

De terugkeer van Tarzan

NAAR HET ENGELSCHE VAN
EDGAR RICE BURROUGHS

BEWERKT DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

GEAUTORISEERDE VERTALING

RIJSWIJK (Z.-H.)

AMSTERDAM

BLANKWAARDT & SCHOONHOVEN

J. C. DALMEIJER

HOOFDSTUK I.

„*Magnifique!*” riep gravin de Coude half binnensmonds uit.

„Hè?” vroeg de graaf, zich tot zijn jonge vrouw wendend. „Wat is er zoo prachtig?” En de graaf keek in verschillende richtingen om naar het voorwerp van haar bewondering te zoeken.

„O, heelemaal niets,” antwoordde de gravin, terwijl een klein blosje op haar toch reeds lichtrose wangen kwam. „Ik dacht slechts met bewondering terug aan de kolossale wolkenkrabbers van New York,” en de mooie gravin ging nog wat makkelijker zitten in haar dekstoel en nam het tijdschrift, dat zij om „heelemaal niets” in haar schoot had laten vallen, weer op.

Haar man verdiepte zich weer in zijn boek, maar niet zonder zich eenigszins te verbazen, dat zijn gravin, nu zij drie dagen uit New York was, plotseling een bewondering opgevat had voor dezelfde gebouwen, die zij kort te voren nog afschuwelijk genoemd had.

Na enkele oogeblikken legde de graaf zijn boek neer. „Het is heel vervelend, Olga,” zeide hij. „Ik zal maar een paar anderen bij elkaar zien te krijgen, die zich ook vervelen en vragen of we maar niet een spelletje zullen gaan kaarten,”

„Je bent niet erg galant, mijn waarde,” antwoordde de jonge vrouw glimlachend, „maar daar ik me ook leelijk verveel, kan ik het je vergeven. Ga jij dus maar naar je even vervelende kaarten.”

Toen hij weg was, liet zij haar blikken verlegen gaan naar de gestalte van een grooten jongen man, die niet ver van haar lui in een stoel lag.

„*Magnifique,*” prevelde zij nogmaals.

Gravin Olga de Coude was twintig, haar echtgenoot veertig. Zij was een trouwe en loyale vrouw, maar daar zij zelf zoo goed als niets te zeggen had gehad bij de keuze van een echtgenoot, is het niet heel waarschijnlijk, dat zij hartstochtelijk verliefd was op dengene, dien het Noodlot en haar adellijke Russische vader voor haar uitgekozen hadden. Men mag echter uit haar uitroep van bewondering bij het zien van een knappen jongen vreemdeling niet afleiden, dat zij in haar gedachten ook maar eenigszins ontrouw was aan haar gemaal. Zij bewonderde slechts, zooals zij een bijzonder mooi exemplaar van een soort bewonderd

hebben zou. Bovendien was de jonge man werkelijk buitengewoon knap om te zien.

Toen haar heimelijke blik op zijn profiel rusten bleef, stond hij op om het dek te verlaten. Gravin de Coude wenkte een voorbijgaanden steward.

„Wie is die heer ?” vroeg zij.

„Hij is ingeschreven als Monsieur Tarzan van Afrika,” antwoordde de steward.

„Waarschijnlijk een groote plantage,” dacht het jonge vrouwtje, maar haar belangstelling was nu nog meer opgewekt.

Toen Tarzan langzaam naar de rookkamer liep, vond hij onverwacht even daarvoor twee mannen, die opgewonden met elkaar stonden te praten. Hij zou zelfs niet de minste notitie van hen genomen hebben, indien een hunner niet een vreemdverdachten blik in zijn richting geworpen had. Zij deden Tarzan denken aan tooneelschurken, die hij in de schouwburgen, te Parijs gezien had. Beiden waren zij heel donker en dit, in verband met het steeds weer ophalen van hun schouders en de steelsche blikken, die hun heel duidelijk geïntregeer vergezelden, drong die vergelijking nog meer op.

Tarzan ging de rookkamer binnen en zocht een stoel, die vrij ver van de andere rookers afstond. Hij voelde zich niet in een stemming om te converseeren en terwijl hij met kleine teugjes zijn glas absinth leegdrank, liet hij de gebeurtenissen van de laatste weken uit zijn leven aan zijn geestesoog voorbijgaan. Telkens weer vroeg hij zich af of hij er wel verstandig aan gedaan had zijn geboorterecht af te staan aan een man, aan wien hij niets verschuldigd was. Zeer zeker mocht hij Clayton graag – maar, o maar daar ging het niet om. Niet ter wille van William Cecil Clayton, Lord Greystoke, had hij afstand gedaan van zijn geboorterecht, neen, ter wille van de vrouw, die hij en Clayton liefhadden en die een vreemde gril van het noodlot aan Clayton gegeven had en plaats van aan hem.

Dat zij hem liefhad, maakte voor hem de heele zaak nog moeilijker om te dragen, maar toch wist hij, dat hij niet anders gehandeld kon hebben dan hij dien avond in het kleine spoorwegstation in de verre bosschen van Wisconsin gedaan had. Voor hem ging haar geluk boven alles en de korte ervaring, die hij van de beschaving en beschaafde menschen had, had hem geleerd, dat het leven voor de meesten hunner zonder geld of positie iets ondragelijks is.

Jane Porter was voor die beide dingen geboren en wanneer Tarzan die van haar toekomstigen echtgenoot afgenomen had, dan zou dat haar ongetwijfeld gedompeld hebben in een leven van ellende en marteling. Dat zij Clayton zijn woord teruggegeven zou hebben, wanneer hij eenmaal van zijn titel en zijn goederen beroofd was, was nooit bij Tarzan opgekomen, want hij veronderstelde bij anderen dezelfde eerlijke trouw, die zoo'n kenmerkende

eigenschap van hem zelf was. En in dit geval zou hij zich niet vergist hebben. Want wanneer iets Jane Porter ertoe gebracht zou hebben haar woord tegenover Clayton gestand te doen, dan zou het feit geweest zijn, dat een dergelijk ongeluk hem trof.

Tarzan's gedachten dwaalden van het verleden naar de toekomst af. Hij trachtte met blijde gevoelens te denken aan zijn terugkeer naar den jungle van zijn jeugd en jongelingstijd; de woeste jungle, waarin hij twintig van zijn twee-en-twintig jaar geleefd had. Maar wie of wat van al de myriaden wezens uit den jungle zou daar zijn om hem bij zijn terugkeer te verwelkomen? Niet een. Alleen Tantor, den olifant, kon hij zijn vriend noemen. De andere zouden jacht op hem maken of voor hem vluchten, zooals zij vroeger altijd gedaan hadden.

Zelfs de apen van zijn eigen stam zouden hem de vriendschapshand niet toesteken.

Al had de beschaafde wereld niets anders gedaan voor Tarzan van de Apen, in ieder geval had zij hem geleerd te verlangen naar het gezelschap van zijn eigen soortgenooten en met oprecht genot de warmte van kameraadschap te voelen. En in dezelfde verhouding had het hem een afkeer doen krijgen van het andere leven. Het was moeilijk zich een leven voor te stellen zonder een vriend – zonder een levend wezen, dat de nieuwe talen sprak, waarvan Tarzan zooveel had leeren houden. En zoo zag Tarzan met weinig vreugde de toekomst tegemoet, die hij voor zich had afgebakend.

Terwijl hij daar al rookende zat te peinzen, vielen zijn blikken op een spiegel voor zich en daarin zag hij een tafeltje weerkaatst, waaraan vier heeren zaten te kaarten. Nu stond een hunner op, om weg te gaan, waarna een ander op het tafeltje toetrad; Tarzan kon zien, dat hij hoffelijk aanbod de ledige plaats in te nemen, zoodat het spel niet onderbroken zou behoeven te worden. Het was de kleinste van de twee, die Tarzan buiten den rooksalon had zien staan fluisteren.

Dit feit wekte een sprankje belangstelling in Tarzan, waarom hij, terwijl hij over de toekomst peinsde, in den spiegel kijken bleef naar de weerkaatsing van de spelers aan het tafeltje achter zich, Behalve den man, die pas was gaan medespelen, kende Tarzan slechts den naam van één der andere spelers. Het was degene, die tegenover den nieuw-aangekomene zat, graaf Raoul de Coude, dien een overbeleeftde steward aangewezen had als een der voornaamste passagiers, een bloedverwant van den Franschen minister van Oorlog.

Plotseling werd Tarzan's aandacht sterk op het beeld in den spiegel gericht, de andere donkere samenzweerder was binnengekomen en stond achter den stoel van den graaf. Tarzan zag hem tersluiks den salon rondkijken, maar zijn blikken bleven niet lang genoeg in den spiegel rusten om Tarzan's oplettenden blik te zien. Tersluiks haalde de man iets uit zijn zak. Tarzan

kon niet onderscheiden wat het was, want de hand van den man bedekte het.

Langzaam naderde de hand den graaf en dan, heel behendig, werd het voorwerp, dat daarin was, in den zak van den graaf gestoken. De man bleef staan waar hij de kaarten van den Franschman kon zien. Tarzan begreep er niet veel van, maar hij was nu één en al aandacht en hij liet zich nu geen bijzonderheid van het intermezzo meer ontgaan.

Het spel ging nog een minuut of tien door, totdat de graaf een vrij groot bedrag van hem, die pas was gaan medespelen, won; toen zag Tarzan hoe de kerel achter den stoel van den graaf een knikje gaf aan zijn medeplichtige. Onmiddellijk stond de speler op en wees met zijn vinger op den graaf.

„Wanneer ik geweten had, dat *monsieur* een beroepsvalschspeler was, dan zou ik mij er wel voor gewacht hebben mede te doen,” zeide hij.

Oogenblikkelijk sprongen de graaf en de twee andere spelers op.

De Coude werd doodsbleek.

„Wat bedoelt u, sir?” riep hij uit. „Weet u tegen wien u spreekt?”

„Ik weet, dat ik voor het laatst spreek tegen iemand, die valsch speelt,” antwoordde de kerel.

De graaf boog zich over de tafel heen en gaf met zijn vlakke hand den man een klap in zijn gezicht, waarna de anderen tusschenbeide kwamen.

„Er moet hier een vergissing zijn,” riep een der andere spelers. „Dit is graaf de Coude uit Frankrijk.”

„Als ik mij vergis,” zeide de aanklager, „zal ik gaarne mijn excuses maken; maar vóór ik dat doe, moet de graaf eerst een verklaring geven van de extra-kaarten, die ik hem in zijn zijzak heb zien steken.”

Op dat oogenblik keerde de man, dien Tarzan de kaarten in den zak van den graaf had zien steken, zich om om uit den salon te sluipen, doch tot zijn groot leedwezen vond hij den uitgang versperd door een grooten vreemdeling met grijze oogen.

„Pardon,” zeide de man kortaf, terwijl hij trachtte langs hem heen te komen.

„Wacht,” zeide Tarzan.

„Maar waarom, *monsieur*?” riep de andere driftig. „Laat mij door, *monsieur*.”

„Wacht,” zeide Tarzan. „Ik vermoed, dat hier iets gaande is, dat u heel goed zult kunnen uitleggen.”

De kerel had nu zijn geduld verloren en greep met een gesmoorden vloek Tarzan beet, om hem op zijde te duwen. De aapmensch glimlachte slechts, toen hij den grooten kerel ronddraaide, bij zijn jaskraag pakte en terugbracht naar de tafel, hoe hij zich ook trachtte te verzetten en vloekte en sloeg. Het was Nikolas Rokoff's eerste kennismaking met de spieren, die hun eigenaar als overwinnaar te voorschijn hadden doen komen uit gevechten

met Numa, den leeuw, en Terkoz, den grooten mannetjes-aap.

De man, die De Coude beschuldigd had, en de twee andere spelers, stonden nieuwsgierig naar den graaf te kijken. Verscheidene andere passagiers waren bij het hooren van de woordenwisseling toegesnel en wachtten vol spanning op de ontkenning.

„De kerel is krankzinnig,” zeide de graaf, „Heeren, mag ik een uwer verzoeken mij te fouilleeren?”

„De beschuldiging is belachelijk,” zeide een van de spelers.

„U behoeft slechts uw hand in den jaszak van den graaf te steken, om te zien, dat de beschuldiging hoogst ernstig is,” hield de aanklager vol. En dan, toen de anderen nog aarzelden om het te doen: „Dan zal ik het zelf moeten doen, als geen ander wil.” En hij stapte op den graaf toe.

„Neen, *monsieur*,” zeide De Coude. „Ik laat me alleen door een gentleman fouilleeren.”

„Het is absoluut onnoodig den graaf te fouilleeren. De kaarten zijn in den zak van zijn jas. Ik heb ze er zelf in zien steken.”

Allen wendden zich verbaasd tot den nieuwen spreker, om een goed gebouwden jongen man te zien, die een weerstrevenden gevangene bij de kraag van zijn jas naar voren sleepte.

„Het is een samenzwering,” riep de graaf boos. „Er zitten geen kaarten in mijn jas,” en met die woorden stak hij zijn hand in zijn zak. Terwijl hij dat deed, heerschte er in het groepje een angstwekkend zwijgen. De graaf werd doodsbleek en toen haalde hij heel langzaam zijn hand uit zijn zak, en in zijn hand hield hij drie kaarten.

Hij keek er in stomme verbazing naar en langzaam kwam een blos van diepe vernedering op zijn gezicht. Uitdrukkingen van medelijden en verachting teekenden zich af in de trekken van hen, die getuigen waren van den dood der eer van een man.

„Het is een samenzwering, *monsieur*,” zeide de grijssoogige vreemdeling. „Heeren,” ging hij voort, „*monsieur le comte* wist niet, dat deze kaarten in zijn zak zaten. Zonder dat hij het wist, werden ze erin gestopt, terwijl hij zat te spelen. Van af den stoel daar, waarop ik gezeten heb, zag ik in den spiegel alles, wat er gebeurd is. Deze kerel, wiens poging tot ontsnapping ik heb weten te verijdelen, heeft de kaarten in den zak van den graaf gemoffeld.”

De Coude keek van Tarzan naar den man, dien deze bij zijn kraag vasthield.

„*Mon Dieu*, Nikolas!” riep hij uit. „Jij!”

Dan wendde hij zich tot zijn beschuldiger en nam hem een oogenblik goed op.

„En u, *monsieur*, heb ik zonder je baard niet herkend. Je bent daardoor een heel ander iemand geworden, Paulvitch. Nu begrijp ik alles. Het is volkomen duidelijk, heeren!”

„Wat zullen we met hen doen, *monsieur*?” vroeg Tarzan. „Ze aan den kapitein overleveren?”

„Neen, mijn waarde vriend,” zeide de graaf vlug. „Het is een persoonlijke quaestie en ik verzoek u dringend dit geval verder te laten rusten. Het is voor mij voldoende, dat de beschuldiging ontmaskerd is. Hoe minder we met dergelijke kerels te maken hebben, des te beter. Maar hoe kan ik u, *monsieur*, genoeg voor den dienst, dien u mij bewezen hebt, danken? Mag ik u mijn kaartje geven en wanneer ik u ooit van tegendienst kan zijn, beschik dan vrijelijk over mij.”

Tarzan had Rokoff losgelaten, die zich daarop onmiddellijk met zijn medeplichtige Paulvitch uit de voeten maakte. Op het punt, dat hij den salon uit zou gaan, wendde Rokoff zich tot Tarzan: „Het zal *monsieur* nog wel eens berouwen, dat hij zijn neus in de zaken van anderen gestoken heeft.” Tarzan glimlachte en gaf met een buiging zijn eigen kaartje aan den graaf. Deze las:

M. Jean C. Tarzan

„*Monsieur* Tarzan,” zeide hij, „mag inderdaad wenschen, dat hij mij nooit dien dienst bewezen had, want ik kan hem de verzekering geven, dat hij zich daardoor de vijandschap op den hals gehaald heeft van twee der grootste en meest gewetenlooze schavuiten van heel Europa. Blijf ze zoo ver mogelijk uit den weg, *monsieur*.”

„Ik heb heel wat erger vijanden gehad, waarde graaf,” antwoordde Tarzan met een kalm glimlachje, „en toch leef ik nog. Ik geloof niet, dat een van die twee ooit een middel vinden zal om mij kwaad te doen.”

„Laten we het hopen, *monsieur*,” zeide De Coude, „maar toch zal het goed zijn op uw hoede te zijn en te weten, dat u u minstens één vijand gemaakt hebt, die nooit vergeet en nooit vergeeft en in wiens brein steeds nieuwe wreedheden worden uitbroeid tegen hen, die hem den voet dwars gezet of hem beleedigd hebben. Te zeggen, dat Nikolas Rokoff een duivel is, zou een beleediging zijn voor Zijne Majesteit den Satan.”

Toen Tarzan dien avond in zijn hut kwam, vond hij op den grond een opgevouwen briefje, dat blijkbaar onder de deur door naar binnen geschoven was. Hij maakte het open en las :

„M. Tarzan. – Ongetwijfeld hebt u den ernst van uw daad niet beseft, anders zoudt u niet gedaan hebben, wat u vandaag gedaan hebt. Ik ben bereid aan te nemen, dat u in onwetendheid en zonder de bedoeling om een vreemde te beleedigen gehandeld hebt. Om die reden wil ik gaarne uw excuses aanvaarden en ik zal, wanneer ik van u de verzekering ontvang, dat u zich in het vervolg niet mengt in zaken, die u niet aangaan, de zaak verder laten rusten.

„Anders – maar ik ben er zeker van, dat u zult inzien het verstandigst te handelen, wanneer u mijn raad volgt.

Uw dienstwillige Nikolas Rokoff.”

Tarzan veroorloofde zich de weelde een oogenblik een glimlachje om zijn lippen te laten spelen, dacht dan niet meer aan de zaak en ging naar bed.

In een hut daar dicht bij sprak gravin De Coude met haar echtgenoot.

„Waarom zoo ernstig, beste Raoul?” vroeg zij, „Je bent den heelen avond zoo vreeselijk somber geweest. Is er iets, dat je hindert?”

„Olga, Nikolas is aan boord. Wist je dat?”

„Nikolas!” riep zij uit. „Maar dat kan niet. Nikolas zit in Duitschland gevangen.”

„Dat dacht ik zelf ook, totdat ik hem vandaag gezien heb – hem en dien anderen aartsschavuit, Paulvitch. Olga, ik kan zijn vervolging niet langer uithouden. Neen, zelfs niet ter wille van jou. Vroeger of later zal ik hem aan de autoriteiten uitleveren. Feitelijk ben ik half van plan den kapitein, vóór we landen, alles uit te leggen. Op een Fransch stoomschip zou het heel makkelijk zijn, Olga, deze zaak met die Nemisis van ons voor goed te regelen.”

„O neen, Raoul,” riep de gravin, terwijl zij voor hem, die met gebogen hoofd op een divan zat, op haar knieën viel. „Doe dat niet. Denk aan je belofte aan mij. Zeg, dat je het niet doen zult, Raoul. Dreig hem zelfs niet, Raoul.”

De Coude nam de handen van zijn vrouw in de zijne en keek, voor hij weer sprak, haar eenige oogenblikken in haar bleek en vertrokken gelaat, alsof hij uit die mooie oogen de werkelijke reden wilde wringen, die er haar toe aandreef dien man te beschermen.

„Het zij zooals je wilt, Olga,” zeide hij eindelijk. „Ik kan het echter niet begrijpen. Hij heeft alle recht op je liefde, trouw en eerbied verbeurd. Hij is een voortdurende bedreiging voor jouw leven en jouw eer en voor het leven en de eer van je man. Ik hoop, dat je er nooit berouw om zult hebben zijn beschermengel te zijn.”

„Maar dat ben ik niet, Raoul,” viel zij hem heftig in de rede. „Ik geloof, dat ik hem even erg haat als jij, maar – o, Raoul, het bloed kruipt, waar het niet gaan kan.”

„Ik zou graag gezien hebben, dat hij het zijne wat meer eer aandeed,” prevelde de graaf boos. „Die twee hebben met voorbedachten rade beproefd mijn eer door het slijk te sleuren, Olga,” en dan vertelde hij haar wat er in den rooksalon gebeurd was. „Zonder dien vreemdeling zou het hun gelukt zijn, want wie zou mijn woord, dat door niets gesteund werd, geloofd hebben tegenover het blameerende bewijs, dat ik de kaarten in mijn zak had? Ik

was zelf al begonnen te twifelen, toen die *Monsieur* Tarzan jouw lieven Nikolas naar ons toe sleepte en de heele lafhartige daad uitlegde.”

„*Monsieur* Tarzan?” vroeg de gravin zichtbaar verbaasd.

„Ja. Ken je hem, Olga?”

„Ik heb hem gezien. Een der stewards heeft hem me gewezen.”

„Ik wist niet, dat hij zoo'n voornaam personage was,” zeide de graaf.

Olga de Coude begon over een ander onderwerp. Zij begreep plotseling, dat het haar moeilijk zou vallen uit te leggen, waarom de steward haar den knappen *Monsieur* Tarzan aangewezen had. Misschien bloosde zij een heel klein beetje, want keek de graaf, haar man, haar niet met een vreemd-snaakschen blik aan? „Ah,” dacht zij, „een schuldig geweten is een heel verdacht iets.”

HOOFDSTUK II.

Eerst den volgenden middag laat zag Tarzan weer zijn medepassagiers, met wie hij door zijn gevoel voor eerlijkheid in aanraking gekomen was. En toen trof hij heel onverwacht Rokoff en Paulvitch aan op een oogenblik, dat deze beide het minst op zijn gezelschap gesteld waren.

Zij stonden op een gedeelte van het dek, dat tijdelijk verlaten was, en toen Tarzan dicht bij hen kwam, waren zij in een opgewonden gesprek met een vrouw. Tarzan merkte op, dat zij goed en naar de laatste mode gekleed was en dat haar slanke, goed-gevormde gestalte op jeugd wees; maar daar zij zwaar gesluierd was, kon hij haar gelaatstrekken niet onderscheiden.

De mannen stonden naast haar met hun rug naar Tarzan toegekeerd, zoodat hij vlak bij hen kon komen zonder door hen te worden opgemerkt. Hij zag, dat Rokoff haar scheen te dreigen; maar zij spraken een taal, die hij niet verstond, zoodat hij alleen maar uit haar gebaren kon opmaken, dat zij bang was.

Uit Rokoff's houding bleek zóó duidelijk, dat hij haar geweld zou willen aandoen, dat de aap-mensch, instinctief voelend, dat er gevaar dreigde, een oogenblik achter het drietal bleef staan. Onmiddellijk daarna pakte de kerel de vrouw ruw bij haar pols, die hij omdraaide als wilde hij door marteling een belofte uit haar persen. Wat er verder gebeurd zou zijn, wanneer Rokoff had kunnen doen wat hij wilde, kunnen we slechts gissen, daar hij dat te eenenmale niet kon. Integendeel, stalen vingers grepen hem beet en zonder verdere plichtplegingen werd hij omgedraaid,

om in de koude grijze oogen te kijken van den vreemdeling, die hem den vorigen dag ook den voet dwars gezet had.

„*Sapristi!*” gilte de woedende Rokoff. „Wat wil je? Ben je krankzinnig, dat je Nikolas Rokoff voor de tweede maal beleedigt?”

„Dat is mijn antwoord op uw briefje, *monsieur*,” zeide Tarzan zacht. En dan duwde hij den kerel met zooveel kracht van zich af, dat deze tegen de verschansing tuimelde.

„Bliksems!” schreeuwde Rokoff. „Stommeling, dat zal je met den dood bekoopen.” En opspringend vloog hij op Tarzan aan, terwijl hij intusschen een revolver uit zijn achterzak trachtte te halen. De jonge vrouw deinsde verschrikt achteruit.

„Nikolas!” riep zij. „Doe dat niet – doe dat niet! Vlug *monsieur*, vlucht, anders zal hij u zeker dooden.” Doch in plaats van te vluchten ging Tarzan op den kerel af. „Stel je niet zoo aan, *monsieur*,” zeide hij.

Rokoff, die over zijn woede heen was door de vernedering, welke de vreemdeling hem aangedaan had, was er ten laatste in geslaagd zijn revolver te trekken. Hij was blijven staan, richtte die op Tarzan's borst en haalde den trekker over. De haan viel echter op een ledig magazijn – de hand van den aap-mensch schoot uit als de kop van een getergden python; vlug werd de pols van den kerel omgedraaid en de revolver vloog ver over de verschansing en viel in den Oceaan.

Een oogenblik keken de beide mannen elkaar aan. Rokoff had zijn zelfbeheersching teruggekregen,

„Tweemaal heeft *monsieur* het nu gewenscht geoordeeld zich te bemoeien met zaken, die hem niet aangaan. Tweemaal heeft hij zich vermeten Nikolas Rokoff te vernederen. De eerste maal heb ik het over het hoofd gezien, omdat ik aannam, dat *monsieur* uit onwetendheid handelde, maar dit zal niet ongewroken blijven. Als *monsieur* niet weet wie Nikolas Rokoff is, dan zal deze laatste beleediging wel zorgen, dat *monsieur* alle reden heeft om zich hem te herinneren.”

„Dat u een lafaard en een ploert bent, *monsieur*,” antwoordde Tarzan, „is alles wat ik van u verlang te weten.” En dan wendde hij zich tot de jonge vrouw om haar te vragen, of de man haar pijn gedaan had, maar zij was verdwenen. Dan zette hij, zonder Rokoff en zijn medeplichtige een verderen blik waardig te keuren, zijn wandeling op het dek voort.

Tarzan vroeg zich af wat voor een samenzwering hier gesmeed werd en welk doel de twee mannen hadden. Hij meende, dat hij de gesluisde vrouw, die hij zoo juist te hulp gekomen was, van vroeger kende, maar daar hij haar gezicht niet gezien had, kon hij er niet zeker van zijn, dat hij reeds vroeger met haar kennis gemaakt had. Het eenige, dat zijn opmerkzaamheid getrokken had, was een bijzonder mooi bewerkte ring aan een vinger van de hand, die Rokoff gegrepen had, en hij nam zich voor te letten op de vingers van de vrouwlijke passagiers, waarmede hij nog in

aanraking mocht komen, opdat hij de identiteit zou kunnen ontdekken van haar, die Rokoff vervolgde, en kunnen hooren, of hij haar nog verder lastig gevallen had.

Tarzan had zijn dekstoel opgezocht, waarin hij nu zat te peinzen over de talrijke voorbeelden van menselijke wreedheid en zelfzucht, waarvan hij getuige geweest was sinds den dag, dat hij vier jaar geleden in den jungle voor het eerst een menselijk wezen gezien had – den vluggen, zwarten Kulonga, wiens snelle speer dien dag de edele deelen van Kala, de groote vrouwelijke aap, gevonden en hem, den jongen Tarzan, beroofd had van de eenige moeder, die hij ooit gekend had.

Hij dacht terug aan den moord op King door Snipes met zijn rattengezicht; het aan wal zetten van professor Porter en de zijnen door de bemanning van de *Arrow*; de wreedheid, waarmede de zwarte krijgers en vrouwen van Mbonga hun gevangenen behandelden, de kleinzielige ijverzucht van de burgerlijke en militaire autoriteiten in de kolonie op de Westkust, waar hij het eerst in aanraking gekomen was met de beschaafde wereld.

„*Mon Dieu,*” zeide hij tot zichzelf, „maar zij zijn allemaal hetzelfde. Gemeen doen, moorden, liegen, vechten en dat alles om dingen, die de beesten van den jungle niet eens zouden willen bezitten – geld om de verwijfde genietingen van zwakkelingen te koopen. En bovendien gebonden door dwaze gewoonten, die hen tot slaven maken van hun ongelukkig lot, terwijl zij vast gelooven, dat zij de heeren der schepping zijn, die de eenige ware genoegens des levens smaken. Het is een dwaze, een idioote wereld en Tarzan was een dwaas, dat hij de vrijheid en het geluk van zijn jungle opgaf om daarin te komen.”

Terwijl hij daar zoo zat, kwam plotseling het gevoel over hem, dat oogen hem van achteren aanstaarden; het oude instinct van het wilde dier drong door het laagje vernis van beschaving, zoodat Tarzan zich zóó vlug omdraaide, dat de jonge vrouw, die hem zoo heimelijk gadeslagen had, niet den tijd had haar blikken neer te slaan vóór de grijze oogen van den aap-mensch een onderzoekenden blik in de hare wierpen. Dan, toen zij ze neersloeg, zag Tarzan een diepen blos op het thans half-afgewende gelaat komen.

Hij glimlachte tegen zichzelf over het resultaat van zijn zeer onbeleefde en ongalante daad, want hij had zijn eigen oogen niet neergeslagen, toen zij die van de jonge vrouw ontmoetten. Zij was nog heel jong en heel mooi om te zien. Verder had zij iets over zich, dat Tarzan zich deed afvragen, waar hij haar vroeger gezien had. Hij nam zijn vorige houding weer aan en merkte dan, dat zij opgestaan was en het dek verliet. Toen zij langs hem kwam, keerde Tarzan zich wat om, om haar goed te kunnen opnemen, in de hoop, dat hij een aanwijzing vinden kon, waardoor hij zijn nieuwsgierigheid ten opzichte van haar identiteit zou kunnen bevredigen.

En hij werd niet geheel in zijn verwachtingen teleurgesteld, want toen zij verder door liep, bracht zij haar eene hand naar haar zwart kroezend nekhaar, en Tarzan zag aan een der vingers den buitengewoon mooi bewerkten ring, dien hij kort te voren aan den vinger van de gesluisde vrouw gezien had.

Dit was dus de mooie, jonge vrouw, die Rokoff vervolgd had. Tarzan vroeg zich af, wie het zijn kon en in welke betrekking zoo'n mooie vrouw tot den gemeenen, gebaarden Rus kon staan.

Na het diner liep Tarzan dien avond tot het donker werd, druk te praten met den tweeden officier, en toen zijn plichten dezen elders riepen, ging Tarzan kalm over de verschansing leunen, om het spel van het maanlicht op de zacht rollende golfjes te aanschouwen. Hij was half verborgen door een davits, zoodat de twee mannen, die hem naderden, hem niet konden zien, en toen zij langs hem kwamen, ving Tarzan genoeg van het gesprek op, om hem te doen besluiten hen te volgen, ten einde te hooren, welk duivelsch plan zij nu weer beraamden. Hij had de stem herkend als die van Rokoff en gezien, dat de ander Paulvitch was.

Tarzan had slechts enkele woorden gehoord: „En als zij gilt, kan je haar worgen, totdat –” Maar deze waren voldoende geweest om den avontuurlijken geest in hem wakker te roepen, waarom hij de twee mannen, die nu vlug op het dek liepen, in het oog bleef houden. Hij volgde hen tot den rooksalon, maar zij bleven slechts lang genoeg bij den ingang staan, om zich te kunnen vergewissen, dat een persoon, die zij zochten, daar binnen was.

Dan liepen zij regelrecht naar de eerste-klas-hutten op het promenadedek. Hier kostte het Tarzan meer moeite, om niet gezien te worden, maar het gelukte hem toch. Toen zij voor een van de gepolijste deuren bleven staan, sloop Tarzan in de schaduw van een gangdeur op nog geen twaalf pas aftands.

Op hun kloppen vroeg een vrouwenstem in het Fransch: „Wie is daar?”

„Ik ben het Olga – Nikolas,” klonk het antwoord. „Mag ik binnenkomen?”

„Waarom blijf je me toch steeds vervolgen, Nikolas?” vroeg de vrouwenstem achter het dunne paneel. „Ik heb je toch nooit kwaad gedaan.”

„Kom, kom, Olga,” drong de man op een toon van gezag aan, „ik wou slechts een paar woordjes tegen je zeggen. Ik zal je niets doen en ook niet in je hut komen, maar ik kan, wat ik te zeggen heb, niet door de deur schreeuwen.”

Tarzan hoorde den klink klikken, toen de deur aan den binnenkant opengemaakt werd. Hij kwam ver genoeg uit zijn schuilplaats om te kunnen zien, wat er gebeurde toen de deur geopend was, want de onheilspellende woorden: „En als zij gilt, kan je haar worgen”, die hij kort te voren op het dek gehoord had, klonken nog steeds in zijn ooren.

Rokoff stond vlak tegenover de deur. Paulvitch was op zijn buik tegen den muur van de gang gaan liggen. De deur werd geopend. Rokoff ging half het vertrek binnen en stond met zijn rug naar de deur, terwijl hij op fluisterenden toon sprak met de vrouw, die Tarzan niet zien kon. Dan hoorde Tarzan de vrouwenstem, zwak, maar luid genoeg om haar woorden te verstaan.

„Neen, Nikolas,” zeide zij, „je wint er niets mee. Dreig zooveel als je wilt, maar ik zal je eischen nooit inwilligen. Verlaat als het je blijft mijn hut, je hebt geen recht hier te zijn. Je hebt beloofd niet binnen te zullen komen.”

„Goed, Olga, ik zal niet binnenkomen; maar voor ik weg ben, zal je wenschen, dat je onmiddellijk de gunst, die ik je gevraagd heb, ingewilligd had. Per slot van rekening krijg ik toch mijn zin; je zoudt mij dus moeite en tijd en schande besparen aan jezelf en je –”

„Nooit, Nikolas!” viel de vrouw hem in de rede en toen zag Tarzan hoe Rokoff zich omkeerde en een wenk gaf aan Paulvitch, die nu snel naar den ingang van de hut sprong en naar binnen vloog, terwijl Rokoff de deur voor hem open hield. Deze laatste stapte dan vlug naar buiten. De deur werd gesloten. Tarzan hoorde Paulvitch aan den binnenkant het slot dichtdraaien. Rokoff bleef voor de deur staan; zijn hoofd was wat gebogen als wilde hij hooren wat de twee daarbinnen zeiden. Een gemeen glimlachje deed zijn lip opkrullen.

Tarzan kon hooren hoe de vrouwenstem de man beval de hut te verlaten. „Ik zal mijn echtgenoot laten roepen,” schreeuwde zij. „Hij zal geen genade met je hebben.”

„De purser zal uw man halen,” zeide Paulvitch met een hoonlach, die door de deur heen klonk. „En die is al op de hoogte gebracht, dat u een anderen man dan uw wettigen echtgenoot ontvangt achter de gesloten deur van uw hut.”

„Bah!” riep de vrouw. „Mijn man zal alles begrijpen!”

„Zeker uw man zal het begrijpen, maar de purser niet, en evenmin de journalisten, die bij onze landing er op de een of andere geheimzinnige manier van zullen hooren. Maar zij zullen het een prachtige geschiedenis vinden en ook uw kennissen, wanneer zij aan het ontbijt lezen – laat eens kijken, het is nu Dinsdag – ja, wanneer zij het Vrijdagochtend aan hun ontbijt lezen. En hun belangstelling zal er niet op verminderen, wanneer zij hooren, dat de man, dien *madame* ontving, een Russische knecht is – de kamerdienaar van haar man, om het precies te zeggen.”

„Alexis Paulvitch,” klonk de vrouwenstem koud en onbevreesd, „je bent een lafaard en wanneer ik je een naam in je oor fluister, zal je je nog wel eens bedenken en met je dreigementen ophouden en zoo gauw als je kunt deze hut verlaten; en ik geloof niet, dat jij mij daarna tenminste meer lastig zult vallen.” Dan volgde er een zwijgen, waarin Tarzan zich kon voorstellen, dat de vrouw zich vooroverboog naar den schavuit en hem het ding,

waarop zij gezinspeeld had, in het oor fluisterde. Slechts een oogenblik duurde die stilte, dan een verschrikte vloek van den man – het schuifelen van voeten – de gil van een vrouw – en weer stilte.

Doch de gil was nauwlijks verklonken of de aap-mensch was uit zijn schuilplaats te voorschijn. Rokoff wilde vluchten, maar Tarzan greep hem bij zijn kraag en sleepte hem terug. Geen van beiden zeide iets, want zij voelden beiden bij instinct, dat er een moord gepleegd werd in die hut, en Tarzan vermoedde, dat het niet in de bedoeling van Rokoff gelegen had, dat zijn kornuit zoo ver zou gaan – hij voelde, dat de bedoelingen van den man dieper gingen – dieper en ook vreeselijker waren dan een brutale, koelbloedige moord.

Zonder eraan te denken degenen, die binnen waren, iets te vragen, zette de aap-mensch zijn krachtigen schouder tegen het zwakke paneel en onder een regen van houtsplinters ging Tarzan, Rokoff achter zich aan sleepend, de hut binnen. Voor hem lag op een divan de vrouw en op haar Paulvitch, wiens vingers haar keel dichtknepen, terwijl de handen van zijn slachtoffer vergeefs naar zijn gezicht sloegen en wanhopig rukten aan de wreede vingers, die het leven uit haar trachtten te persen.

Het lawaai, waarmede de andere binnenkwam, deed Paulvitch opspringen. Dreigend bleef hij naar Tarzan staan staren. De jonge vrouw richtte zich bevend in een zittende houding op. Haar eene hand hield zij aan haar keel en haar ademhaling kwam met korte rukjes. Ofschoon haar haar heelemaal in wanorde was en zij doodsbleek zag, herkende Tarzan in haar dadelijk de jonge vrouw, die vroeger op den dag op het dek hem had aangestaard.

„Wat beteekent dit alles?” vroeg Tarzan, zich wendend tot Rokoff, dien hij instinctief als den aanstichter van dit alles beschouwde. De man bleef brommend zwijgen. „Bel even,” ging de aap-mensch voort, „een van de scheepsofficieren moet hier komen – het is nu ver genoeg gegaan.”

„Neen, neen,” riep het meisje, plotseling opspringend. „Doe dat als het u blijft niet. Ik weet zeker, dat het niet in hun bedoeling lag mij kwaad te doen. Ik heb dezen persoon geprikkeld en hij heeft zijn zelfbeheersching verloren, dat is alles. Ik heb liever niet, dat er verder ruchtbaarheid gegeven wordt aan deze zaak, *monsieur*.” Er klonk iets zoo smeekends in haar woorden, dat Tarzan niet verder kon aandringen, hoewel zijn gezond verstand hem zeide, dat hier iets gaande was, waarvan de autoriteiten, die daarmede te maken hadden, op de hoogte gebracht moesten worden.

„Wilt u dan, dat ik niets doe in deze zaak?” vroeg hij.

„Neen, als het u blijft niet.”

„Moeten die twee schelmen u dan maar blijven vervolgen?”

Zij scheen niet te weten, wat zij antwoorden moest en zich heel ongelukkig te voelen. Tarzan zag een boosaardig triom-

phantelijk glimlachje om Rokoff's lippen spelen. De jonge vrouw was blijkbaar bang voor die twee – zij durfde haar werkelijke wenschen niet in hun tegenwoordigheid uiten.

„Dan,” zeide Tarzan, „zal ik op eigen verantwoordelijkheid handelen.”

„Tegen jou,” ging hij voort, terwijl hij zich tot Rokoff wendde, „en dat geldt ook voor je medeplichtige, kan ik wel zeggen, dat ik van nu af aan tot aan het einde van de reis een wakend oogje op je zal houden en zoodra ik mocht merken, dat jullie een van beiden deze jonge vrouw op de een of andere manier lastig valt, krijg je met mij te doen en ik verzeker je, dat je dat niet zoo erg prettig zult vinden. En maakt nou, dat je weg komt.” En hij pakte Rokoff en Paulvitch bij hun nek, duwde ze de deur uit en dreef ze met de punt van zijn laars een heel eind de gang in. Dan ging hij weer naar de jonge vrouw in de hut. Zij keek hem met van verbazing groote oogen aan.

„En u, *madame*, zoudt mij een groot genoegen doen, als u mij zoudt willen mededeelen, wanneer een van die schelmen u verder lastig valt.”

„Ah, *monsieur*,” antwoordde zij, „ik hoop, dat u niet zult behoeven te lijden voor den dienst, dien u mij bewezen hebt. U hebt u een lafhartigen en vindingrijken vijand gemaakt, die voor niets zal terugdeinzen om zijn haat aan u te koelen. U moet heusch heel voorzichtig zijn, *monsieur*.”

„Pardon, *madame*, mijn naam is Tarzan.”

„*Monsieur* Tarzan. Geloof niet, dat ik, al heb ik niet gewild, dat u de officieren met het geval in kennis stelde, niet oprecht dankbaar ben voor uw dappere en ridderlijke bescherming. Goeden avond, *monsieur* Tarzan. Ik zal nooit vergeten, wat ik u verschuldigd ben,” en met een melancholiek glimlachje, dat een rij prachtige tanden liet zien, maakte de jonge vrouw een *révérence* voor Tarzan, die haar goeden nacht wenschte en naar het dek ging.

Het verbaasde hem ten zeerste, dat er twee aan boord waren – deze jonge vrouw en graaf De Coude – die zich ongestraft dergelijke beledigingen lieten toevoegen door Rokoff en Paulvitch. Voor hij dien avond naar zijn hut ging, keerden zijn gedachten meermalen terug naar de jonge mooie vrouw, in wier blijkbaar heel verward levensnet het noodlot hem op zoo vreemde wijze gebracht had. Het schoot hem te binnen, dat hij haar naam niet kende. Dat zij getrouwd was, bleek duidelijk uit den smallen gouden ring, dien zij aan den middelvinger van haar linkerhand droeg. Onwillekeurig vroeg hij zich af, wie de gelukkige man zijn kon.

Tarzan zag niets meer van de acteurs in het kleine drama, waarvan hij, zonder het gewild te hebben, een gedeelte gezien had, vóór laat in den namiddag van den laatsten dag der reis. Toen stond hij plotseling tegenover de jonge vrouw. Zij groette hem met een vriendelijk glimlachje en begon bijna onmiddellijk

te spreken over de zaak, waarvan hij twee avonden tevoren in haar hut getuige geweest was. Het scheen wel alsof zij bang was, dat hij het feit, dat zij zulke kerels als Rokoff en Paulvitch kende, als een smet op haar persoon beschouwen zou.

„Ik hoop, dat *monsieur* mij niet beoordeelt heeft naar die ongelukkige geschiedenis van Dinsdagavond. Ik heb er veel onder geleden – dit is de eerste maal, dat ik mij uit mijn hut gewaagd heb; ik schaamde mij zoo,” zeide zij eenvoudig.

„Ik beoordeel de gazelle niet naar de leeuwen, die haar aanvallen,” antwoordde Tarzan. „Ik had die twee aan het werk gezien – in den rooksalon den dag vóór zij u overvielen, als ik het me goed herinner. Ik ken hun methoden en ben daarom overtuigd, dat hun vijandschap een voldoende waarborg is voor de rechtschapenheid van hun vijand. Dergelijke menschen moeten alleen omgaan met hun kornuiten en alles, wat edel en goed is, haten.”

„Het is heel aardig van u het op deze manier op te vatten,” antwoordde zij glimlachend. „Ik heb van die geschiedenis met de kaarten al gehoord. Mijn man heeft me het heele geval verteld. Hij sprak vooral over de kracht en de dapperheid van *monsieur* Tarzan, aan wien hij voelt, dat hij onuitsprekelijk veel verschuldigd is.”

„Uw man?” herhaalde Tarzan vragend.

„Ja. Ik ben gravin De Coude.”

„Ik ben reeds voldoende beloond, *madame*, nu ik weet, dat ik de vrouw van graaf De Coude een dienst bewezen heb.”

„Helaas, *monsieur*, ik ben u reeds zooveel verschuldigd, dat ik nooit hopen mag deze schuld te kunnen betalen, maak dus mijn verplichtingen tegenover u niet grooter,” en zij glimlachte zóó vriendelijk tegen hem, dat Tarzan voelde, dat een man makkelijk tot nog grooter daden in staat zou zijn, alleen om het genoeg, zoo'n glimlach te mogen ontvangen als belooning.

Hij zag haar dien dag niet meer en in de drukte van het van boord gaan den volgenden ochtend kreeg hij haar ook niet te zien, maar er was iets geweest in de uitdrukking van haar oogen, toen zij den vorigen dag op dek afscheid genomen hadden, dat hem niet meer losliet. Het was bijna iets melancholieks geweest, toen zij gesproken hadden over het vreemde feit, dat aan boord van een transatlantische boot zoo vlug vriendschap gesloten en weer even makkelijk voor goed afgebroken wordt.

Tarzan vroeg zich af, of hij haar nog ooit zou terugzien.

HOOFDSTUK III.

Bij zijn aankomst te Parijs was Tarzan regelrecht gegaan naar de appartementen van zijn ouden vriend D'Arnot, waar de marine-officier hem ronduit zijn besluit verweten had om afstand te doen van den titel en de goederen, die hem rechtens toekwamen van zijn vader John Clayton, wijlen Lord Greystoke.

„Je lijkt wel krankzinnig, kerel,” zeide D'Arnot, „om op die wijze lichtvaardig niet alleen rijkdom en een maatschappelijke positie op te geven, maar ook de gelegenheid om te bewijzen, dat in jouw aderen het bloed vloeit van twee der meest geziene huizen van Engeland – in plaats van het bloed van een aap. Het is ongelooflijk, dat zij jou geloofd kunnen hebben – en het minst van allen Miss Porter. Ik zelf heb het nooit geloofd in de wildernissen van je Afrikaanschen jungle, toen je met je machtige kaken als een wild beest het rauwe vleesch van je prooi rukte en je vette handen afveegde aan je dijen. Zelfs toen, vóór er het geringste bewijs voor het tegendeel bestond, wist ik, dat je je vergiste, toen je dacht, dat Kala je moeder was. En thans met het dagboek van je vader over het vreeselijk leven, dat hij en je moeder op dien woesten Afrikaanschen oever geleid hebben; met het verhaal van je geboorte en met het meest overtuigende bewijs van alle: je eigen babyvingerafdrukken op de bladzijden daarvan, thans komt het mij ongelooflijk voor, dat jij een naam- en geldlooze zwerver blijven wilt.”

„Ik verlang geen beteren naam dan Tarzan,” antwoordde de aap-mensch, „en het ligt volstrekt niet in mijn bedoeling een arme zwerver te blijven. Integendeel, de volgende, en laten we hopen de laatste last, dien ik mij verplicht zal zien op je onzelfzuchtige schouders te leggen, zal zijn het zoeken van een betrekking voor me.”

„Puh, puh!” spotte D'Arnot. „Je weet heel goed, dat ik dat niet bedoelde. Heb ik je niet duizendmaal gezegd, dat ik genoeg heb voor twintig menschen en dat de helft van wat ik bezit van jou is? En zelfs al gaf ik alles, zou dat dan nog het tiende gedeelte vertegenwoordigen van de waarde, die ik hecht aan jouw vriendschap, beste Tarzan? Zou het de diensten vergoeden, die jij me in Afrika bewezen hebt? Ik ben niet vergeten, mijn vriend, dat ik zonder jou en je groote dapperheid in het dorp van Mbonga's kannibalen aan het baardspit gestorven zou zijn. En evenmin vergeet ik, dat ik het aan jouw zelfopofferende toewijding te danken heb, dat ik hersteld ben van de vreeselijke wonden, welke mij door die kerels toegebracht waren – eerst later heb ik iets ontdekt van wat het voor jou beteekende bij mij te blijven in

het amphitheater der apen, terwijl je hart je naar de kust drong. Toen we ten slotte daar kwamen en zagen, dat Miss Porter en de haren verdwenen waren, begon ik iets te beseffen van wat je voor mij, die toch geheel een vreemde voor je was, gedaan hebt. En ik probeer dat niet te vergoeden met geld, Tarzan. Het is, dat je toevallig op het oogenblik geld nodig hebt; zou het geven daarvan een opoffering voor mij zijn, dan zou ik het als een gedeeltelijke vergoeding kunnen beschouwen – mijn vriendschap moet altijd voor jou zijn, omdat onze smaken gelijk zijn en ik jou bewonder.”

„Kom,” lachte Tarzan, „we zullen geen ruzie maken over geld. Ik moet leven en daarom moet ik het hebben; maar ik zal het prettiger vinden, als ik wat te doen heb. Je kan geen beter bewijs van je vriendschap geven dan door een betrekking voor mij te vinden – het zal mijn dood zijn, als ik nog lang niets doen moet. En wat mijn geboorterecht betreft – dat is in goede handen, Clayton heeft mij daarvan volstrekt niet beroofd. Hij gelooft eerlijk, dat hij de echte Lord Greystoke is en de kans is groot, dat hij een betere Engelsche lord zal zijn dan een man, die in een Afrikaanschen jungle geboren en opgegroeid is. Je weet, dat ik zelfs nu nog maar half beschaafd ben. Wanneer de woede mij een oogenblik overheerscht, dan verdringen de instincten van het wilde dier, dat ik in werkelijkheid nog ben, de zachtere manieren van beschaving en verfijning. En bovendien, wanneer ik mij bekend gemaakt had, zou ik de vrouw, die ik liefheb, beroofd hebben van den rijkdom en de positie, die nu door haar huwelijk met Clayton haar deel zullen worden. Dat had ik toch niet kunnen doen, Paul? Trouwens die geboortequaestie interesseert mij heel weinig,” ging hij voort, zonder op een antwoord te wachten. „Grootgebracht zooals ik ben, erken ik geen waarde in mensch of dier dan die, welke zij zich verworven hebben door geestelijken of lichamelijken moed. En daarom ben ik even gelukkig, wanneer ik me Kala als mijn moeder denk als dat ik in het arme, ongelukkige vrouwtje, dat een jaar na mijn geboorte stierf, mijn moeder zie. Kala was op haar heftige en woeste manier altijd hartelijk voor mij. Ik moet mij aan haar harige borst gekoesterd hebben van af het oogenblik, dat mijn eigen moeder dood was. Zij vocht voor mij tegen de wilde bewoners van het woud en tegen de woeste leden van onzen troep met de harstochtelijkheid van echte moederliefde. En ik van mijn kant hield van haar, Paul. Ik besepte niet hoeveel, voordat de wreede speer en de vergiftigde pijl van Mbonga's zwarten krijger haar van mij wegnamen. Ik was nog een kind, toen dat gebeurde, en ik wierp mij op haar lijk en snikte mijn verdriet uit, zooals een kind gehuild zou hebben om zijn eigen moeder. Jij zoudt haar een leelijk en afschuwelijk schepsel gevonden hebben, maar voor mij was zij mooi. En daarom ben ik volmaakt tevreden altijd de zoon van Kala, de apin, te blijven.”

„Ik bewonder je niet minder voor die trouw,” zeide D'Arnot, „maar de tijd zal komen, dat je je eigen naam wilt opeischen. Herinner je dan goed, wat ik je nu zeg en laten we hopen, dat het dan even makkelijk zal gaan als nu. Je moet nooit vergeten, dat professor Porter en Mr. Philander de eenige menschen in de wereld zijn, die getuigen kunnen, dat het kleine geraamte, dat met die van je vader en je moeder in de hut gevonden zijn dat van een kleinen anthropoïden aap was en niet van Lord en Lady Greystoke's zoon. Die getuigenis is van het grootste gewicht. Zij zijn beiden oud en zij zullen misschien niet lang meer leven. En bovendien, is de gedachte nooit bij je opgekomen, dat, wanneer Miss Porter de waarheid wist, zij haar engagement met Clayton zou verbreken? Je zoudt makkelijk je titel, je bezittingen en de vrouw, die je liefhebt, kunnen krijgen. Heb je daar nooit aan gedacht?”

Tarzan schudde zijn hoofd. „Je kent haar niet,” zeide hij. Niets zou haar vaster haar woord doen houden dan wanneer Clayton iets overkwam. Zij stamt van een Zuidelijke familie in Amerika en de Zuiderlingen gaan prat op hun trouw.”

Tarzan besteedde de twee volgende weken om zijn vorige korte kennismaking met Parijs te hernieuwen. Overdag bezocht hij de bibliotheken en musea. Hij was een alles verslindend lezer geworden en de wereld van mogelijkheden, die zich in deze plaats van beschaving en geleerdheid voor hem opende, maakte hem eenigszins bang, wanneer hij dacht aan het heele kleine brokje van de totale som van menschelijke kennis, dat een afzonderlijk individu zelfs na een heel leven van studie en onderzoek hopen mocht machtig te worden; maar hij leerde overdag wat hij kon en zocht 's avonds ontspanning en genot. En Parijs was een niet minder vruchtbaar veld voor zijn nachtelijk werk.

Dat hij te veel sigaretten rookte en te veel absinth dronk, kwam, omdat hij de beschaving nam zooals hij die vond, en de dingen deed zooals hij zijn beschaafde broederen die zag doen. Het leven was nieuw en verleidelijk voor hem, en bovendien had hij in zijn borst een verdriet en een groot verlangen, waarvan hij wist, dat het nooit bevredigd zou kunnen worden en hij hoopte in studie en uitspattingen – de twee uitersten – het verleden te vergeten en niet aan de toekomst te denken.

Op een avond zat hij in een variété zijn absinth te drinken en de kunst van een beroemde Russische danseres te bewonderen, toen hij den blik opving van een paar boosaardige zwarte oogen, die even op hem bleven rusten. De man keerde zich om en was in de menigte bij den uitgang verdwenen, voor Tarzan hem goed kon opnemen, maar hij was ervan overtuigd, dat hij die oogen vroeger gezien had en dat zij dien avond niet toevallig op hem gerust hadden. Hij had het onaangename gevoel gehad dat hij bespied werd, en gehoorzaamend aan het dierlijke instinct, dat zoo sterk in hem was, had hij zich omgedraaid en den op hem rustenden blik opgevangen.

Voor hij den music hall verliet, had hij het geval vergeten en hij zag dan ook niet het lenige individu, dat dieper in de schaduw van een tegenoverliggende portiek terugtrad, toen Tarzan uit het schitterend verlichte gebouw kwam.

Zonder dat Tarzan het wist, was hij reeds vele malen uit deze en andere openbare gemakkelikheden gevolgd, maar zelden of nooit was hij alleen geweest. Dien avond had D'Arnot echter een andere afspraak en was Tarzan alleen uitgegaan.

Toen hij den weg insloeg, dien hij gewoonlijk uit dat deel van Parijs naar zijn kamers nam, kwam de andere uit zijn schuilplaats te voorschijn en liep hem in een snellen pas voorbij.

Tarzan had de gewoonte om 's avonds de Rue Maule door te gaan. Omdat het daar heel kalm en donker was, deed het hem meer denken aan zijn geliefden Afrikaanschen jungle dan de drukke en hel verlichte straten in die buurt. Indien gij met Parijs bekend zijt, zult gij u de smalle, nauwe en sinistere Rue Maule herinneren. Zoo niet, dan behoeft gij er de politie slechts naar te vragen om te hooren, dat er in geheel Parijs geen straat is, waarvoor gij na het invallen van den avond een grooteren omweg maken moet.

Dien avond was Tarzan nog niet voorbij twee blokken van de vuile oude gebouwen, die langs deze straat staan, toen zijn aandacht getrokken werd door gegil en geroep om hulp uit de derde verdieping van een dier huizen. Het was de stem van een vrouw. Nog voor de echo's van haar eerste kreten verklonken waren, snelde Tarzan al de trappen op en de gang door haar te hulp.

Aan het eind van de gang op de derde verdieping stond een deur op een klein kiertje en van binnen uit hoorde Tarzan weer hetzelfde hulpgeroep, dat hem van de straat gelokt had. Het volgende oogenblik stond hij in het midden van een flauw verlichte kamer. Een olielampje brandde op een hoogen, ouderwetschen schoorsteenmantel en wierp haar doffe stralen op een dozijn afstootende gezichten. Op één na waren het allen mannen. Die eene was een vrouw van een jaar of dertig. Haar gelaat, waarop lage hartstochten en ontucht als het ware te lezen waren, was vroeger waarschijnlijk mooi geweest. Zij stond met haar hand aan haar keel tegen den muur tegenover de deur.

„Help, *monsieur*,” riep zij, toen Tarzan binnenkwam, „ze wilden me vermoorden.”

Toen Tarzan zich tot de mannen om hem heen wendde, zag hij de gemeene gezichten van beroepsmisdadigers. Hij verwonderde er zich over, dat zij niet geprobeerd hadden te vluchten. Een geritsel achter hem deed hem omkijken. Twee dingen zagen zijn oogen en één daarvan maakte hem stom van verbazing. Een man sloop heimelijk uit het vertrek, en in den korten blik, dien Tarzan op hem werpen kon, zag hij, dat het Rokoff was.

Maar het andere, dat hij zag, was van meer onmiddellijk belang. Het was een groote, forsche kerel, die met een reusachtige knods

in zijn hand op zijn teenen achter hem aansloop, maar toen de kerel en zijn trawanten zagen, dat hij ontdekt was, stormden zij van alle kanten op hem los. Sommigen trokken hun messen, anderen pakten stoelen, terwijl de kerel met den knods dien boven zijn hoofd ronddraaide met een zwaai, die Tarzan's hoofd ongetwijfeld verpletterd zou hebben, wanneer hij daarop neergekomen was.

Maar de hersenen en de behendigheid en de spieren, die hem de overwinning hadden doen behalen op Terkoz en Numa, waren niet zoo gemakkelijk klein te krijgen als deze Parijsche apachen geloofd hadden.

Den meest te vreezen tegenstander, den kerel met den knods, uitkiezend, stormde Tarzan op hem af, sprong onder het neervallende wapen weg en gaf den man zoo'n hevigen klap op de punt van zijn kin, dat hij tegen den grond sloeg.

Dan wendde hij zich tot de anderen. Dit was sport. Hij genoot van het vechten en zwelgde van moordlust. Alsof het slechts een broos schaaltje was, dat bij een eventjes ruw gebruik breekt, viel het dunne laagje beschaving van hem af en tien misdadigers vonden zich opgesloten in een klein vertrek met een wild en woest beest, tegen wiens stalen spieren hun zwakke kracht niets beteekende.

Aan het einde van de gang stond Rokoff te wachten hoe de zaak afloopen zou. Hij wilde, vóór hij wegging, zekerheid hebben, dat Tarzan dood was, maar het lag volstrekt niet in zijn bedoeling in de kamer aanwezig te zijn, wanneer de moord plaats had.

De vrouw stond nog waar zij gestaan had, toen Tarzan binnenkwam, maar haar gezicht had in de enkele minuten, welke sindsdien verlopen waren, vele veranderingen ondergaan. De uitdrukking van smart, die erop gelegen had, toen Tarzan het zag, had plaats gemaakt voor sluwheid, toen hij zich omgekeerd had om den aanval van achteren te pareeren ; maar die verandering had Tarzan niet gezien.

Nog later waren er verbazing en dan afschuw op te lezen geweest. En wie zal zich daarover verwonderen? Want de gentleman, dien haar hulpgeroep hier gebracht had, waar hij den dood had moeten vinden, had zich plotseling gemetamorphoseerd in een duivel van wraak. In plaats van slappe spieren en zwakken tegenstand zag zij een echten Hercules, die krankzinnig geworden was.

„Mon Dieu!” riep zij uit. „Het is een beest!” Want de sterke, witte tanden van den aap-mensch hadden den strot van een zijner aanvallers gevonden en Tarzan vocht zooals hij geleerd had te vechten met de groote apen van den stam van Kerchak.

Hij was op een dozijn plaatsen tegelijk, sprong in alle richtingen door de kamer in kronkelende bochten, welke de vrouw denken deden aan een panter, dien zij eens in den dierentuin gezien hadden. Nu eens kraakte een been in zijn ijzeren greep, dan weer werd een schouder uit zijn gewricht gerukt, wanneer hij den arm van een slachtoffer op- en achterwaarts draaide.

Gillend van pijn vluchtten de mannen zoo gauw als zij konden de gang in, maar nog vóór de eerste, bloedend en gebroken, uit de kamer strompelde, had Rokoff genoeg gezien om hem te overtuigen, dat Tarzan niet degene zou zijn, die dadelijk dood in de kamer zou liggen, waarom de Rus zich wegspoedde om de politie te gaan telephoneeren, dat er op de derde verdieping van Rue Maule 27 een moord gepleegd was.

Toen de politie kwam, vond zij daar drie mannen op den grond liggen steunen, een angstige vrouw, die op een vuil bed lag met haar gezicht in haar armen verborgen, en wat een goedgekleede jonge gentleman scheen te zijn, die in het midden van de kamer stond – maar daarin vergisten zij zich. Het was een wild beest, dat door die nauwe oogspalten en met die staalgrijze oogen naar hen keek. Bij den reuk van bloed was het laatste spoor van beschaving bij Tarzan verdwenen en nu stond hij daar als een leeuw, omgeven door jagers, te wachten op den volgenden aanval, gereed om op den aanvaller te springen.

„Wat is hier gebeurd ?” vroeg een van de politie-mannen.

Tarzan legde het in korte woorden uit, maar toen hij zich tot de jonge vrouw wendde om van haar een bevestiging te krijgen van zijn verklaring, schrok hij van haar antwoord.

„Hij liegt!” gilte zij schel tegen de politie-agenten. „Hij is op mijn kamer gekomen, toen ik alleen was, en niet met goede bedoelingen. Toen ik hem van mij weg stootte, zou hij mij vermoord hebben, wanneer op mijn geroep om hulp deze heeren, die juist voorbijkwamen, mij niet te hulp gesneld waren. Het is een duivel, *messieurs*; hij alleen heeft met zijn handen en tanden tien mannen gedood.”

Zoo geschokt was Tarzan door haar ondankbaarheid, dat hij voor een oogenblik met stomheid geslagen was. De politie-mannen waren ten opzichte van haar verklaring wat sceptisch gestemd, want zij hadden reeds vroeger kennis gemaakt met deze dame en haar lieflijke kornuiten. Maar zij waren politie-agenten en geen rechters, waarom zij besloten allen, die zich in het vertrek bevonden, te arresteeren en het aan een ander, wiens zaak dat was, over te laten de schuldigen van de onschuldigen te scheiden.

Maar besluiten om dien goed-gekleeden jongen man te arresteeren en het besluit uit te voeren waren twee heel verschillende dingen.

„Ik heb mij aan geen enkele overtreding schuldig gemaakt,” zeide hij kalm. „Ik heb slechts getracht me te verdedigen. Ik weet niet, waarom die vrouw daar u gezegd heeft wat zij gezegd heeft. Zij kan niets tegen mij hebben, want voor ik op haar hulpgeroep in deze kamer kwam, heb ik haar nooit gezien.”

„Kom,” zeide een van de commissarissen, „dat zijn dingen, die rechters uit te maken hebben,” en hij ging naar Tarzan om zijn hand op diens schouder te leggen. Een oogenblik later lag hij in een hoek van de kamer en toen zijn kameraden op den aap-mensch

afvlogen, kregen zij een klein proefje van wat de apachen zoeven ondervonden hadden. Zoo vlug en zoo ruw ging hij met hen om, dat zij zelfs geen gelegenheid kregen om hun revolvers te trekken.

Gedurende het korte gevecht had Tarzan het open raam gezien en daarbuiten den stam van een boom of een telegraafpaal, – hij kon niet onderscheiden wat. Toen de laatste politie-agent op den grond lag, slaagde een ander er in zijn revolver te trekken en schoot van de plek, waar hij lag, op Tarzan. Het schot miste en vóór de man weer kon schieten, had Tarzan de lamp van den schoorsteenmantel gegooid en het vertrek in duisternis gedompeld.

Het volgende wat zij zagen was een lenige gestalte, die op het raamkozijn en vandaar in de paal sprong. Toen de politie weer wat tot zich zelf gekomen was en op straat stond, was de gevangene nergens meer te zien.

Zij behandelden de vrouw en de mannen, die niet hadden kunnen ontvluchten, niet al te vriendelijk, toen zij ze medenamem naar het bureau; zij waren nogal met hun figuur verlegen bij de gedachte, dat het noodig zijn zou te rapporteeren, dat één enkele ongewapende man den grond met hun lichamen bezaaid had en daarna even makkelijk ontvlucht was, alsof zij niet bestonden.

De commissaris, die buiten was blijven staan, zwoer, dat niemand uit het raam gesprongen was of het gebouw verlaten had van af het oogenblik, dat zij naar binnen gegaan waren, tot dat, waarop zij er weer uit waren gekomen. Zijn kameraden dachten, dat hij het loog, maar konden het niet bewijzen.

Toen Tarzan in de paal hing, volgde hij zijn jungle-instinct en keek eerst uit naar vijanden, voor hij zich naar beneden waagde. Het was goed, dat hij zulks deed, want vlak onder de paal stond een commissaris. Boven zag Tarzan er geen, waarom hij naar boven in plaats van naar beneden klom,

Het topje van de paal was gelijk met het dak van het huis, dus was het voor de spieren, die gewend waren aan tochten in de oerboschen van den jungle, maar een kleine moeite om hem over den kleinen afstand tusschen de paal en het dak te laten springen. Van het eene huis klom hij op het andere en zoo verder, tot hij bij een dwarsstraat een andere paal zag, waarlangs hij naar beneden klom.

Een paar blokken liep hij hard en ging dan een klein nachtcafé binnen, waar hij in het privaat de sporen van zijn dakwandeling van zijn handen en kleeren verwijderde. Toen hij enkele oogenblikken later weer buiten kwam, wandelde hij kalm verder naar zijn kamers.

Al heel gauw kwam hij bij een goed verlichte boulevard, dien hij moest oversteken. Toen hij onder een schel booglicht stond te wachten tot een naderende limousine gepasseerd zou zijn, hoorde hij een welluidende vrouwenstem zijn naam zeggen. Opkijkend, ontmoette hij den glimlachenden blik van Olga de Coude, die zich op de achterplaats van den auto naar hem toeboog.

Hij beantwoordde haar vriendelijken groet met een diepe buiging. Toen hij zich weer oprichtte, had de limousine haar al uit zijn gezicht weggevoerd.

„Rokoff en gravin de Coude beiden op één en denzelfden avond,” zeide hij tot zichzelf. „Parijs is toch per slot van rekening zoo groot niet!”

HOOFDSTUK IV.

„Dat Parijs van jou is gevaarlijker dan mijn woeste jungle, Paul,” besloot Tarzan het verhaal over zijn avonturen met de apachen en de politie in de Rue Maule. „Waarom hebben ze me daarheen gelokt? Hadden zij honger?”

D'Arnot deed alsof hij huiverde van afschuw, maar hij lachte bij de typische veronderstelling.

„Het is blijkbaar moeilijk je te verheffen boven de jungle-ethiek en te redeneeren in het licht der beschaving, beste jongen,” zeide hij schertsend.

„Beschaving, die is goed,” hoonde Tarzan. „De jungle-ethiek eischt geen moedwillige en brooddronken wreedheden. Daar vechten we om eten of tot zelfverdediging, voor het winnen van een vrouwtje of de bescherming van de jongen. Altijd dus, zooals je ziet, in overeenstemming met de een of andere groote natuurwet. Maar hier! Bah, jouw beschaafde man is dierlijker dan het meest wilde dier. Hij doodt en moordt moedwillig en wat erger is, hij gebruikt een edel gevoel – de broederschap der menschheid – als een lokaas om zijn slachtoffer, dat zich van niets bewust is, in de val te krijgen. Op het hulpgeroep van een medemensch snelde ik naar de kamer, waar de moordenaars in hinderlaag lagen. Ik besepte niet – en een tijd lang daarna kon ik het nog niet beseffen – dat een vrouw moreel zoo laag kon zinken als noodig is om een redder in den dood te lokken. Maar het moet zoo zijn – de aanwezigheid van Rokoff daar en de daarop gevolgde verloochening van mij door die vrouw tegenover de politie laten geen andere verklaringen van haar handelingen toe. Rokoff moet geweten hebben, dat ik meermalen door de Rue Maule kom. Hij lag voor mij in hinderlaag – zijn plan was tot in de kleinste bijzonderheden uitgewerkt, tot het verhaal toe van de vrouw, voor het geval er een kink in den kabel mocht komen, zooals werkelijk ook gebeurd is. Het is mij volkomen duidelijk.”

„Ja,” zeide D'Arnot, „het heeft je intusschen geleerd, wat ik je tot nog toe vergeefs aan je verstand heb probeeren te brengen –

dat de Rue Maule een straat is, die je na het invallen van de duisternis vermijden moet.”

„Integendeel,” antwoordde Tarzan met een glimlach, „het heeft mij overtuigd, dat het de eenige straat in heel Parijs is, die wat beteekent. Ik zal geen enkele gelegenheid om er door te gaan laten passeeren, want ik heb daar het eerste echte genot na mijn vertrek uit Afrika gevonden.”

„Je zult er nog meer plezier van hebben dan je vermoedt zonder er te komen,” zeide D’Arnot. „Vergeet niet, dat je met de politie nog niet klaar bent. Ik ken de Parijsche politie goed genoeg om je te kunnen verzekeren, dat ze je niet gauw zullen vergeven, wat je ze aangedaan hebt. Vroeg of laat zullen ze je pakken, beste Tarzan, en dan zullen ze den wildeman uit de bosschen opsluiten achter ijzeren tralies. Hoe zou je dat vinden ?”

„Ze zullen Tarzan van de Apen nooit achter ijzeren tralies krijgen,” antwoordde hij woest.

Er klonk iets in zijn stem, toen hij die woorden uitsprak, dat D’Arnot zijn vriend scherp deed aankijken. Wat hij in de op elkaar geklemde kaken en de koude, grijze oogen zag, maakte den jongen Franschman bezorgd voor dit groote kind, dat geen wet erkennen kon, die machtiger was dan zijn eigen machtige lichamelijke dapperheid. Hij begreep, dat er iets gedaan moest worden om Tarzan met de politie te verzoenen, voor een tweede ontmoeting mogelijk was.

„Je hebt veel te leeren, Tarzan,” zeide hij ernstig. „De wetten der menschen moeten geëerbiedigd worden, of dat nu in je smaak valt of niet. Jij en je vrienden zullen er alleen maar last van ondervinden, wanneer je de politie blijft tartten. Eenmaal kan ik de zaak gaan uitleggen en dat zal ik vandaag doen, maar in het vervolg moet je deze wetten gehoorzamen. Als de politie zegt: ‚Kom mee!’, dan behoort je dat te doen, als zij zegt: ‚Ga!’, dan ga je. En nu zullen we den commissaris van deze wijk, dien ik toevallig heel goed ken, die zaak van de Rue Maule gaan uitleggen. Ga mee !”

Een half uur later werden zij toegelaten in het bureau van den commissaris, die hen hartelijk ontving. Hij herinnerde zich Tarzan nog van het bezoek, dat zij hem eenige maanden te voren gebracht hadden naar aanleiding van die zaak met de vinger-afdrukken.

Toen D’Arnot klaar was met het verhaal over de gebeurtenissen, welke den vorigen avond hadden plaats gegrepen, speelde een grimmig glimlachje om de lippen van den commissaris. Hij drukte op een electrisch belletje en zocht, terwijl hij wachtte, tot de klerk zou komen, in de papieren op zijn lessenaar naar een stuk, dat hij ten slotte vond.

„Joubon,” zeide hij, toen de klerk binnen kwam. „Zeg aan deze heeren, dat zij onmiddellijk hier moeten komen,” en hij gaf hem het stuk, dat hij gezocht had. Dan wendde hij zich tot Tarzan.

„U hebt u schuldig gemaakt aan een ernstig vergrijp,” zeide hij niet onvriendelijk, „en zonder de verklaring van uw vriend zou ik werkelijk geneigd zijn u een flinke straf te geven. Doch in plaats daarvan ben ik van plan iets heel ongewoons te doen. Ik heb de politie-mannen, die u gisterenavond mishandeld hebt, hier ontboden. Luitenant D'Arnot zal hun ook wel uw levensgeschiedenis willen vertellen en dan zal ik het aan hen overlaten of u vervolgd moet worden of niet. U hebt nog veel te leeren omtrent de gewoonten en zeden in de beschaafde wereld. Dingen, die u vreemd en onnoodig toeschijnen, zult u moeten leeren te aanvaarden tot u in staat bent de motieven daarvoor te beoordeelen. De politie-mannen, die u gisteren aangevallen hebt, deden hun plicht. Zij wagen iederen dag hun leven om het leven en het eigendom van anderen te beschermen. Zij zouden hetzelfde voor u doen. Het zijn dappere kerels en voelen zich diep beschaamd, dat één ongewapende man hen verslagen heeft. Maak het hun gemakkelijk om uw daad te vergeten. Als ik mij niet sterk vergis, bent u zelf een dapper man en dappere mannen zijn volgens het spreekwoord edelmoedig.”

Hier moest door het binnenkomen der vier politie-mannen het gesprek afgebroken worden. Toen zij Tarzan zagen, was verbazing op hun gezichten te lezen.

„Jongens,” zeide de commissaris, „dit is de heer, dien je gisteravond in de Rue Maule ontmoet hebt. Hij heeft zich vrijwillig hier aangemeld. En nu zou ik graag zien, dat je goed luistert naar luitenant D'Arnot, die jullie een gedeelte van de levensgeschiedenis van den vreemdeling vertellen zal. Het zal jullie een verklaring geven voor zijn tegen-optreden tegen u. En als ik u nu verzoeken mag, luitenant?”

D'Arnot sprak langer dan een half uur met de agenten. Hij vertelde hun iets van Tarzan's woest jungle-leven en legde hun uit hoe hij uit zelfbehoud had leeren vechten als een wild dier. Het werd hun duidelijk, dat de man bij zijn aanval op hen meer geleid was door zijn instinct dan door zijn verstand. Hij had hun bedoelingen niet begrepen. Voor hem verschilden zij niet veel van de verschillende levensvormen, waaraan hij gewend was in zijn geboorte-jungle, waar feitelijk alle wezens zijn vijanden waren.

„Uw trots is gekwetst,” zeide D'Arnot ten slotte. „Dat deze man u allen overwonnen heeft, hindert u het meest. Maar u behoeft u niet te schamen. U zoudt u toch ook niet verontschuldigen, wanneer u de nederlaag geleden hadt, als u in dat vertrek opgesloten geweest was met een Afrikaanschen leeuw of met een grooten gorilla uit de jungles. En hier stondt u tegenover spieren, die steeds overwinnend uit den strijd gekomen zijn met die woestelingen van het donkere werelddeel. Het is geen schande te vallen onder de bovenmenselijke kracht van Tarzan van de Apen.”

En dan, terwijl de agenten eerst naar Tarzan en vervolgens naar hun chef stonden te kijken, deed de aap-mensch het eenige wat noodig was om de laatste animositeit, die zij nog tegen hem mochten voelen, te doen verdwijnen. Met uitgestoken hand kwam hij naar hen toe.

„Het spijt mij, dat ik me vergist heb,” zeide hij eenvoudig. „Laten we vrienden zijn!” En daarmee eindigde de zaak, behalve dat Tarzan het onderwerp van alle gesprekken in de politie-bureaux werd en het aantal van zijn vrienden met vier dappere mannen vermeerderde.

Bij zijn thuiskomst vond luitenant D'Arnot een brief van zijn Engelschen vriend William Cecil Clayton, Lord Greystoke. Deze twee schreven elkaar geregeld na het ontstaan van hun vriendschap op die noodlottige expeditie om Jane Porter, nadat zij door Terkoz, den mannetjes-aap, gestolen was, te zoeken.

„Over twee maanden trouwen zij in Londen,” zeide D'Arnot, toen hij den brief gelezen had. Hij behoefde niet aan Tarzan uit te leggen wie hij met „zij” bedoelde. Hij antwoordde niet, maar den verderen dag bleef hij stil en peinzend.

's Avonds gingen zij naar de opera. Tarzan's geest was nog vol sombere gedachten. Hij lette zoo goed als niet op wat er op het tooneel gebeurde. In plaats daarvan zag hij slechts het lieflijke visioen van een mooi Amerikaansch meisje en hoorde hij niets dan een melancholieke, zachte stem, die zeide, dat zijn liefde beantwoord werd. En zij stond op het punt met een ander te trouwen!

Hij schudde zich om van die onwelkome gedachten af te komen en op hetzelfde oogenblik voelde hij, dat blikken op hem rustten. Met zijn jungle-instinct keerde hij zich om en keek in het glimlachende gelaat van gravin Olga De Coude. Toen Tarzan haar buiging beantwoordde, wist hij zeker, dat er een uitnoodiging, ja bijna een smeekbede in haar blik lag.

In de volgende entre-acte ging hij naar haar loge.

„Ik heb er zoo naar verlangd u te spreken,” zeide zij. „Het heeft mij niet weinig gehinderd te moeten denken, dat na de diensten, die u aan mijn echtgenoot en mij bewezen hebt, u nooit een voldoende verklaring gegeven is van wat u wel ondankbaarheid hebt moeten vinden, dat wij niet de noodige maatregelen genomen hebben om een herhaling van die aanvallen door die twee kerels te voorkomen.”

„U doet mij onrecht aan,” antwoordde Tarzan. „Mijn herinneringen aan u zijn altijd hoogst aangenaam geweest. Werkelijk, u moet niet denken, dat u mij een verklaring schuldig bent. Hebben zij u nog verder lastig gevallen?”

„Daar houden zij nooit mede op,” zeide zij somber. „Ik voel, dat ik het aan iemand moet vertellen en ik ken niemand, aan wien ik dat beter zou kunnen doen dan aan u. U moet mij daartoe in de gelegenheid stellen. Het kan u ook te pas komen, want ik

ken Nikolas Rokoff goed genoeg om te weten, dat u hem niet voor den laatsten keer gezien hebt. Hij zal een middel vinden, om zich op u te wreken. Wat ik u wil vertellen kan u helpen om zijn wraakplannen te bestrijden. Ik kan het u hier niet zeggen, maar morgenmiddag om vijf uur zal ik voor *Monsieur Tarzan* thuis zijn.

„Tot morgenmiddag vijf uur zal het voor mij een eeuwigheid zijn,” zeide hij, toen hij afscheid van haar nam.

Van uit een hoek van den schouwburg zagen Rokoff en Paulvitch *monsieur Tarzan* in de loge van gravin De Coude en beiden glimlachten.

Den volgenden middag om half vijf belde een donkere man met een baard aan den ingang voor het personeel van het paleis van graaf De Coude. De knecht, die open deed, keek eerst heel boos, toen hij dengene, die voor hem stonde, herkende. Dan voerden zij een fluisterend gesprek.

Eerst scheen de knecht een voorstel, dat de gebaarde man hem deed, te weigeren, maar een oogenblik later stopte deze laatste hem iets in zijn hand, waarop de knecht hem langs een omweg naar een kleine alkoof, dat door een gordijn afgesloten was van de kamer, waarin de gravin gewoonlijk 's middags haar gasten ontving.

Een half uur later werd Tarzan in die kamer gelaten en onmiddellijk daarna kwam de gravin glimlachend en met uitgestrekte handen binnen.

„Ik ben zoo blij, dat u gekomen bent,” zeide zij.

„Niets zou mij hebben kunnen beletten om te komen,” was zijn antwoord.

Enkele oogenblikken spraken zij over de opera, over de onderwerpen van den dag, die Parijs op dat oogenblik bezig hielden, over het wederzijdsch genoeg om hun korte kennismaking, die onder zulke vreemde omstandigheden afgebroken was, te hernieuwen, en dat bracht hen op het onderwerp, waarmede hun beider geest vervuld was.

„U zult u wel hebben afgevraagd,” zeide de gravin ten slotte, „welk doel Rokoff met zijn vervolgingen heeft. Het is heel eenvoudig. De graaf is bekend met vele belangrijke geheimen van het ministerie van Oorlog. Hij heeft dikwijls papieren in zijn bezit, waarvoor vreemde mogendheden schatten geven zouden om ze te bezitten – staatsgeheimen, waarvoor hun agenten moorden en nog erger dan moorden zouden plegen om er achter te komen. Thans heeft hij iets onder zijn berusting, waarmede iedere Rus, die het aan zijn regeering zou kunnen mededeelen, roem en fortuin zou winnen. Rokoff en Paulvitch zijn Russische Spionnen. Zij zullen nergens voor terugdeinzen om die inlichtingen te verkrijgen. Die scène aan boord – ik bedoel die zaak met de kaarten – diende nergens anders toe dan om van mijn man de geheimen los te krijgen. Wanneer bewezen was, dat hij valsch speelde, zou zijn loopbaan gebroken zijn. Hij zou het departement

van oorlog moeten verlaten en uit de maatschappij verbannen zijn. Zij waren van plan dat zwaard van Damocles boven zijn hoofd te hangen – de prijs voor een erkenning hunnerzijds, dat de graaf slechts het slachtoffer was van een samenzwering van vijanden, die zijn naam wilden bezoedelen, zou het uitleveren der papieren zijn, die zij zoeken. U zette hun echter den voet dwars. Toen smeedden zij een plan, waarbij mijn naam, in plaats van dien van mijn man, de prijs zou zijn. Toen Paulvitch in mijn hut kwam vertelde hij het mij. Als ik de papieren voor hem zou stelen, beloofde hij niet verder te zullen gaan, anders zou Rokoff, die buiten stond, den purser gaan waarschuwen, dat ik een anderen man dan mijn echtgenoot in mijn hut ontving. Hij zou het aan iedereen op de boot vertellen en wanneer wij geland waren, ook aan de noodige journalisten. Was het niet vreeselijk? Maar ik wist toevallig iets van *Monsieur* Paulvitch, dat, wanneer de Petersburgsche politie het te weten kwam, hem naar Siberië zou doen zenden. Ik tartte hem zijn plan uit te voeren en toen boog ik mij naar hem toe en fluisterde een naam in zijn oor. Onmiddellijk daarop vloog hij me naar mijn keel. Zonder uw tusschenkomst zou hij me vermoord hebben.”

„De beesten!” mompelde Tarzan.

„Zij zijn nog veel erger, waarde vriend,” zeide zij. „Het zijn duivels. Ik ben bang voor u, omdat u hun haat op uw hals gehaald hebt. Wees toch voortdurend goed op uw hoede. Zeg mij, dat u het doen zult, al is het alleen maar ter wille van mij, want ik zou het mij nooit vergeven, indien u iets zoudt moeten lijden voor de diensten, die u mij bewezen hebt.”

„Ik ben niet bang voor hen,” antwoordde hij. „Ik heb wel erger vijanden dan Rokoff en Paulvitch overleefd.” Hij zag, dat zij niets wist van wat er in de Rue Maule gebeurd was en hij maakte er geen melding van om haar niet ongeruster te maken.

„Maar waarom levert u ter wille van uw veiligheid die schavuiten niet over aan de politie?” vroeg hij. „Die zou korte metten met hen maken.”

Zij aarzelde een oogenblik alvorens te antwoorden.

„Er zijn twee redenen,” zeide zij ten slotte. „Een daarvan weerhoudt den graaf om dat te doen. De andere, de werkelijke reden, waarom *ik* ze niet uit wil leveren heb ik nooit verteld – alleen Rokoff en ik kennen die. Ik vraag mij af,” en dan hield zij op, terwijl zij hem lang aankeek.

„Wat vraagt u zich af?” vroeg hij glimlachend.

„Ik vraag mij af, waarom ik u wil vertellen, wat ik zelfs niet aan mijn man heb durven vertellen. Ik geloof, dat u het zoudt begrijpen en mij zoudt kunnen zeggen, wat ik doen moet. Ik geloof, dat u mij niet te hard zoudt beoordeelen.”

„Ik ben bang, dat ik een armzalig rechter zijn zal,” antwoordde Tarzan, „want wanneer u een moord gepleegd hadt, zou ik zeggen, dat het slachtoffer dankbaar zijn moest zoo’n zacht lot deelachtig geworden te zijn.”

„Zoo erg is het Goddank niet,” zeide zij. „Maar laat ik u eerst de reden vertellen, waarom de graaf deze mannen niet wenscht te vervolgen; dan, wanneer ik tenminste den moed daarvoor nog heb, zal ik u mededeelen, waarom ik het niet durf. De eerste reden is, dat Nikolas Rokoff mijn broer is. Wij zijn Russen. Nikolas is, voor zoover ik mij herinneren kan, altijd slecht geweest. Hij werd uit het Russische leger, waarin hij kapitein was, verwijderd. Een tijd lang werd er druk over gesproken, maar na een poosje werd het vergeten en mijn vader wist voor hem een betrekking te krijgen bij den geheimen dienst. Verschillende ernstige misdaden zijn Nikolas ten laste gelegd, maar het is hem altijd gelukt zijn straf te ontgaan.”

„Maar hebben die aanslagen tegen u en tegen uw man hem niet alle rechten, die hij als bloedverwant zou kunnen laten gelden, doen verliezen?” vroeg Tarzan. „Het feit, dat u zijn zuster bent, heeft hem toch niet afgeschrikt om te trachten uw eer te bezoedelen. U behoeft u tegenover hem niet te ontzien.”

„O, maar die andere reden is er nog. Al behoeft ik hem niet te ontzien, ofschoon hij mijn broer is, toch kan ik niet ontkennen, dat ik om een zekere episode uit mijn leven, die hij kent, bang voor hem ben. Ik kan het u even goed nu zeggen,” ging zij na een korte pauze voort, „want ik voel, dat ik het u vroeger of later toch vertellen zal. Ik werd opgevoed in een klooster. Terwijl ik daar was, leerde ik een man kennen, dien ik voor een gentleman hield. Ik wist weinig of niets van mannen en nog minder van liefde. In mijn dwaasheid beeldde ik mij in, dat ik dien man liefhad en op zijn aandringen vluchtte ik met hem. We zouden trouwen. Ik ben precies drie uur met hem samen geweest. Alles overdag en op openbare plaatsen – stations en treinen. Toen wij op de plaats kwamen waar wij zouden trouwen, werd hij bij het uitstappen uit den trein door twee politie-agenten gearresteerd.

Zij namen mij ook gevangen, maar toen ik mijn geschiedenis verteld had, hielden zij mij niet vast, maar zonden mij onder geleide van een oude vrouw naar het klooster terug. Het bleek, dat de man, die met mij had willen trouwen, geen gentleman was, maar een deserteur en een ontsnapte gevangene. De politie in bijna alle Europeesche landen kende hem. De zaak werd door het bestuur van het klooster geheim gehouden. Zelfs mijn ouders wisten er niets van. Maar Nikolas ontmoette later den kerel en hoorde van hem de heele geschiedenis. Nu dreigt hij het aan den graaf te zullen vertellen, als ik niet precies doe wat hij wil.”

Tarzan lachte. „U bent nog een klein meisje. Het verhaal, dat u mij gedaan hebt, kan niet den geringsten smet op uw goeden naam werpen, en wanneer u in uw hart niet een klein meisje was, zoudt u dat weten. Ga vanavond naar uw man toe en vertel hem de heele geschiedenis, juist zoo als u die aan mij verteld hebt. Als ik mij niet sterk vergis, zal hij u om uw angst uitlachen en onmiddellijk stappen doen om dat lieve broertje van u te krijgen in de gevangenis, waarin hij thuis behoort.”

„Ik wou maar, dat ik durfde,” zeide zij, „maar ik ben zoo bang. Ik heb van jongs af aan geleerd bang te zijn voor mannen. Eerst voor mijn vader, toen voor Nikolas, toen voor de paters van het klooster. Bijna al mijn vriendinnen zijn bang voor haar mannen – waarom zou ik het niet zijn?”

„Het lijkt mij al heel verkeerd, dat vrouwen bang moeten zijn voor haar mannen,” zeide Tarzan, terwijl er een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat kwam. „Ik ben beter bekend met de junglebewoners en daar gebeurt zoo iets niet, behalve onder de zwarte mannen en die staan mijns inziens lager dan de beesten. Neen, ik kan niet begrijpen, waarom beschaafde vrouwen bang zijn voor mannen, juist de wezens, die geschapen zijn om haar te beschermen. Ik zou het een vreeselijke gedachte vinden als een vrouw bang voor mij was.”

„Ik geloof niet, dat eenige vrouw bang voor u zou zijn, waarde vriend,” zeide Olga De Coude zacht. „Ik ken u pas heel kort en al moge het misschien dwaas zijn het te zeggen, u bent de eenige man, dien ik ooit gekend heb, voor wien ik nooit bang zou zijn – het is vreemd, want u bent toch ook heel sterk. Ik stond gewoonweg verbaasd over het gemak, waarmede u dien nacht in mijn hut met Rokoff en Paulvitch omsprong. Het was wonderbaar.”

Toen Tarzan kort daarna afscheid nam, verwonderde hij zich eenigszins over haar veelbeteekenenden handdruk en den aandrang, waarmede zij van hem de belofte eischte, dat hij den volgenden dag zou terugkomen.

De herinnering aan haar half gesloten oogen en haar glimlachende lippen bleef hem dien geheelen verderen dag bij. Olga De Coude was een zeer mooie vrouw en Tarzan van de Apen een jonge man met een hart in zich, dat behoefte voelde aan de liefde, die alleen een vrouw geven kan.

Toen de gravin na het vertrek van Tarzan in de kamer terugkwam, stond zij plotseling tegenover Nikolas Rokoff.

„Hoe lang ben je hier geweest?” vroeg zij, voor hem terugdeinzend.

„Van af het oogenblik, dat je minnaar hier kwam,” antwoordde hij met een boosaardigen blik.

„Houd op!” beval zij. „Hoe durf je zoo iets zeggen tegen mij – je zuster?”

„O, beste Olga, als het je minnaar niet is, dan bied ik je mijn verontschuldigen aan; maar het is jouw schuld niet, dat hij het niet is. Kende hij de vrouwen maar half zoo goed als ik, dan zou je op dit oogenblik in zijn armen liggen. Het is een groote gek, Olga. Ieder woord en ieder gebaar van jou was gewoonweg een uitnoodiging en hij was zoo stom om het niet te zien.”

De jonge vrouw bracht haar handen aan haar ooren.

„Ik wil niet luisteren. Het is gemeen van je dergelijke dingen te zeggen. Waarmede je me ook dreigen mag, je weet, dat ik een trouwe vrouw ben. Na vanavond zal je me niet meer durven lastig vallen,

want ik zal Raoul alles vertellen. Hij zal het begrijpen en dan; *monsieur* Nikolas, pas dan op!”

„Je zult hem niets vertellen,” zeide Rokoff. „Ik weet nu alles en met behulp van een van je personeel, dien ik vertrouwen kan, zal het mij niet veel moeite kosten om te zorgen, dat de bijzonderheden je man ter oore komen. Die andere zaak heeft nu uitgediend – wij hebben nu iets tastbaars. Een echte *affaire* – en jij een vrouw, die vertrouwd werd. Schaam je, Olga,” – en de schoft lachte.

Zoo kwam het, dat de gravin haar graaf niets vertelde en de zaken werden erger dan zij geweest waren. Van een vagen angst verviel zij in een echte vrees. Mogelijk was het ook, dat haar geweten die buiten alle verhoudingen om vergrootte.

HOOFDSTUK V.

Gedurende een maand was Tarzan een regelmatige en graag geziene getrouwe aan het altaar van de mooie gravin de Coude. Dikwijls ontmoette hij daar andere leden van den uitgelezen kleinen kring, die nu en dan 's middags thee kwam drinken.

Een tijd lang was zij bang geweest door wat Nikolas geïnsinueerd had. Zij had in dien grooten jongen man nooit iets anders gezien dan een vriend, maar na de gemeene woorden van haar broer was zij veel gaan nadenken over de vreemde kracht, die haar tot den grijssoogigen vreemdeling scheen aan te trekken. Zij wilde hem niet liefhebben en wilde ook zijn liefde niet.

Zij was veel jonger dan haar echtgenoot en zonder dat zij het geweten had, had zij verlangend uitgezien naar een vriendschap met een, die in jaren haars gelijke was. Twintig jaren zien tegen vertrouwlijke mededeelingen aan veertig jaren op. Tarzan was slechts twee jaar ouder dan zij. Hij kon haar begrijpen, dat voelde zij. Bovendien was hij edel van inborst, een man van eer en ridderlijk. Zij was niet bang voor hem. Dat zij hem kon vertrouwen, had zij van het eerste oogenblik af instinctief gevoeld.

Van uit de verte had Rokoff deze steeds grooter wordende intimiteit met boosaardige vreugde gezien. Sinds hij gehoord had, dat Tarzan wist, dat hij een Russische spion was, was er bij zijn haat tegen den aapmenschen een groote angst gekomen, dat hij hem zou verraden. Hij wachtte nu nog slechts op een oogenblik, dat gunstig zijn zou voor een „reuzeslag.” Hij wilde voor altijd bevrijd zijn van Tarzan en zich tegelijkertijd rijkelijk wreken voor de vernederingen en nederlagen, welke deze hem had toegebracht.

Tarzan voelde zich gelukkiger dan hij ooit geweest was sedert de vrede en rust van zijn jungle gestoord waren door de komst van den aan wal gezetten Porter met de zijnen.

Hij genoot van den aangenamen omgang met Olga's kennissen, terwijl de vriendschap, die tusschen hem en de gravin ontstaan was, een bron werd van nooit eindigende verrukking. Zij verjoeg zijn sombere gedachten en was als een balsem voor zijn gewond hart.

Soms vergezelde D'Arnot hem op zijn bezoeken aan het huis der De Coude's, want hij kende Olga en den graaf reeds lang. Nu en dan kwam De Coude zelf ook, maar de veelvuldige besognes van zijn officieele positie hielden hem gewoonlijk tot laat in den avond buitenshuis.

Rokoff ging Tarzan bijna voortdurend na, wachtend op het oogenblik, dat deze laat in den avond een bezoek aan het paleis der De Coude's zou brengen, maar daarin werd hij steeds teleurgesteld. Verscheidene malen bracht Tarzan de gravin na de opera thuis, maar steeds weer nam hij afscheid voor de deur – tot groot leedwezen van haar toegewijden broeder.

Inziende, dat het onmogelijk scheen Tarzan door een daad van hem zelf in de val te krijgen, staken Rokoff en Paulvitch de hoofden bijeen om een plan te beramen, dat den aap-mensch voor goed zou compromitteeren.

Dagen lang gingen zij zoowel de couranten als de gangen van De Coude en Tarzan na. Eindelijk werd hun moeite beloond. Een ochtendblad maakte met enkele woorden melding van een feest, dat den volgenden avond door den Duitschen gezant gegeven zou worden. Tot de genoodigden behoorde o.a. De Coude. Als deze ging, zou dat beteekenen, dat hij eerst na middernacht thuis zou komen.

Den avond van het feest zorgde Paulvitch ervoor op het troittoir voor de ambtswoning van den Duitschen gezant te staan, waar hij het gezicht van iederen gast, die kwam, duidelijk zien kon. Hij behoefde niet lang te wachten om De Coude uit zijn auto te zien stappen. Dat was genoeg. Paulvitch spoedde zich terug naar zijn kamer, waar Rokoff hem wachtte. Daar bleven zij tot na elf uur, dan nam Paulvitch den hoorn van de telephoon en vroeg een nummer aan.

„De appartementen van luitenant D'Arnot?” vroeg hij, toen hij aansluiting gekregen had. „Een boodschap voor *monsieur* Tarzan. Of hij zoo goed wil zijn even aan de telephoon te komen.”

Een oogenblik stilte.

„*Monsieur* Tarzan? O ja, *monsieur*, u spreekt met François, den huisknecht van gravin De Coude. Misschien herinnert u zich den armen François nog?”

„Ja, *monsieur*. Ik heb een boodschap, een dringende boodschap van de gravin. Zij vraagt of u dadelijk bij haar wilt komen – zij is in moeilijkheden, *monsieur*!”

„Neen, *monsieur*, de arme François weet het niet. Kan ik aan *madame* zeggen, dat *monsieur* dadelijk hier zal zijn?”

„Dank u, *monsieur*. De goede God zal u zegenen.”

Paulvitch hing den hoorn weer op en keerde zich om om tegen Rokoff te grinniken.

„Hij zal een half uur nodig hebben om er te zijn. Als jij zorgt over een kwartier bij den Duitschen gezant te wezen, zou deze over een goede drie kwartier thuis kunnen zijn. De vraag is nu maar of de dwaas vijftien minuten zal blijven als hij gemerkt heeft, dat hem een poets gebakken is, maar tenzij ik mij vergis, zal Olga hem niet zoo gauw laten gaan. Hier is het briefje voor De Coude. Schiet op!”

Paulvitch vloog naar de woning van den Duitschen gezant. Aan de deur overhandigde hij het briefje aan een lakei. „Dit briefje is voor graaf De Coude. Er is haast bij. Zorg, dat hij het dadelijk krijgt.” Hij gaf den lakei een vijf-francstuk en ging dan naar zijn kamers terug.

Een oogenblik later vroeg De Coude aan zijn gastheer verlof het briefje even te mogen lezen. Onder het lezen begon zijn hand te beven en werd hij doodsbleek.

„*Monsieur le count de Coude*, – Iemand, die de eer van uw naam wil redden, waarschuwt u langs dezen weg, dat de heiligheid van uw huis op dit oogenblik bedreigd wordt. Een heer, die sinds maanden lang gedurende uw afwezigheid een trouwe bezoeker is, is thans bij uw vrouw. Als u dadelijk naar het boudoir van de gravin gaat, zult u hen samen vinden.

Een vriend.”

Twintig minuten nadat Paulvitch Tarzan opgebeld had, kreeg Rokoff aansluiting met Olga's particuliere lijn. Haar kamenier ging naar de telefoon, die in het boudoir der gravin stond.

„Maar *madame* is al naar bed,” zeide zij in antwoord op Rokoff's vraag om haar te spreken.

„Het is een zeer dringende boodschap, die alleen voor de ooren van de gravin bestemd is,” antwoordde Rokoff. „Zeg haar, dat zij moet opstaan, wat omslaan en aan de telefoon komen. Over vijf minuten zal ik weer opbellen.” Dan hing hij den hoorn op. Een oogenblik later kwam Paulvitch binnen.

„Heeft de graaf zijn briefje?” vroeg Rokoff.

„Hij zal nu wel op weg naar huis zijn,” antwoordde deze.

„Prachtig. Mijn Lady zal nu wel in profonds *négligé* in haar boudoir zitten. Over een minuut zal de trouwe Jacques *monsieur* Tarzan bij haar binnenlaten zonder hem aan te dienen. Enkele minuten zullen zij nodig hebben voor verklaringen. Olga zal er

heel vriendelijk uitzien in haar nachtjapon en het négligé, dat de bekoorlijkheden, welke de eerste heelemaal niet verbergt, slechts half verbergt. Olga zal verrast zijn, maar het niet onaangenaam vinden. En als die kerel een druppel rood bloed heeft, zal de graaf over een kwartiertje midden in een heel aardig liefdestooneeltje vallen. Ik geloof, dat we ons plan prachtig in elkaar gezet hebben, beste Alexis. En laten we nu met een glas absinth van den ouden Plancon op de gezondheid van monsieur Tarzan gaan drinken, want we moeten niet vergeten, dat graaf De Coude een der beste schermers en verreweg de beste schutter van Frankrijk is.”

Toen Tarzan bij Olga kwam, wachtte Jacques hem op.

„Hierheen, *monsieur*,” zeide hij, terwijl hij hem voorging op de breede marmeren trap. Dan opende hij een deur, trok een gordijn weg en liet Tarzan in een flauw verlicht vertrek, om vervolgens te verdwijnen.

Aan den anderen kant van de kamer zag Tarzan Olga zitten voor een klein schrijfbureautje, waarop haar telefoon stond. Zij tikte ongeduldig met haar vingers op de gepolijste oppervlakte van het tafeltje. Zij had hem niet hooren binnenkomen.

„Olga,” zeide hij, „wat is er aan de hand?”

Met een gil van schrik keerde zij zich om.

„Jean!” riep zij. „Wat doe je hier? Wie heeft je binnengelaten? Wat beteekent dit alles?”

Tarzan was als door den bliksem getroffen, maar onmiddellijk begreep hij een gedeelte van de waarheid.

„Heb je me dan niet laten roepen, Olga?”

„Je laten roepen op dit uur van den nacht? *Mon Dieu!* Jean geloof je, dat ik heelemaal krankzinnig ben?”

„François heeft me getelephoneerd, dat ik dadelijk komen moest. Je was in moeilijkheden en hadt mij noodig.”

„François? Wie ter wereld is François?”

„Hij zei, dat hij in je dienst was.”

„Ik heb niemand van dien naam in mijn dienst. Iemand heeft je een poets gebakken, Jean,” en Olga lachte.

„Ik ben bang, dat het een heel sinistere grap is, Olga,” antwoordde hij. „Daar steekt meer achter.”

„Wat bedoel je? Je denkt toch niet, dat –”

„Waar is de graaf?” viel hij haar in de rede.

„Bij den Duitschen gezant.”

„Dat is een nieuwe truc van je achtenswaardigen broer. Morgen zal de graaf het hooren. Hij zal de bedienden uitvragen. Alles zal wijzen op – op wat Rokoff wil, dat de graaf denkt.”

„De schoft!” riep Olga uit. Zij was opgestaan en dicht bij Tarzan gekomen. Zij was heel bang. In haar oogen lag de uitdrukking, welke de jager ziet in die van een arme, verschrikte hinde – angstigvragend. Zij beefde en legde, om zich te steunen, haar handen tegen zijn breede schouders. „Wat moeten we doen,

Jean?” fluisterde zij. „Het is verschrikkelijk. Morgen zal heel Parijs het lezen – daar zal hij wel voor zorgen.”

Haar blik, haar houding, haar woorden spraken duidelijk de eeuwenoude smeekbede uit van de weerlooze vrouw tot haar natuurlijke beschermer – den man. Tarzan nam een van de warme kleine handjes, die op zijn borst lagen, in de zijne. Het was een geheel onwillekeurige beweging en dat was ook het instinct van bescherming, dat hem zijn arm om de schouders van de jonge vrouw deed slaan.

De uitwerking was als een elektrische schok. Nooit nog was hij zoo dicht bij haar geweest. In een opkomend schuldbesef keken zij elkaar plotseling in de oogen en waar Olga de Coude sterk had moeten zijn, was zij zwak, want zij nestelde zich dieper in de armen van den man en sloeg de hare om zijn hals. En Tarzan van de Apen? Hij nam het hijgende vrouwtje in zijn sterke armen en bedekte haar warme lippen met kussen.

Nadat Raoul den brief, die hem door den butler van den gezant gegeven was, gelezen had, maakte hij zijn excuses bij zijn gastheer. Later kon hij zich niet meer herinneren, wat hij gezegd had. Alles was voor hem als in een waas gehuld tot het oogenblik, dat hij op den drempel van zijn eigen huis stond. Toen werd hij kalm en bewoog zich rustig en voorzichtig. Om de een of andere onverklaarbare reden had Jacques de deur open voor hij halverwege het bordes op was. Op het oogenblik zelf vond hij het niets bijzonders, ofschoon hij het later verdacht vond.

Heel zacht liep hij op zijn teenen de trap op en door de gang naar de deur van het boudoir van zijn vrouw. In zijn hand had hij een zwaren wandelstok – in zijn hart moordgedachten.

Olga zag hem het eerst. Met een gil van schrik rukte zij zich uit Tarzan's armen en de aap mensch keerde zich nog juist bijtijds om om met zijn arm een vreeselijken slag, dien de Coude op zijn hoofd richtte, af te weren. Een-, twee-, driemaal viel de stok met bliksemsnelheid neer en iedere slag werkte mede om den aap-mensch weer het primitieve wezen van vroeger te doen worden,

Met het keelgebrul van den mannetjes-aap sprong hij op den Franschman af. De groote stok werd uit diens handen gerukt en als een luciferstokje in tweeën gebroken, waarna het nu tot woede geprikkelde beest zijn tegenstander naar de keel vloog.

Olga de Coude stond als aan den grond vastgenageld te kijken naar de vreeselijke scène, die zich de volgende oogenblikken afspeelde, dan sprong zij naar de plek, waar Tarzan haar man vermoordde – het leven uit hem kneep – hem schudde, zooals, een foxterrier een rat door elkaar schudt.

Zij trok aan zijn groote handen. „Moeder Gods!” riep zij. „Je vermoordt hem! Je vermoordt hem! O, Jean, je vermoordt mijn man!”

Tarzan was doof door woede. Plotseling slingerde hij het lichaam

tegen den grond, zette zijn voet op de borst van zijn slachtoffer en wierp zijn hoofd in zijn nek. Dan dreunde door het paleis van graaf de Coude de huiveringwekkende roep van den mannetjes-aap, die gedood heeft. Op zolder en in den kelder hoorden de bedienden het en zij werden doodsbleek en beefden. De vrouw in de kamer viel op haar knieën naast het lichaam van haar man en bad.

Langzaam trok de roode mist voor Tarzan's oogen op. De dingen begonnen weer vormen aan te nemen – hij begon alles weer te zien met de oogen van een beschaafd mensch. Zijn blikken bleven rusten op de knielende vrouw. „Olga,” fluisterde hij. Zij keek op in de verwachting het waanzinnige licht van moordlust in de oogen boven haar te zullen zien. In plaats daarvan zag zij smart en wroeging.

„O, Jean!” riep zij uit. „Zie wat je gedaan hebt! Hij was mijn man. Ik had hem lief en jij hebt hem vermoord!”

Heel zacht lichtte Tarzan het slappe lichaam van graaf de Coude op en droeg het naar een divan. Dan legde hij zijn oor op zijn borst.

„Haalt wat cognac, Olga,” zeide hij.

Zij bracht die en samen persten zij het vocht tusschen zijn lippen. Dan kwam er een zachte snik over de bleeke lippen. Het hoofd viel neer en de Coude kreunde.

„Hij zal niet sterven,” zeide Tarzan. „Goddank!”

„Waarom heb je het gedaan, Jean?” vroeg zij.

„Ik weet het niet. Hij sloeg mij en ik werd dol. Ik heb de apen van mijn stam hetzelfde zien doen. Ik heb je nooit mijn levensgeschiedenis verteld, Olga. Het zou beter zijn, als je die gekend hadt – dan zou dit misschien nooit gebeurd zijn. Ik heb mijn vader nooit gezien. De eenige moeder, die ik ooit gekend heb, was een woeste apin. Tot mijn vijftiende jaar heb ik nooit een menselijk wezen gezien. En ik was twintig voor ik een blanke zag. Tot voor een jaar was ik een naakt roofdier in een Afrikaanschen jungle. Oordeel niet te hard over mij. Twee jaren is een te korte tijd om te trachten in een individu de verandering te bewerkstelligen, waarvoor het blanke ras eeuwen noodig gehad heeft.”

„Ik veroordeel je heelemaal niet, Jean. Het is mijn schuld. En ga nu, want hij mag je hier niet zien, wanneer hij weer tot bewustzijn komt. Tot ziens!”

Diep bedroefd en met gebogen hoofd verliet Tarzan het paleis van graaf de Coude.

Toen hij echter eenmaal buiten was, namen zijn gedachten een definitieven vorm aan en twintig minuten later stapte hij het politiebureau dicht bij de Rue Maule binnen. Daar vond hij weldra een van de commissarissen, met wie hij verscheiden weken te voren te doen gehad had. Deze was heel blij den man, die hem toen zoo ruw behandeld had, weer te zien. Na een oogenblikje gepraat te hebben, vroeg Tarzan of hij wel eens van Nikolas Rokoff of Alexis Paulvitch gehoord had.

„Heel dikwijls zelfs, monsieur. Ze zijn allebei goede bekenden van de politie en hoewel er op dit oogenblik geen aanklacht tegen hen bestaat, weten we toch heel goed, waar ze te vinden zijn, als dat noodig mocht zijn. Denzelfden voorzorgsmaatregel nemen we ten opzichte van iederen bekenden misdadiger. Maar waarom vraagt *monsieur* dat?”

„Ik ken ze ook,” antwoordde Tarzan. „En ik zou heel graag *monsieur* Rokoff over een kleine aangelegenheid willen spreken. Als u mij zoudt willen zeggen, waar hij woont, zou ik dat zeer op prijs stellen.”

Een paar minuten later nam hij afscheid van den commissaris en liep hij, met een stukje papier in zijn zak, waarop een adres in een half-respectabele wijk stond, vlug naar de dichtstbijzijnde standplaats van taxi's.

Rokoff en Paulvitch waren naar hun kamers teruggegaan en zaten te praten over het waarschijnlijke resultaat van de gebeurtenissen van dien avond. Zij hadden de redactie-bureaux van twee ochtendbladen opgebeld en verwachtten ieder oogenblik verslaggevers om het eerste bericht te hooren over het schandaal, dat den volgenden ochtend heel Parijs in opschudding brengen zou.

Een zware stap klonk op de trap. „Die krantenmensen zijn toch vlug,” zeide Rokoff en toen er op de deur geklopt werd: „*Entrez monsieur!*”

De glimlach verstijfde op het gezicht van den Rus, toen hij in de harde, grijze oogen van zijn bezoeker keek.

„Verdomme!” gilte hij, terwijl hij opsprong. „Wat doe jij hier?”

„Ga zitten!” zeide Tarzan, zóó zacht, dat de mannen de woorden nauwelijks konden verstaan, maar op een toon, die Rokoff op zijn stoel deed terugvallen en Paulvitch de lust benam op te staan.

„Je weet heel goed, wat ik hier kom doen,” ging hij op denzelfden zachten toon voort. „Eigenlijk moest het zijn om je te dooden, maar omdat je de broer van Olga De Coude bent, zal ik dat niet doen – nu tenminste niet. Ik zal jullie nog één kans geven om te blijven leven. Paulvitch telt eigenlijk niet mede – die is een stom werktuig en daarom zal ik hem niet dooden, zoolang ik jou toesta om te leven. Maar voor ik jullie in deze kamer levend achterlaat, zal je twee dingen moeten doen. In de eerste plaats moet je een volledige bekentenis schrijven omtrent het complot van vannacht en die onderteekenen. En in de tweede plaats moet je me op straffe des doods beloven, dat er geen woord over deze zaak in de courant komt. Wanneer je dat niet doet, dan is het leven uit je gevloeden voor ik de deur hier weer uitga. Begrepen?” En zonder op een antwoord te wachten: „En nu gauw wat. Hier is inkt, pen en papier.”

Rokoff nam een brutale houding aan en trachtte het te laten voorkomen, alsof hij heelemaal niet bang was voor Tarzan's dreigementen. Het volgende oogenblik echter voelde hij de stalen vingers van den aap-mensch om zijn keel en werd Paulvitch, die

bij de deur probeerde te komen, gewoon van den grond opgelicht en bewusteloos in een hoek geslingerd. Toen Rokoff blauw begon te worden in zijn gezicht, liet Tarzan hem los en zette hem weer in zijn stoel. Na eenige oogenblikken gehoest te hebben, zat Rokoff wezenloos te kijken naar den man, die tegenover hem stond. Dan kwam Paulvitch weer tot zichzelf en strompelde op Tarzan's bevel pijnlijk naar zijn stoel terug.

„En nu schrijven,” zeide de aap-mensch. „Als ik weer optreden moet tegen jullie, zal ik niet zoo clement zijn.”

Rokoff nam een pen en begon te schrijven.

„Denk erom, dat je geen enkele bijzonderheid weglaat en dat je iederen naam noemt,” waarschuwde Tarzan.

Even later werd er op de deur geklopt. „Binnen,” zeide Tarzan.

Een net gekleede jonge man kwam binnen. „Ik kom van den *Matin*.” zeide hij. „Ik hoor, dat *monsieur* Rokoff interessant nieuws heeft.”

„Dan vergist u zich,” antwoordde Tarzan. „Je hebt heelemaal geen nieuws, is het wel, beste Nikolas?”

Rokoff keek met een gemeenen trek op zijn gezicht van zijn papier, op.

„Neen,” bromde hij. „Ik heb niets – tenminste nu niet.”

„En nooit, beste Nikolas!” De reporter zag het onheilspellende licht in de oogen van den aap-mensch niet, maar Rokoff wel.

„Neen, nooit,” herhaalde hij onmiddellijk.

„Het spijt mij, dat *monsieur* zooveel moeite voor niets gedaan heeft,” zeide Tarzan tegen den journalist. „Goeden avond, *monsieur*.”

Een uur later keerde Tarzan, met een vrij omvangrijk manuscript in zijn jaszak, zich bij de deur van Rokoff's kamer nog even om.

„Als ik jou was, zou ik Frankrijk maar verlaten,” zeide hij, „want vroeg of laat zal ik wel een reden vinden, om je te doden, die je zuster in het geheel niet in opspraak brengt.”

HOOFDSTUK VI.

D'Arnot sliep, toen Tarzan, na Rokoff verlaten te hebben, op hun appartementen kwam. Tarzan maakte hem niet wakker, doch den volgenden ochtend vertelde hij hem alles wat er den vorigen avond gebeurd was, zonder één bijzonderheid over te slaan.

„Wat een dwaas ben ik toch geweest!” eindigde hij. „De Coude en zijn vrouw waren mijn vrienden. Hoe heb ik hun vriendschap beantwoord? Het scheelde een haartje of ik had den graaf ver-

moord. Ik heb een stigma op den naam van een edele vrouw geworpen. Hoogstwaarschijnlijk heb ik het geluk van een echtpaar vernietigd.”

„Heb je Olga de Coude lief?” vroeg D'Arnot.

„Als ik er niet zeker van was, dat zij mij niet liefheeft, zou ik je vraag niet kunnen beantwoorden, Paul; maar ik zeg je, dat ik haar niet liefheb en dat zij mij evenmin lief heeft. Een oogenblik zijn wij de slachtoffers van een plotselinge krankzinnigheid geweest – het was geen liefde – en deze zou ons even plotseling verlaten hebben al zij opgekomen was, ook al had de Coude ons niet verrast. Zooals je weet, heb ik maar weinig ervaring met vrouwen. Olga de Coude is heel mooi; dat en het flauwe licht en de verleidelijke omgeving en de smeekbede van een weerlooze vrouw om bescherming zouden misschien een meer beschaafd man overwonnen kunnen hebben, maar mijn beschaving zit niet diep – zij gaat niet dieper dan mijn kleeren. Parijs is geen goede plek voor mij. Ik zal steeds weer in nieuwe en gevaarlijker klemmen terecht komen. De door menschen gemaakte restricties zijn vervelend. Ik voel me altijd als een gevangene. Ik kan dat niet uithouden, beste vriend, en daarom zal ik, geloof ik, maar weer naar mijn eigen jungle teruggaan en het leven leiden, dat God wilde, dat ik leiden zou, toen Hij mij daar neerzette.”

„Trek het je toch niet zoo vreeselijk aan Jean,” antwoordde D'Arnot. „Je hebt je veel beter van je plicht gekweten dan de meeste ‚beschaafde’ mannen onder dergelijke omstandigheden gedaan zouden hebben. En wat dat weggaan uit Parijs betreft, ik vermoed, dat Raoul de Coude binnen korten tijd wel het een en ander over dat onderwerp te zeggen zal hebben.”

En D'Arnot vergiste zich niet. Een week later werd, toen D'Arnot en Tarzan zaten te ontbijten, *monsieur* Flaubert aangediend. *Monsieur* Flaubert was een indrukwekkend-beleefde gentleman. Met vele buigingen overhandigde hij de uitdaging van graaf de Coude aan *monsieur* Tarzan. Zou *monsieur* zoo vriendelijk willen zijn een vriend aan te wijzen om zoo spoedig mogelijk een onderhoud te hebben met *monsieur* Flaubert, opdat de bijzonderheden tot wederzijdsche voldoening van allen, die erbij betrokken waren, geregeld konden worden?

Zeker. *Monsieur* Tarzan zou heel graag onvoorwaardelijk zijn belangen toevertrouwen aan zijn vriend, luitenant D'Arnot. Waarna werd afgesproken, dat D'Arnot dien middag om twee uur bij *monsieur* Flaubert zou komen, en de beleefde *monsieur* Flaubert met vele buigingen afscheid nam.

Toen zij weer alleen waren, keek D'Arnot zijn vriend snaaks aan.

„Nu?” zeide hij.

„Nu moet ik bij mijn zonden nog een moord voegen of anders me zelf laten vermoorden,” zeide Tarzan. „Ik maak snelle vorderingen in de manieren van mijn beschaafde broeders.”

„Welke wapens wil je kiezen?” vroeg D'Arnot. „De Coude

staat bekend als een uitstekend schermer en de beste schutter van Frankrijk.”

„Dan zou ik het liefst vergiftigde pijlen of speren op twintig pas kiezen,” lachte Tarzan. „Laten we maar pistolen nemen, Paul.”

„Hij zal je dooden, Jean.”

„Daar twijfel ik niet aan,” antwoordde Tarzan, „Eenmaal moet ik sterven.”

„We moesten liever degens nemen,” zeide D'Arnot. „Hij zal voldoening genoeg voor zichzelf hebben, als hij je gewond heeft, en met degens is de kans op een dodelijke wond niet zoo groot.”

„Pistolen,” zeide Tarzan beslist.

D'Arnot trachtte het hem uit zijn hoofd te praten, maar zonder succes, pistolen was en bleef het.

Even na vieren kwam D'Arnot van zijn conferentie met *monsieur* Flaubert terug.

„Alles is geregeld. Morgenochtend bij het aanbreken van den dag op een afgezonderd plekje op den weg niet ver van Etamps. Om de een of andere persoonlijke reden gaf *monsieur* Flaubert daar de voorkeur aan. Ik heb me er niet tegen verzet.”

„Goed!” was alles wat Tarzan antwoordde. Hij kwam zelfs niet indirect op de zaak terug. Dien avond schreef hij, vóór hij naar bed ging, verschillende brieven. Na ze verzegeld en geadresseerd te hebben, deed hij ze alle in een aan D'Arnot geadresseerde enveloppe. Toen hij zich uitkleedde, hoorde D'Arnot hem een variété-refrein neuriën.

De Franschman vloekte in zichzelf. Hij voelde zich ongelukkig, want hij was er zeker van, dat de zon, wanneer zij den volgenden ochtend opkwam, neer zou kijken op een dooden Tarzan. Het deed hem pijn Tarzan zoo onbezorgd te zien.

„Dit is al een zeer ongeciviliseerd uur voor menschen om elkaar te dooden,” zeide de aap-mensch, toen hij in de donkerte van de vroege ochtenduren uit zijn makkelijk bed gehaald was. Hij had goed geslapen en daarom scheen het hem toe, alsof zijn hoofd nauwelijks het kussen aangeraakt had, toen zijn bediende hem wekte. Zijn woorden waren gericht tot D'Arnot, die geheel gekleed op den drempel van Tarzan's slaapkamer stond.

D'Arnot had zoo goed als niet geslapen. Hij was zenuwachtig en daardoor eenigszins prikkelbaar.

„Ik geloof, dat je den heelen nacht als een roos geslapen hebt,” zeide hij.

Tarzan lachte. „Uit den toon, waarop je dat zegt, Paul, zou ik opmaken, dat je me dat kwalijk neemt. Ik kon het heusch niet helpen.”

„Neen, Jean, dat is de quaestie niet,” antwoordde D'Arnot, zelf ook glimlachend. „Maar je neemt de zaak zoo akelig onverschillig op – het is om er tureluursch onder te worden. Je zoudt bijna gaan denken, dat jij gaat schijf schieten in plaats van duelleeren met den besten schutter van Frankrijk.”

Tarzan haalde zijn schouders op. „Ik ga boeten voor een groot

onrecht, Paul. Een zeer noodzakelijk deel van die boetedoening is de schotvaardigheid van mijn tegenstander. Waarom zou ik dus niet voldaan zijn? Heb je me zelf niet gezegd, dat graaf de Coude een uitstekend schutter is?’

„Bedoel je daarmee, dat je hoopt gedood te worden?’ riep D'Arnot vol afschuw uit.

„Ik kan niet zeggen, dat ik het hoop; maar je zult moeten toegeven, dat er weinig reden is om te gelooven, dat ik niet gedood zal worden.”

Wanneer D'Arnot geweten had wat de aap-mensch in zijn schild voerde – wat hij in zijn schild gevoerd had bijna van het eerste oogenblik af, dat hem te kennen gegeven was, dat De Coude hem op het veld van eer ter verantwoording roepen zou – zou hij nog meer met afschuw vervuld zijn dan hij nu al was.

Zwijgend stapten zij in D'Arnot's grooten auto; zwijgend snelden zij voort op den donkeren weg naar Etamps. Beiden waren vervuld met hun eigen gedachten. Die van D'Arnot waren droevig, want hij hield veel van Tarzan. De groote vriendschap, welke ontstaan was tusschen deze beide mannen, wier leven en opvoeding zoo verschillend geweest waren, was door hun omgang nog sterker geworden, want beiden hadden zij dezelfde idealen van dapperheid, persoonlijken moed en eer. Zij konden elkaar begrijpen en beiden konden zij trotsch zijn op de vriendschap van den ander.

Tarzan van de Apen dacht slechts aan het verleden, prettige herinneringen aan de gelukkige dagen van zijn vroeger jungle-leven. Hij riep zich de tallooze uren uit zijn jonglingsjaren terug, dat hij kruiselings op de tafel in de hut van zijn dooden vader gezeten had, zijn klein bruin lichaam gebogen over een van die betooverende prentenboeken, waaruit hij zonder hulp het geheim gevonden had van de gedrukte taal, lang voordat de klanken der menschelijke spraak tot hem doorgedrongen waren. Een glimlach van geluk verzachtte zijn sterk gelaat, toen hij dacht aan dien dag der dagen, dat hij alleen met Jane Porter in het hoekje van zijn oerbosch geweest was.

Dan echter werden zijn herinneringen afgebroken door het stilstaan van den auto – zij waren op hun plaats van bestemming. Tarzan's gedachten keerden terug tot het heden. Hij wist, dat hij op het punt stond te sterven, maar vrees voor den dood was niet in hem. Voor een bewoner van den jungle is de dood iets alledaagsch. De eerste natuurwet dwingt hem zich hardnekkig aan het leven vast te klampen – ervoor te vechten, maar leert hun niet den dood te vreezen.

D'Arnot en Tarzan waren het eerst op het veld van eer. Een oogenblik later kwamen De Coude, *monsieur* Flaubert en een derde heer, die als de dokter aan D'Arnot en Tarzan werd voorgesteld.

D'Arnot en *monsieur* Flaubert hadden een kort, fluisterend gesprek. De graaf en Tarzan stonden aan de tegenover elkaar gelegen kanten van het veld. Dan wenkten de secondanten hen.

D'Arnot en *monsieur* Flaubert hadden de pistolen onderzocht. Wanneer beiden tien passen vooruitgekomen waren, moest D'Arnot het teeken geven – dan moesten zij schieten tot er één viel of beiden de drie toegestane schoten afgevuurd hadden.

Terwijl *monsieur* Flaubert sprak, nam Tarzan een sigaret uit zijn koker en stak die aan. De Coude was de verpersoonlijking van kalmte – was hij niet de beste schutter van Frankrijk?

Dan gaf *monsieur* Flaubert D'Arnot een wenk en ieder plaatste zijn vriend in de houding.

„Klaar, heeren?” vroeg *monsieur* Flaubert.

„Ja,” antwoordde De Coude.

Tarzan knikte. *Monsieur* Flaubert gaf het teeken. Hij en D'Arnot deden een paar passen achteruit om uit de vuurlijn te komen, terwijl de twee duellanten langzaam van elkaar gingen. Zes, zeven, acht! Er stonden tranen in D'Arnot's oogen. Hij hield zooveel van Tarzan! Negen! Nog een stap en de arme luitenant gaf het teeken, dat hij zoo vreeselijk vond om te geven. Het klonk hem in de ooren als het doodvonnis van zijn besten vriend.

Vlug keerde De Coude zich om en schoot. Tarzan schrok even. Zijn pistool had hij nog naast zich. De Coude aarzelde als verwachtte hij zijn tegenstander naar den grond te zien storten. De Franschman was een te ervaren schutter om niet te weten, dat hij zijn doel getroffen had. Nog maakte Tarzan geen gebaar om zijn pistool op te richten. De Coude schoot nogmaals, maar de houding van den aap-mensch – de volkomen onverschilligheid, die zoo duidelijk sprak uit iedere lijn van zijn reuzengestalte, en het kalme, bedaarde trekken aan zijn sigaret – hadden den besten schutter van Frankrijk wat van streek gebracht. Ditmaal schrok Tarzan niet, maar weer wist De Coude, dat hij getroffen had.

Plotseling schoot hem een verklaring te binnen – zijn tegenstander waagde koelbloedig deze kans in de hoop, dat hij geen doodelijke wonde van een van de Coude's drie schoten krijgen zou. Dan zou hij den tijd nemen om de Coude koelbloedig neer te schieten. Een koude rilling doorhuiverde den Franschman. Het was iets duivelsch – iets diabolisch. Wat voor een wezen was hij, dat hij daar kalm met twee kogels in zijn lichaam op de derde stond te wachten?

Ditmaal mikte de Coude zorgvuldig, maar zijn kalmte was weg en hij miste. Niet eenmaal had Tarzan zijn hand, waarin hij zijn pistool had en die langs zijn been hing, opgeheven.

Een oogenblik keken zij elkaar recht in de oogen. Op Tarzan's gelaat was een aandoenlijke uitdrukking van teleurstelling te lezen, op dat van de Coude een steeds sterker wordende uitdrukking van afschuw – ja, van angst. Hij kon het niet langer uithouden.

„Heilige Moeder Gods! *Monsieur* – schiet!” gilte hij.

Maar Tarzan hief zijn pistool niet op. In plaats daarvan ging hij naar de Coude toe en toen D'Arnot en *monsieur* Flaubert,

zijn bedoeling verkeerd begrijpend, tusschenbeide wilden komen, stak hij zijn linkerhand ten teeken van protest op.

„Weest maar niet bang,” zeide hij tegen hen. „Ik zal hem niets doen.”

Het was iets heel ongewoons, maar zij bleven staan, Tarzan liep verder tot hij vlak bij de Coude was.

„Er moet iets gehaperd hebben aan het pistool van *monsieur*,” zeide hij. „Of *monsieur* is zenuwachtig. Neem het mijne, *monsieur*, en probeer het eens,” en Tarzan bood den verbaasden de Coude zijn pistool aan.

„*Mon Dieu, Monsieur!*” zeide deze. „Ben je krankzinnig?”

„Nee, mijn vriend,” antwoordde de aap-mensch, „maar ik verdien te sterven. Het is de eenige manier, waarop ik boete kan doen voor het onrecht, dat ik een heel goede vrouw aangedaan heb. Neem mijn pistool en doe wat ik u vraag.”

„Het zou een moord zijn,” antwoordde de Coude. „Maar welk onrecht hebt u mijn vrouw aangedaan? Zij heeft mij gezworen, dat –”

„Dat bedoel ik niet”, zeide Tarzan vlug. „U hebt gezien wat er tusschen ons voorgevallen is. Maar dat was genoeg om een smet te werpen op haar naam en het geluk van een man, tegen wien ik niet de minste vijandschap voelde, te vernietigen. Het was geheel mijn schuld en daarom hoopte ik vanochtend daarvoor te sterven. Het is dan ook een groote teleurstelling voor me, dat *monsieur* niet zoo'n buitengewoon schutter is als men mij heeft willen doen gelooven.”

„U zegt, dat de schuld geheel aan u lag?” vroeg de Coude.

„Heelemaal bij mij, *monsieur*. Uw echtgenoot is een reine, kuische vrouw. Zij heeft u alleen lief. Wat u gezien hebt is mijn werk. Maar dat ik op dat uur in uw paleis was, is noch het werk van mij noch dat van de gravin. Hier is een stuk, dat u zulks duidelijk bewijzen zal.” Tarzan haalde uit zijn zak de door Rokoff geschreven en onderteekende bekentenis.

De Coude las die door. D'Arnot en *monsieur* Flaubert waren naderbij gekomen. Zij waren de geïnteresseerde getuigen van dit vreemde einde van een vreemd duel. Geen van vieren sprak voordat de Coude klaar was; dan keek hij op naar Tarzan.

„Je bent een dapper en ridderlijk gentleman,” zeide hij. „Ik dank God, dat ik je niet gedood heb.”

De Coude was een Franschman. Franschen zijn impulsief. Hij sloeg zijn armen om Tarzan heen en omhelsde hem. *Monsieur* Flaubert omhelsde D'Arnot. Er was niemand om den dokter te omhelzen. Derhalve deed een gevoel van spijtigheid hem misschien tusschenbeide komen en vragen of hij Tarzan's wonden mocht verbinden.

„*Monsieur* is minstens eenmaal gewond,” zeide hij. „Mogelijk driemaal.”

„Tweemaal,” zeide Tarzan. „Eenmaal in mijn linkerschouder en

eenmaal in de linkerzijde – beide vleeschwonden, denk ik.” Maar de dokter drong er op aan hem op het grasveld te leggen en hem te verbinden tot het bloed gestelpt was.

Eén resultaat van het duel was, dat zij als de beste vrienden in D'Arnot's auto naar Parijs terugreden. De Coude was zóó verlicht deze dubbele verzekering van de trouw zijner vrouw gekregen te hebben, dat hij volstrekt geen rancune tegen Tarzan voelde. Ongetwijfeld had deze veel meer van de schuld op zich genomen dan noodig was, maar wanneer hij een weinig loog, dan is daar makkelijk een verontschuldiging voor te vinden, want hij loog ter wille van een vrouw en hij loog als een gentleman.

De aap-mensch moest verscheidene dagen het bed houden. Hij voelde, dat het dwaas en onnoodig was, maar de dokter en D'Arnot trokken zich de zaak zoo aan, dat hij maar toegaf, om hun een genoegen te doen, ofschoon hij er inwendig om moest lachen.

„Het is grappig,” zeide hij tegen D'Arnot. „Te bed te moeten liggen voor een speldeprik! Of had ik, toen Bolgani, de koning der gorilla's, mij bijna aan stukken scheurde, toen ik nog een kleine jongen was, zoo'n heerlijk, zacht bed om op te liggen? Neen, alleen maar de vochtige en rottende vegetatie van den jungle. Verborgen onder een boschje lag ik dagen en wekenlang met alleen Kala om mij te verplegen – de arme, trouwe Kala, die de insecten van mijn wonden afhield en de roofdieren wegjoeg. Wanneer ik om water riep, bracht zij het me in haar eigen bek – de eenige manier, die zij wist, om het te dragen. Er was daar geen verbandgaas, geen antiseptische watten – de dokter zou er gewoon krankzinnig onder geworden zijn. Toch werd ik weer beter – weer beter om op bed te moeten liggen voor een kleine schram, die niemand van de jungle-bewoners gemerkt zou hebben, behalve wanneer hij toevallig op het puntje van zijn neus was.”

Maar die beproeving was gauw voorbij en voor Tarzan het zelf besepte, was hij weer buiten. De Coude had hem verscheidene malen opgezocht en toen hij hoorde, dat Tarzan graag wat te doen wilde hebben, beloofde hij alles te zullen doen wat in zijn vermogen was om hem een betrekking te bezorgen.

Den dag, dat Tarzan het eerst uit mocht gaan, kreeg hij een verzoek van de Coude om dien middag op zijn bureau te komen.

Daar wachtte de Coude hem met een hartelijken gelukwensch, dat hij weer op den been was. Geen van beiden hadden zij ooit meer gezinspeeld op het duel of de reden daarvoor.

„Ik geloof, dat ik iets heel geschikts voor u gevonden heb, *monsieur* Tarzan,” zeide de graaf. „Het is een zeer verantwoordelijke betrekking, die bovendien grooten lichamelijken moed en dapperheid vereischt. Ik kan mij niemand geschikter voor dat baantje denken dan u, mijn waarde *monsieur*. U zult ervoor moeten reizen en later kan het tot een veel betere positie leiden – mogelijk in diplomatieken dienst. Om te beginnen, zult u – voor korten tijd

slechts – een speciale agent zijn van het ministerie van Oorlog. Ik zal met u naar den generaal gaan, die uw chef wordt. Hij kan u beter uitleggen, wat u doen moet dan ik en dan zult u in staat zijn te beoordeelen, of u de betrekking wilt aanvaarden of niet.”

De Coude zelf bracht hem naar het bureau van generaal Rochere, onder wiens bevelen Tarzan komen zou, als hij de betrekking aannam. Dan liet de graaf hen alleen, na den generaal een geestdriftige beschrijving gegeven te hebben van de vele eigenschappen, die de aap-mensch bezat en welke hem voor het werk uitermate geschikt maakten.

Een half uur later verliet Tarzan – in het bezit van de eerste betrekking, die hij ooit gehad had – het bureau. Den volgenden ochtend moest hij terugkomen voor verdere instructies, ofschoon generaal Rochere hem duidelijk te verstaan had gegeven, dat Tarzan zich gereed moest houden om den volgenden dag mogelijk reeds Parijs voor onbepaalde tijd te verlaten.

In een opgewekte, ja uitgelaten stemming haastte hij zich naar huis om het goede nieuws aan D'Arnot mede te delen. Eindelijk beteekende hij toch iets in de wereld. Hij zou geld verdienen, en wat nog meer beteekende, reizen en de wereld zien.

Hij kon nauwelijks wachten, tot hij in D'Arnot's zitkamer was, om de blijde tijding uit te schreeuwen. D'Arnot was er lang niet zoo mede ingenomen.

„Je schijnt het erg prettig te vinden, dat je Parijs moet verlaten en dat we elkaar misschien in geen maanden zullen zien. Tarzan, je bent een ondankbare hond!” lachte D'Arnot.

„Neen, Paul, ik ben een klein kind. Ik heb een nieuw stuk speelgoed en daar ben ik dol blij mede.”

En zoo kwam het dat den volgenden dag Tarzan Parijs verliet *en route* naar Marseille en Oran.

HOOFDSTUK VII.

Tarzan's eerste missie beloofde niet bijzonder opwindend of buitengewoon interessant te worden. Er was een zekere luitenant van de *spahi's*, dien de regeering verdacht in ongeoorloofde verhouding te staan tot een groote Europeesche mogendheid. Deze luitenant Gernois, die op dat oogenblik te Sidi-bel-Abbes in garnizoen lag, was kort geleden aan den generalen staf verbonden, waardoor hij in het bezit gekomen was van inlichtingen van groote militaire waarde. En nu vermoedde de regeering, dat een groote mogendheid met den officier over deze inlichtingen in onderhandeling was.

Deze vermoedens berustten echter slechts op uitlatingen van een bekende Parisienne, die er in een jaloersche bui over gesproken had. Maar generale staven zijn jaloersch op hun geheimen en verraad is iets zóó ernstigs, dat zelfs een zinspeling daarop niet in den wind geslagen mag worden. En nu was Tarzan naar Algiers gegaan in de vermomming van een Amerikaansch jager om een wakend oog op luitenant Gernois te houden.

Hij had het heerlijk gevonden zijn geliefd Afrika te zien, maar dit noordelijk gedeelte ervan verschilde zoo van zijn tropischen jungle, dat teleurstelling niet uitbleef. Te Oran bleef hij een dag wandelen door de nauwe, bochtige steegjes van de Arabische wijk, waar hij genoot van de vreemde, nieuwe gezichten. Den volgenden dag was hij te Sidi-bel-Abbes, waar hij zijn introductiebrieven zoowel bij de burgerlijke als militaire autoriteiten zien liet – brieven, die geen uitsluitel gaven omtrent de ware beteekenis van zijn zending.

Tarzan kende voldoende Engelsch om zoowel bij de Arabieren als de Franschen voor een Amerikaan door te gaan, en dat was alles wat hij noodig had. Wanneer hij een Engelschman ontmoette, sprak hij Fransch, om zich niet te verraden, maar nu en dan praatte hij Engelsch met vreemdelingen, die die taal verstonden maar enkele onvolkomenheden in zijn accent en uitspraak niet konden hooren.

Hier maakte hij kennis met vele Fransche officieren, bij wie hij weldra een graag geziene gast werd. Hij ontmoette ook Gernois, een stillen, dyspeptisch uitzienden man van een jaar of veertig, die zoo goed als niet met zijn kameraden omging.

Een maand lang gebeurde er niets bijzonders. Gernois kreeg blijkbaar geen bezoeken en had ook, wanneer hij een enkele maal naar de stad ging, geen conferenties met personen, van wie men, zelfs ook met de levendigste phantasie, vermoeden kon, dat zij geheime agenten van een buitenlandsche mogendheid waren. Tarzan begon al te hopen, dat het per slot van rekening valsche geruchten geweest zouden zijn, toen plotseling Gernois naar Bou Saada, ver in het Zuiden van den Petit Sahara, gedetacheerd werd.

Een compagnie spahi's en drie officieren moesten een andere compagnie, die daar reeds gedetacheerd was, aflossen. Gelukkig was een der officieren, kapitein Gerard, een heel goed vriend van Tarzan geworden, zoodat, toen de mensch-aap te kennen gaf, dat hij de gelegenheid zou willen aangrijpen om met hen mede te gaan naar Bou Saada, waar hij grootere jachtvelden hoopte te vinden, zulks niet den minste argwaan opwekte.

Te Bouira verliet het detachement den trein, om den verderen tocht te voet af te leggen. Toen Tarzan te Bouira naar een goed paard zocht, kreeg hij even iets te zien van een man in Europeesche kleederdracht, die hem op den drempel van een inlandsche kroeg stond na te kijken, maar toen Tarzan ook keek, keerde de man zich dadelijk om en ging de kleine, lage leemen hut binnen.

Tarzan kon den indruk niet van zich afzetten, dat hij het gezicht of de gestalte van dien man meer gezien had, maar verder dacht hij niet over de zaak.

De tocht naar Aumale was vermoeiend voor Tarzan, wiens equestrische ervaringen tot dusverre beperkt gebleven waren tot enkele rijlessen in een Parijsche manege, en daarom zocht hij in het Hotel Grossart dadelijk zijn bed op, terwijl de officieren en troepen een bivak opsloegen.

Ofschoon Tarzan den volgenden ochtend vroeg geroepen werd, was de compagnie *spahi's* reeds op marsch, voor hij met zijn ontbijt klaar was. Hij haastte zich, opdat de soldaten niet een te grooten voorsprong op hem zouden krijgen, toen hij door de deur keek, die de eetzaal verbond met de gelagkamer.

Tot zijn verbazing zag hij daar Gernois praten met denzelfden man, dien hij den vorigen dag in de kroeg te Bouira gezien had. Hij kon zich niet vergissen, want het waren dezelfde houding en gestalte, die hem reeds zoo bekend voorgekomen waren.

Terwijl zijn blikken op beiden rustten, keek Gernois op en zag de nieuwsgierige uitdrukking op Tarzan's gezicht. De vreemde sprak op dat oogenblik fluisterend met hem, maar de Fransche officier viel hem onmiddellijk in de rede, waarop zij beiden zich dadelijk omkeerden en de gelagkamer verlieten.

Dit was het eerste verdachte, dat Tarzan ooit in Gernois' handelingen opgemerkt had, maar hij was er zeker van, dat de mannen de gelagkamer alleen verlaten hadden, omdat Gernois Tarzan's spiedende blikken opgevangen had, doch het gevoel, dat hij dien vreemden man meer gezien had, deed den aap-mensch gelooven, dat hij ten slotte toch iets gevonden had, waarop hij een waakzaam oog moest houden.

Een oogenblik later ging Tarzan naar de gelagkamer, maar hij zag ze daar evenmin als op straat, hoewel hij een voorwendsel vond om naar verschillende winkels te rijden vóór hij de compagnie volgde, die thans een grooten voorsprong op hem gekregen had. Hij haalde haar niet in voor hij kort na twaalf uur Sidi Aissa bereikte, waar de soldaten een uur rust namen. Hier vond hij Gernois bij de colonne, maar van den vreemde was geen spoor te zien.

Het was marktdag te Sidi Aissa en de talrijke kameelkaravanen, die uit de woestijn kwamen, en de groote menigte twistende Arabieren op het marktplein deden in Tarzan het verlangen ontstaan daar een dag te blijven, en wat meer van deze zonen der woestijn te zien. Zoo kwam het, dat de compagnie *spahi's* dien middag zonder hem naar Bou Saada ging. De uren tot het invallen van de duisternis bracht hij door met wandelen op de markt in gezelschap van een jongen Arabier, een zekeren Abdul, die hem door den logementhouder was aanbevolen als een vertrouwbare dienaar en tolk.

Hier kocht Tarzan een beter rijpaard dan hij te Bouira had

kunnen krijgen; hij begon een gesprek met den statigen Arabier, aan wien het paard had toebehoord, en hoorde, dat de verkooper, Kadour ben Saden, de sheik van een woestijnstam ver ten Zuiden van Djelfa was. Door bemiddeling van Abdul noodigde Tarzan den sheik uit met hem te dineeren. Toen zij zich met hun drieën een weg baanden door de menigte marktbezoekers, kameelen, ezels en paarden, die het marktplein met een verward rumoer van geluiden vervulden, trok Abdul aan Tarzan's mouw.

„Kijk eens achter u, meester.” Hij keerde zich om en wees op een gedaante, die achter een kameel verdween, toen Tarzan ook omkeek. „Hij volgt ons al bijna den heelen middag,” ging Abdul voort.

Ik zag alleen maar even een Arabier in een donkerblauwe burno en met een witten tulband,” antwoordde Tarzan. „Bedoel je dien?”

„Ja. Hij komt mij verdacht voor, omdat hij hier een vreemdeling is, die niets anders te doen heeft dan ons na te loopen, wat niet de manier van doen van een eerlijken en fatsoenlijken Arabier is, en ook omdat hij het onderste gedeelte van zijn gezicht steeds bedekt houdt, zoodat alleen zijn oogen zichtbaar zijn. Het moet een slechte kerel zijn, anders zou hij wel eigen zaken hebben, om zich mede te bemoeien.”

„Dan is hij op een verkeerd spoor, Abdul,” antwoordde Tarzan, „want niemand hier kan iets tegen mij hebben. Dit is mijn eerste bezoek aan je land en niemand kent mij. Hij zal spoedig zijn dwaling inzien en ophouden ons na te loopen.”

„Tenzij het hem om rooven te doen is.”

„Dan is het eenige, wat wij kunnen doen, wachten tot hij klaar is de hand op ons te leggen,” lachte Tarzan, „en ik verzeker je, dat hij zijn buik vol krijgen zal van rooven, nu we er op voorbereid zijn.” En met die woorden zette hij de zaak verder uit zijn gedachten, ofschoon het voorbestemd was, dat hij zich die door een onvoorziene gebeurtenis weer heel gauw zou herinneren.

Nadat Kadour ben Saden goed gedineerd had, maakte hij zich gereed, afscheid te nemen van zijn gastheer. Met plechtige vriendschapsbetuigingen noodigde hij Tarzan uit hem te bezoeken in zijn woest gebied, waar de antilope, het hert, het wilde zwijn, de panter en de leeuw nog in voldoende grooten getale gevonden werden om een hartstochtelijk jager te verleiden.

Na zijn vertrek ging de aap-mensch weer met Abdul in de straten van Sidi-Aissa wandelen, waar spoedig zijn aandacht getrokken werd door het woeste lawaai, dat uit de open deur van een der talrijke *café's maures* kwam. Het was over achten en het dansen was in vollen gang, toen Tarzan binnenkwam. De zaal was vol Arabieren. Allen rookten en dronken hun dikke, heete koffie.

Tarzan en Abdul vonden plaatsen in het midden van de zaal, ofschoon Tarzan door het vreeselijk lawaai, dat de muzikanten op hun Arabische trommels en fluiten maakten, een stoel een heel eind ver van hen weg wel zoo prettig gevonden zou hebben.

Een vrij knappe Ouled-Nail was aan het dansen en wierp, toen zij Tarzan's Europeesche kleeren zag en een groote fooi rook, haar zijden zakdoek op zijn schouder, om met een franc beloond te worden.

Toen haar plaats door een ander ingenomen was, zag de scherpziende Abdul haar in gesprek met twee Arabieren aan de andere zijde van de zaal, dicht bij een zijdeur, die toegang gaf tot een binnenplaats, om welker galerij de kamers lagen van de meisjes, die in dit café dansten.

Eerst vond hij daar niets bijzonders aan, maar dan zag hij, dat een van de mannen in hun richting knikte, waarna het meisje zich omkeerde en een steelschen blik op Tarzan wierp. Dan verdwenen de Arabieren door de deur in de donkerte van de binnenplaats.

Toen dit meisje weer aan de beurt kwam om te dansen, bleef zij dicht bij Tarzan en waren haar liefste glimlachjes voor den aap-mensch. Menige boosaardige blik werd door donkere, zwartoogige zonen der woestijn op den Europeaan geworpen, maar noch glimlachjes noch booze blikken hadden eenig uiterlijk zichtbaar effect op hem. Weer wierp het meisje haar zakdoek op zijn schouder en weer kreeg zij tot belooning een franc. Terwijl zij dien, volgens de gewoonte van haar stam, tegen haar voorhoofd drukte, boog zij zich naar Tarzan toe en fluisterde hem iets in.

„Er staan er twee op de binnenplaats,” zeide zij vlug in gebroken Fransch, „die *m'sieur* kwaad willen doen. Eerst heb ik beloofd u naar hen toe te lokken, maar u bent zoo royaal geweest, en nu kan ik het niet doen. Ga gauw weg, vóór zij merken, dat ik ze bedrogen heb. Ik geloof, dat het heele slechte mannen zijn.”

Tarzan bedankte het meisje en verzekerde haar, dat hij voorzichtig zou zijn; toen zij klaar was met dansen, liep zij de zaal door naar de zijdeur en ging de binnenplaats op. Maar Tarzan verliet het café niet, zooals zij gewild had.

Het volgende half uur gebeurde er niets bijzonders, dan kwam een boos en gemelijk kijkende Arabier van de straatzijde het café in. Hij ging naast Tarzan staan, waarna hij met voorbedachten rade beleedigende opmerkingen maakte over den Europeaan, maar daar zij uitgesproken werden in het Arabisch, bleef Tarzan volkomen onkundig van hun beteekenis, totdat Abdul het noodig achtte hem in te lichten.

„Die kerel probeert ruzie te maken,” waarschuwde Abdul. „Hij is niet alleen, want, wanneer er iets gebeuren mocht, zouden bijna alle aanwezigen hier partij voor hem trekken. Het zou beter zijn kalm weg te gaan, *master*.”

„Vraag den kerel wat hij wil,” beval Tarzan.

„Hij zegt, dat de ‚Christenhond‘ de Ouled-Nail, die hem toebehoort, beleedigd heeft. Hij wil ruzie, *m'sieur*.”

„Zeg hem, dat ik noch zijn noch een andere Ouled-Nail beleedigd heb en dat ik wil, dat hij weggaat en mij met rust laten moet.”

„Hij zegt,” antwoordde Abdul, na de boodschap aan den Arabier, overgebracht te hebben, „dat u, behalve dat u zelf een hond bent ook de zoon van een hond bent en dat uw grootmoeder een hyena was. Bovendien bent u een leugenaar.”

De aandacht van de dichtst-bij-zittenden was thans door de woordenwisseling getrokken en uit het hoongelach, dat na dien stroom van scheldwoorden opging, bleek duidelijk, aan welken kant de sympathie van de groote meerderheid was.

Tarzan hield er niet van uitgelachen te worden en evenmin was hij gesticht over wat de Arabier gezegd had, maar hij liet geen woede blijken, toen hij van zijn zitplaats opstond. Een glimlachje speelde om zijn lippen, maar plotseling trof een krachtige vuist den beleedigenden Arabier midden in zijn gezicht,

Op dat oogenblik, dat de man neerviel, sprongen een half dozijn Arabieren binnen. Blijkbaar hadden zij buiten vóór het café op een teeken gewacht. Met de kreten: „Doodt den ongeloovige!” en „Weg met den Christenhond!” stormden zij op Tarzan af.

Een aantal jongere Arabieren uit het publiek sprongen op om zich bij de aanvallers van den ongewapenden blanke te voegen. Tarzan en Abdul werden door de groote menigte tegenstanders achteruit naar het einde van de zaal gedrongen. De jonge Arabier bleef zijn meester trouw en vocht met getrokken mes naast hem.

Met vreeselijke slagen velde de aap-mensch iedereen neer, die in het bereik van zijn sterke armen kwam. Hij vocht kalm en zonder een woord te zeggen; op zijn lippen had hij nog hetzelfde glimlachje, dat erom gespeeld had, toen hij opstond om den man, die hem beleedigd had, tegen den grond te slaan. Het scheen onmogelijk, dat hij of Abdul levend te voorschijn zouden komen uit de zee van zwaarden en messen, die hen omgaf, maar het groote aantal tegenstanders bleek het beste bolwerk voor hun veiligheid. Zoo dicht opeengepakt was de huilende en vloekende bende, dat geen wapen gebruikt kon worden en geen van de Arabieren een pistool durfde gebruiken uit vrees een der zijnen te zullen treffen.

Eindelijk slaagde Tarzan erin een van de meest verbitterde aanvallers te grijpen. Met een vluggen ruk ontwapende hij den kerel en liep dan, hem als een schild voor zich uithoudend, langzaam naast Abdul naar de kleine deur, die toegang gaf tot de binnenplaats. Op den drempel bleef hij even staan lichtte den worstelenden Arabier boven zijn hoofd en slingerde hem dan, als uit een catapult, midden in de gezichten van zijn opdringende kameraden.

Dan stapten Tarzan en Abdul in de half-donkerte van de binnenplaats. De angstige Ouled-Nails zaten boven aan de trap, die naar haar respectievelijke kamers leidde; het eenig licht op binnenplaats kwam van de kleine kaarsjes, die ieder meisje aangestoken had, om des te beter haar bekoorlijkheden te kunnen

toonen aan degenen, die toevallig door de donkere ruimte mochten komen.

Nauwlijks waren Tarzan en Abdul uit de zaal of vlak achter hen werd een revolvershot gelost van uit de duisternis onder een der trappen, en toen zij zich omkeerden, om dezen nieuwen vijanden het hoofd te bieden, sprongen twee gemaskerde mannen al schietend op hen af. Tarzan vloog den nieuwen aanvallers tegemoet. De eerste lag een seconde later ontwapend en gillend van pijn met een gebroken pols in het vuil van de binnenplaats. Abdul's mes trof de edelste deelen van den tweede op het oogenblik, dat de revolver van den kerel ketste, toen hij dien tegen het voorhoofd van den trouwen Arabier hield.

De dol geworden horde in het café stormde nu het café uit om hun prooi te vervolgen. De Ouled-Nails hadden haar kaarsjes op bevel van een harer uitgeblazen en het eenige licht op de binnenplaats kwam nu zwak door de openstaande en half geblokkeerde deur van het café. Tarzan had een zwaard genomen van den man, die door Abdul's mes gevallen was, en wachtte daarmede de aanstormende mannen af.

Plotseling voelde hij een zachte hand op zijn schouder en hoorde hij een zachte vrouwenstem achter zich fluisteren: „Gauw, *m'sieur*; hierheen. Volg mij.”

„Kom, Abdul,” zeide Tarzan zacht tot den jongen Arabier, „erger dan hier kunnen we het nergens hebben.”

De vrouw keerde zich om en leidde hen de smalle trap op, die eindigde bij de deur van haar kamer. Tarzan liep vlak naast haar. Hij zag de gouden en zilveren banden om haar bloote armen, de snoeren gouden muntstukjes, die aan haar haarsieradiën hingen, en de schelle kleuren van haar kleet. Hij zag, dat zij een Ouled-Nail was, en instinctief wist hij, dat zij dezelfde was, die hem vroeger op den avond de waarschuwing in zijn oor gefluisterd had.

Toen zij boven aan de trap waren, konden zij de woeste bende de binnenplaats hooren doorzoeken.

„Dadelijk zullen ze hier komen zoeken,” fluisterde het meisje. „Zij moeten u hier niet vinden, want ze zullen u, al vecht u ook met de kracht van vele mannen, ten slotte toch dooden. Schiet op, u kunt uit het andere raam van mijn kamer op straat springen. Voor zij ontdekken, dat u niet langer in het gebouw bent, zult u veilig en wel in uw hotel zijn.”

Maar juist toen zij dat zeide, stormden verscheidene mannen de trap op, aan het eind waarvan zij stonden. Plotseling klonk een gil van een der woestelingen. Zij waren ontdekt. Vlug stormde de bende de trap op. De eerste aanvaller sprong vlug de treden op, maar vond bovenaan het zwaard, dat hij niet verwacht had – de prooi was daareven ongewapend.

Met een gil buitelde de man terug op hen, die achter hem kwamen. Holder de bolder rolden zij de trap af. De oude en bouw-

vallige trap kon dit ongewone gewicht niet dragen. Met een vreeselijk gekraak van brekend en barstend hout stortte hij onder de Arabieren in, zoodat Tarzan, Abdul en het meisje alleen op het zwakke portaal boven bleven staan.

„Kom!” riep de Ouled-Nail. „Zij zullen langs een andere trap door de kamer naast mij bij ons komen. Wij hebben geen oogenblik te verliezen.”

Juist toen zij de kamer binnengingen, hoorde Abdul hoe zij beneden elkaar toeriepen naar de straat te gaan en hun langs dien weg het vluchten onmogelijk te maken.

„Nu zijn we verloren,” zeide het meisje eenvoudig.

„We?” vroeg Tarzan.

„Ja, *m'sieur*,” antwoordde zij. „Zij zullen mij even goed dooden. Heb ik u niet geholpen?”

Dat gaf de zaak een ander aspect. Tarzan had tot dusverre van de opwinding en het gevaar der ontmoeting genoten. Hij had geen oogenblik vermoed, dat Abdul of het meisje iets zou kunnen overkomen behalve door een toeval, en hij was alleen maar ver genoeg teruggegaan om zelf niet gedood te worden. Het lag niet in zijn bedoeling te vluchten vóór hij zag, dat hij reddeloos verloren was als hij bleef.

Alleen zou hij midden in die opeengepakte menigte gesprongen zijn en door om zich heen te slaan, zooals Numa de leeuw dat deed, den Arabieren zoo'n schrik ingeboezemd hebben, dat hij makkelijk zou kunnen vluchten. Nu moest hij echter ook denken aan deze twee trouwe vrienden.

Hij ging naar het raam, dat op de straat uitzag. Binnen een minuut zouden daar beneden vijanden zijn. Reeds kon hij de bende de trap naar de kamers ernaast hooren beklimmen – zij zouden dadelijk bij de deur naast hem zijn. Hij zette een voet op het kozijn en leunde naar buiten, maar hij keek niet naar beneden. Boven hem, binnen het bereik van zijn arm, was het lage dak van het gebouw. Hij riep het meisje. Zij kwam naast hem staan. Hij sloeg zijn grooten arm om haar heen en lichtte haar over zijn schouder op.

„Wacht hier, tot ik van boven af mijn hand naar je uitsteek,” zeide hij tegen Abdul. „Schuif onmiddellijk alles wat in de kamer is, tegen de deur – dat zal hen lang genoeg ophouden.” Dan stapte hij met het meisje op zijn schouder op het kozijn van het smalle raam. „Houd mij goed vast,” waarschuwde hij. Een oogenblik later was hij met het gemak en de behendigheid van een aap op het dak geklommen. Dan zette hij het meisje neer, leunde ver over den rand van het dak en riep zacht Abdul. De jonge man vloog naar het raam.

„Je hand,” fluisterde Tarzan. De mannen in de kamer ernaast rameiden tegen de deur. Met een plotseling gekraak viel deze splinterend in en op hetzelfde oogenblik voelde Abdul zich als een veertje boven op het dak gelicht. Zij waren geen seconde te

vroeg, want juist toen de mannen in de kamer kwamen, die zij juist verlaten hadden, stormden een twaalfstal anderen den hoek van de straat om en posteerden zich op de plek onder het raam van het meisje.

HOOFDSTUK VIII.

Terwijl zij met hun drieën neerknielden op het dak boven de kamer van de Ouled-Nail, hoorden zij het woedende vloeken der Arabieren in het vertrek onder zich. Abdul vertaalde nu en dan de woorden voor Tarzan.

„Zij vloeken nu de kerels in de straat uit, dat zij ons zoo makkelijk hebben laten ontsnappen. Die op straat zeggen, dat wij langs dien weg niet hebben kunnen ontvluchten – dat wij nog altijd in het gebouw zijn en dat degenen, die boven zijn, omdat zij te laf zijn om aan te vallen, probeeren hun wijs te maken, dat wij ontvlucht zijn. Als ze zoo doorgaan, zullen we straks een onderlinge vechtpartij te zien krijgen.”

Eindelijk gaven zij, die in het gebouw waren, het zoeken op en gingen naar het café terug. Een paar bleven beneden in de straat staan rooken en praten.

Tarzan bedankte het meisje voor het offer, dat zij hem, een vreemde, gebracht had.

„Ik voelde sympathie voor u,” zeide zij eenvoudig. „U bent zoo heel anders dan de anderen, die in het café komen. U sprak niet ruw tegen me – de manier, waarop u mij geld gaf, was geen belediging.”

„Wat bent u van plan verder te doen?” vroeg hij. „U kunt niet in het café terugkomen. Kunt u zelfs wel veilig in Sidi Aissa blijven?”

„Morgen is het weer vergeten,” antwoordde zij. „Maar ik zou het heerlijk vinden, als ik nooit weer naar dat café terug behoefde te gaan. Ik ben er niet gebleven, omdat ik wou. Ik was een gevangene.”

„Een gevangene?”

„Slavin zou een juister woord zijn,” antwoordde zij. „’s Nachts werd ik door een troep roovers uit den *douar* van mijn vader gestolen. Zij brachten mij hier en verkochten mij aan den Arabier, die dit café houdt. Ik heb nu in bijna twee jaar mijn familie niet gezien. Zij wonen te ver naar het Zuiden. Zij komen nooit naar Sidi Aissa.”

„Zou je graag naar je familie teruggaan?” vroeg Tarzan. „Dan beloof ik je veilig minstens tot Bou Saada te brengen. Daar kunnen we dan zeker met den commandant maatregelen treffen om je thuis te krijgen.”

„O, *monsieur*,” riep zij uit, „hoe kan ik het u ooit vergelden? U kunt toch niet meenen, dat u zooveel voor een arme Ouled-Nail wilt doen? Maar mijn vader kan u beloonen en dat zal hij ook, want hij is een groote *sheik*, Kadour ben Saden!”

„Kadour ben Saden!” riep Tarzan uit. „Maar Kadour ben Saden is vanavond in Sidi Aissa. Een paar uur geleden heeft hij met mij gedineerd.”

„Mijn vader in Sidi Aissa?” riep het verbaasde meisje. „Allah zij geprezen, want dan ben ik inderdaad gered.”

„Stil!” waarschuwde Abdul. „Luister!”

Van beneden kwam het geluid van stemmen, heel duidelijk nu in den stillen nacht. Tarzan kon de woorden niet verstaan, maar Abdul en het meisje vertaalden ze voor hem.

„Zij zijn nu weg,” zeide de laatste. „Ze moeten u hebben, *m'sieur*. Een zei, dat de vreemdeling, die geld gegeven had om u te doden, met een gebroken pols in het huis van Achmed din Soulef lag, maar dat hij een nog grooter som uitgelooft had, wanneer iemand op den weg naar Bou Saada in hinderlaag zou gaan liggen, om u te vermoorden.”

„Dat is natuurlijk de kerel, die vandaag *m'sieur* op de markt nageloopt heeft,” riep Abdul uit. „In het café heb ik hem ook weer gezien – hem met een ander. Samen gingen zij naar de binnenplaats, nadat zij met dat meisje hier gepraat hadden. Zij hebben ons aangevallen en op ons geschoten, toen wij uit het café kwamen. Waarom willen zij u vermoorden, *m'sieur*?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Tarzan en dan na een korte stilte: „Tenzij –” Maar hij voltooide den zin niet, want het denkbeeld, dat in hem opgekomen was, scheen, hoewel het de eenige redelijke oplossing van het mysterie leek, tezelfdertijd absoluut onwaarschijnlijk.

De mannen in de straat gingen nu weg. De binnenplaats en het café waren verlaten. Voorzichtig liet Tarzan zich op het raamkozijn zakken. De kamer was leeg. Hij ging weer naar het dak terug, liet Abdul zakken en legde dan het meisje in de armen van den wachtenden Arabier.

Uit het raam sprong Abdul op straat, terwijl Tarzan het meisje in zijn armen nam en dan ook naar beneden sprong, zooals hij in zijn eigen jungle zoo dikwijls met een last in zijn armen gedaan had. Een gillette van angst ontsnapte aan de lippen van het meisje, maar Tarzan kwam ongedeerd op straat terecht en zette haar dan veilig neer.

Een oogenblik bleef zij hem vasthouden.

„Wat is *m'sieur* toch sterk en vlug,” zeide zij. „*El adrea*, de zwarte leeuw, is niet sterker.”

„Ik zou dien *el adrea* van jullie wel eens willen ontmoeten,” antwoordde hij. „Ik heb zooveel van hem gehoord.”

„Wanneer u in den *douar* van mijn vader komt, zult u hem zien. Hij woont in een uitlooper van de bergen ten noorden van

ons en komt dikwijls 's nachts uit zijn hol om te rooven uit den *douar* van mijn vader. Met één enkelen slag van zijn krachtigen poot verplettert hij den schedel van een stier, en wee den laten reiziger, die *el adrea* 's nachts buiten ontmoet.”

Zonder verdere ongelukken kwamen zij aan het hotel. De slaperige logementhouder weigerde eerst beslist vóór den volgenden ochtend Kadour ben Saden te gaan zoeken, maar een goudstuk veranderde dadelijk de heele zaak en enkele oogenblikken later was een bediende op weg om de minder voorname inlandsche hotelletjes, waarin men vermoeden kon, dat een woestijn-sheik zijn intrek zou nemen, af te loopen. Tarzan had het noodig gevonden den vader van het meisje dien nacht nog te vinden, bang als hij was, dat deze 's ochtends te vroeg vertrekken zou, om nog ingehaald te kunnen worden.

Zij hadden misschien een half uur gewacht, toen de bediende met Kadour ben Saden terug kwam. De oude sheik trad met een vragende uitdrukking op zijn gelaat de kamer binnen.

„*Monsieur* heeft mij de eer bewezen –” begon hij en dan vielen zijn blikken op het meisje. Met uitgestrekte armen vloog hij naar haar toe. „Mijn dochter!” riep hij uit. „Allah is genadig!” En tranen verduisterden de krijgshaftige oogen van den ouden krijger.

Toen Kadour ben Saden het heele verhaal van haar ontvoering en redding gehoord had, stak hij Tarzan zijn hand toe.

„Al wat van Kadour ben Saden is, is het uwe, zelfs zijn leven,” zeide hij heel eenvoudig, maar Tarzan wist, dat het geen ijdele woorden waren.

Ofschoon drie hunner zouden moeten rijden zonder een oog dicht gedaan te hebben, achtten zij het gewenscht 's ochtends zoo vroeg mogelijk weg te gaan en te trachten de reis naar Bou Saada in één dag te maken. Voor de mannen zou het weinig bezwaren opleveren, maar voor het meisje zou het zeker een vermoeiende tocht zijn.

Zij echter verlangde er het meest naar den tocht te aanvaarden, want zij kon naar haar zin niet gauw genoeg bij haar familie en vrienden zijn, van wie zij twee jaar lang gescheiden was.

Het leek Tarzan alsof hij zijn oogen nog niet dicht gehad had, toen hij wakker gemaakt werd, en een uur later was het gezelschap op weg naar Bou Saada. De eerste mijlen was de weg goed en schoten zij flink op, maar plotseling kwamen zij in een woestijn van zand, waarin de paarden bij bijna iederen stap tot aan hun kootgewricht wegzonken. Behalve Tarzan, Abdul, den sheik en diens dochter maakten nog vier mannen van den sheik, die hem op zijn reis naar Sidi Aissa vergezeld hadden, den tocht mede. Derhalve waren zij zeven man sterk, zoodat zij maar heel weinig bang waren voor een aanval over dag, en wanneer alles goed ging, zouden zij Bou Saada vóór het vallen van den avond bereiken.

Een plotseling opkomende wind hulde hen in het opkolkende zand der woestijn, totdat Tarzan's lippen uitgedroogd waren en

kraakten. Het weinige wat hij van het hem omringende land zien kon, was verre van aantrekkelijk – een groote uitgestrektheid ruw land met hier en daar kale heuvels en verdorde struiken. Ver naar het Zuiden rezen de flauwe lijnen van den Atlasketen op. Hoe anders, dacht Tarzan, dan het weelderig Afrika van zijn kindsheid.

Abdul, die steeds op zijn hoede was, keek even dikwijls achter zich als voor zich uit. Boven op iederen heuvel, dien zij opstegen, placht hij zijn paard in te houden en keerde zich plotseling om, om het achter hem liggend land met den grootsten zorg te bespieden.

„Kijk!” riep hij uit. „Er zijn zes ruiters achter ons!”

„Zeker uw vrienden van gisteravond, *monsieur!*” zeide Kadour ben Saden lakoniek tegen Tarzan.

„Ongetwijfeld,” antwoordde de aap-mensch. „Het spijt mij, dat mijn gezelschap de veiligheid van uw reis in gevaar brengt. Ik zal in het volgende dorp blijven om dien heeren te vragen wat zij willen, dan kunt u inmiddels doorrijden. Het is niet bepaald noodzakelijk, dat ik van avond te Bou Saada ben en nog minder, omdat u daardoor niet rustig zoudt kunnen verder reizen.”

„Als u blijft, zullen wij ook blijven,” zeide Kadour ben Saden. „Tot u veilig bij uw vrienden bent of de vijand u niet verder vervolgt, blijven we bij u. Daar valt niets tegen in te brengen.”

Tarzan knikte. Hij was een man van weinig woorden en daardoor had hij misschien juist de sympathie opgewekt van Kadour ben Saden, want als een Arabier aan iets het land heeft, is het aan een praatziek man.

Den geheelen verderen dag zag Abdul de ruiters achter zich. Zij bleven steeds op denzelfden afstand. Wanneer zij nu en dan wat rustten, kwamen hun vervolgers niet naderbij.

„Zij wachten op de duisternis,” zeide Kadour ben Saden.

En de duisternis viel in voor zij Bou Saada bereikten. Het laatste, dat Abdul van de grimmige, in het wit gekleede mannen, die hen nazaten, zag voor de duisternis het onmogelijk maakte hen te onderscheiden, was, dat zij snel naderden. Hij fluisterde dat Tarzan in, want hij wilde het meisje niet bang maken. De aap-mensch kwam naast hem rijden.

„Jij rijdt met de andere voorop, Abdul,” zeide Tarzan. „Dit is mijn zaak. Ik zal bij de eerste de beste geschikte plek wachten en vragen wat ze van me willen.”

„Dan zal Abdul met u wachten,” antwoordde de jonge Arabier en noch bevelen noch dreigementen konden hem van zijn besluit afbrengen.

„Nu goed dan,” antwoordde Tarzan. „Hier is een heel geschikt plekje. Op den top van den heuvel zijn rotsen. Wij zullen ons hier verborgen houden en ons pas laten zien als de heeren verschijnen.”

Zij hielden hun paarden in en stegen af. De anderen, die voorop reden, waren in de duisternis reeds uit het gezicht. Verder schenen de lichten van Bou Saada. Tarzan nam zijn geweer uit zijn foudraal en maakte zijn revolver in den holster los. Hij beval Abdul met

de paarden achter de rotsen te gaan, zoodat zij beschermd zouden zijn tegen de kogels der vijanden, wanneer deze mochten schieten. De jonge Arabier hield zich alsof hij deed, wat hem gezegd was, maar toen hij de paarden stevig vastgebonden had aan een stuk laag struikgewas, kroop hij terug om een paar pas achter Tarzan op zijn buik te gaan liggen.

De aap-mensch stond rechtop midden op den weg te wachten. Maar lang te wachten behoefde hij niet. Het geluid van galopperende paarden kwam plotseling uit de donkerte beneden hem en een oogenblik later onderscheidde hij de zich bewegende vlekken van lichte kleur tegen den zwarten achtergrond van den nacht.

„Halt!” riep hij, „of wij schieten!”

De witte gedaanten bleven plotseling staan en een oogenblik heerschte er stilte. Dan klonk het geluid van fluisterende stemmen en als geesten verspreidden de spookridders zich in alle richtingen. Weer lag de woestijn stil om hem heen, maar het was een onheilspellende stilte.

Abdul richtte zich op één knie op. Tarzan spitste zijn in den jungle getrainde ooren en al heel gauw hoorde hij in alle vier windstreken het hoefgetrappel van paarden. Zij waren omsingeld. Ook klonk een schot uit de richting, waarin hij keek; een kogel floot door de lucht boven zijn hoofd en hij vuurde op de flits van het geweer van den vijand.

Onmiddellijk werd de stilte der woestijn verscheurd door het knetteren van geweervuur van alle kanten. Abdul en Tarzan schoten slechts op de flikkeringen – zij konden hun vijanden nog niet zien. Weldra werd het duidelijk, dat de aanvallers den kring om hen vernauwden, toen zij begrepen, dat zij slechts met een kleine tegenpartij te doen hadden.

Maar één kwam te dicht bij, want Tarzan was eraan gewend zijn oogen ook in de donkerte van den jungle-nacht te gebruiken, en met een gil van pijn stortte een der belagers uit zijn zadel.

„De kansen worden meer gelijk, Abdul,” zeide Tarzan met een lachje.

Maar zij waren toch nog leelijk in de minderheid en toen de vijf overblijvende ruiters op een signaal op hen losstormden, scheen het alsof er plotseling een einde aan het gevecht zou komen. Tarzan en Abdul sprongen achter de beschermende rotsen, om den vijand voor zich te houden. Er klonk een vlug getrappel van paardenhoeven en een salvo van schoten van beide kanten; de Arabieren trokken zich terug om de manoeuvre te herhalen; maar nu waren er nog slechts vier tegenover twee.

Een tijd lang was er geen geluid in de duisternis te hooren. Tarzan kon niet zeggen, of de Arabieren, tevreden met hun verliezen, den strijd hadden opgegeven, of dat zij verder op den weg naar Bou Saada in hinderlaag waren gaan liggen om hen op te wachten als zij verder naar Bou Saada trokken. Maar hij werd niet lang in twijfel gelaten, want nu klonk slechts uit één richting

het geluid van een nieuwen aanval. Maar nauwelijks was het eerste schot gelost, toen een dozijn andere in den rug van de Arabieren weerklonken.

De Arabieren wachtten niet om de indentiteit van de nieuw aangekomenen te leeren kennen. Met een laatste salvo, dat zij afgaven, toen zij lang de plaats, waar Tarzan en Abdul stonden, kwamen, verdwenen zij op den weg naar Sidi Aissa. Een oogenblik later daagden Kadour ben Saden en zijn mannen op.

Het was voor den sheik een groote verlichting te zien, dat zoowel Tarzan als Abdul ongedeerd gebleven waren. Zelfs hun paarden waren niet gewond. Zij zochten de twee mannen, die door Tarzan's schoten geveld waren, en lieten hen, toen zij zagen, dat zij dood waren, liggen waar zij lagen.

„Waarom hebt u mij niet gezegd, dat u van plan was die kerels aan te vallen?” vroeg de sheik op beleedigden toon. „We hadden ze allen kunnen hebben, als wij met ons zevenen hier gebleven waren.”

„Dan zou het nutteloos geweest zijn hier te blijven.” antwoordde Tarzan, „want wanneer we eenvoudig naar Bou Saada doorgereden waren, zouden wij nu allemaal in het gevecht gewikkeld zijn. Juist om te voorkomen, dat anderen in mijn zaak gemoeid werden, zijn Abdul en ik hier achtergebleven. En bovendien hadt u uw dochter bij u – ik wilde haar niet noodeloos blootstellen aan de schietkunst van zes menschen.”

Kadour ben Saden haalde zijn schouders op. Hij vond het niet prettig een gevecht te moeten missen.

Het korte gevecht zoo dicht bij Bou Saada had een compagnie soldaten naar buiten gelokt. Tarzan en de zijnen ontmoetten hen even buiten de stad. De bevelvoerende officier hield hen aan, om te vragen wat er gebeurd was.

„Een handvol roovers,” antwoordde Kadour ben Saden. „Zij vielen twee der onzen, die achtergebleven waren, aan, maar toen wij hen te hulp kwamen, vluchten de kerels onmiddellijk. Zij lieten twee dooden achter. De onzen zijn allen ongedeerd gebleven.”

Dit scheen de officier voldoende te vinden, en nadat hij de namen van het reisgezelschap opgenomen had, ging hij met zijn manschappen naar de plaats der schermutseling om de lijken te halen en zoo mogelijk te identificeeren.

Twee dagen later reed Kadour ben Saden met zijn dochter en zijn manschappen zuidwaarts naar zijn *douar* in de verafgelegen wildernis. De sheik had er bij Tarzan op aangedrongen mede te gaan en het jonge meisje had haar smeekbeden bij die van haar vader gevoegd; maar Tarzan's plichten begonnen, hoewel hij dat hun niet kon uitleggen, na de gebeurtenissen van de laatste dagen voor hem op te doemen, zoodat hij er niet aan kon denken een oogenblik zijn post te verlaten. Maar hij beloofde later, wanneer het hem mogelijk was, te zullen komen, en zij moesten zich met die belofte tevreden stellen.

Die twee dagen had Tarzan bijna geheel met Kadour ben Saden en diens dochter doorgebracht. Hij stelde veel belang in dit ras stoere en kalme krijgers en greep de gelegenheid, die hun vriendschap hem aanbood, aan om zooveel mogelijk van hun zeden en gewoonten te leeren kennen. Hij begon zelfs onder de prettige leiding van het bruinoogige meisje de beginselen van hun taal te leeren. Met oprecht leedwezen zag hij hen vertrekken.

Dit waren nu mensen naar zijn hart! Hun ruwe levenswijze, de steeds terugkerende gevaren en moeilijkheden hadden voor deze halven wilde iets veel aantrekkelijker dan wat ook te midden van de verwijfde beschaving der groote steden, die hij bezocht had. Hier vond hij een leven, dat zelfs beter was dan dat van den jungle, want hier zou hij kunnen omgaan met mensen – echte mensen, die hij kon eeren en respecteeren, en toch zijn in de nabijheid van de wilde natuur, die hij liefhad. In zijn geest overwoog hij het denkbeeld, om, wanneer zijn zending afgelopen was, hierheen terug te keeren en te gaan leven bij den stam van Kadour ben Saden.

De voorkant van het Hotel du Petit Sahara, waarin Tarzan te Bou Saada zijn intrek genomen had, bestond uit de gelagkamer, twee eetzaalen en de keukens. De beide eetzaalen komen onmiddellijk op de gelagkamer uit en een daarvan wordt steeds gereserveerd voor de officieren van het garnizoen. Wanneer gij in de gelagkamer staat, kunt gij, indien gij wilt, in beide eetkamers kijken.

Na Kadour ben Saden en de zijnen een eind weegs weggebracht te hebben ging Tarzan naar die gelagkamer terug. Het was nog vroeg in den ochtend, want Kadour ben Saden wilde dien dag een heel eind afleggen, zoodat, toen Tarzan terugkwam, de gasten nog aan het ontbijt zaten.

Toen Tarzan toevallig een blik in de officier-eetzaal wierp, zag hij iets, dat dadelijk zijn belangstelling trok. Luitenant Gernois zat daar en toen Tarzan keek, kwam een in het wit gekleede Arabier naar hem toe en fluisterde hem iets in. Dan verliet hij het hotel weer door een andere deur.

Op zichzelf beteekende dit niets, maar toen de man zich vooroverboog om den officier wat in te fluisteren, had Tarzan iets gezien, dat het opengaan van zijn burno onthuld had – hij droeg zijn linkerarm in een verband.

HOOFDSTUK IX.

Op denzelfden dag, dat Kadour ben Saden Zuidwaarts reed, bracht de diligence uit het Noorden voor Tarzan een brief van D'Arnot, die hem uit Sidi-bel-Abbes nagezonden was. Hij opende de oude wonde, die Tarzan zoo gaarne vergeten zou hebben, toch was hij blij, dat D'Arnot geschreven had, want een van zijn onderwerpen zou steeds de belangstelling van den aap-mensch blijven gaande houden. Hier volgt de brief:

„Beste Jean, – Sinds ik je den laatsten keer geschreven heb, ben ik voor zaken in Londen geweest. Ik was er maar drie dagen. Den eersten dag kwam ik – heel onverwacht – in Henrietta Street een oude kennis van je tegen. Je zoudt nooit raden wien. Welnu, niemand anders dan Mr. Samuel T. Philander. Maar het is heusch waar. Ik kan je ongeloovigen blik zien. Maar dat is alles niet. Hij drong erop aan, dat ik met hem naar het hotel zou gaan, en daar vond ik de anderen – professor Archimedes Q. Porter, Miss Porter en die groote zwarte vrouw, Miss Porter's kamenier Esmeralda, die je je nog wel herinneren zult. Toen ik bij hen was, kwam Clayton. Zij zullen gauw trouwen, of liever heel gauw, want ik vermoed, dat we iederen dag hun ondertrouwkaarten kunnen verwachten. Ten gevolge van den dood van zijn vader zal het huwelijk in alle stilte voltrokken worden – alleen bloedverwanten.

„Toen ik alleen was met Mr. Philander, werd de oude heer nog al mededeelzaam. Hij vertelde, dat Miss Porter het huwelijk al driemaal uitgesteld had, en stak niet onder stoelen en banken, dat hij niet geloofde, dat zij zoo bijzonder op een huwelijk met Clayton gesteld is; maar ditmaal lijkt het toch heel waarschijnlijk, dat het doorgaat.

„Natuurlijk vroegen zij allemaal naar jou, maar ik eerbiedigde je wenschen ten opzichte van je ware afkomst en sprak alleen over je tegenwoordige zaken. Speciaal Miss Porter stelde veel belang in alles wat ik omtrent jou te vertellen had, en deed bovendien nog verscheidene vragen. Ik ben bang, dat ik er een vrij onridderlijk genoeg in vond haar je verlangen en je besluit om eventueel naar je geboorte-jungle terug te gaan, te schilderen. Later speet het me, want de gedachte, dat je weer die vreeselijke gevaren wilde gaan trotseeren, scheen haar werkelijk angstig te maken. ‚En toch‘, zeide zij, ‚weet ik het niet. Er zijn meer ongelukkige dooden dan de woeste en vreeselijke jungle van *monsieur* Tarzan oplevert. Zijn geweten zal tenminste vrij zijn van wroeging. En er zijn oogenblikken van kalmte en rust

overdag en prachtige vergezichten. Je zult het misschien vreemd vinden, dat ik het zeg, ik, die zulke verschrikkelijke ervaringen in dat vreeselijke bosch heb gehad, maar soms verlang ik er naar terug, want ik kan niet anders zeggen dan dat ik de gelukkigste oogenblikken van mijn leven daar heb doorgebracht.'

„Er lag een uitdrukking van onuitsprekelijke melancholie op haar gelaat, toen zij dat zeide, en ik voelde, dat zij wist, dat ik haar geheim kende en dat dit haar manier was om jou een laatste liefdevolle boodschap over te brengen van een hart, dat zich nog steeds jou herinnert, ook al bezit een ander het.

„Clayton leek zenuwachtig en niet op zijn gemak zoolang jij het onderwerp van gesprek was. Toch vroeg hij heel belangstellend naar je. Ik zou wel eens willen weten, of hij de waarheid omtrent jou vermoedt.

„Tennington was tegelijk met Clayton gekomen. Zij zijn nu groote vrienden.

„Hij staat op het punt een van zijn eindelooze kruistochten in zijn jacht te gaan maken en drong erop aan, dat het geheele gezelschap met hem mee zou gaan. Hij probeerde mij ook te lijmen. Hij is van plan ditmaal heel Afrika om te zeilen. Ik zei tegen hem, dat zijn kostbaar stuk speelgoed hem en zijn vrienden eerstdaags op den bodem van den oceaan brengen zou, wanneer hij het niet uit zijn hoofd zette, dat zijn jacht een trans-atlantisch stoomschip of een oorlogsschip was.

„Eergisteren ben ik te Parijs teruggekomen en gisteren heb ik op de races graaf en gravin de Coude ontmoet. Zij informeerden naar je. De Coude schijnt heusch erg op je gesteld te zijn en niet de minste rancune tegen je te koesteren. Olga is even mooi als altijd, maar wat kalmer dan gewoonlijk. Ik vermoed, dat zij door haar kennismaking met jou een lesje gehad heeft, dat haar voor haar heele verdere leven te pas zal komen. Het was voor haar, en voor De Coude trouwens ook, gelukkig, dat jij het was en niet een ander.

„Hadst je werkelijk Olga's hart het hof gemaakt, dan ben ik bang, dat er voor geen van jullie beiden hoop geweest zou zijn.

„Zij vroeg mij je te schrijven, dat Nikolas Frankrijk verlaten heeft. Zij heeft hem twintigduizend francs gegeven om weg te gaan en weg te blijven. Zij wenscht zich zelf geluk, dat zij bevrijd van hem geworden is vóór hij probeerde een bedreiging uit te voeren, dat hij je bij de eerste de beste gelegenheid vermoorden zou. Zij zeide, dat zij het een vreeselijke gedachte zou vinden, dat het bloed van haar broeder op jouw handen kleefde, want zij voelt veel sympathie voor jou en geneerde zich volstrekt niet dat in tegenwoordigheid van den graaf te zeggen. Het scheen geen oogenblik in haar gedachten op te komen, dat een ontmoeting tusschen jou en Nikolas een anderen uitslag zal hebben. De graaf was het in dat opzicht volkomen met haar eens. Hij heeft een buitengewoon respect voor je dapperheid.

„Ik ben weer op mijn schip teruggeroepen. Overmorgen vertrekt het met verzegelde orders van Havre. Als je je brieven aan het schip adresseert, krijg ik ze zeker. Ik zal je weer schrijven, zoodra zich weer een gelegenheid voordoet.

Je vriend Paul D'Arnot.”

„Ik ben bang,” peinsde Tarzan half hardop, „dat Olga haar twintigduizend francs weggegooid heeft.”

Hij las het gedeelte van D'Arnot's brief, waarin hij uit zijn gesprek met Jane Porter citeerde, verscheidene malen over. Tarzan leidde er een vrij somber geluk uit af, maar het was beter dan heelemaal geen geluk.

De volgende drie weken gingen zonder belangrijke gebeurtenissen voorbij. Bij verscheidene gelegenheden zag Tarzan den geheimzinnigen Arabier, die nog éénmaal een paar woorden met luitenant Gernois wisselde; maar noch spionnen noch Tarzan zelf konden de verblijfplaats van den Arabier, die Tarzan met alle geweld te weten wilde komen, ontdekken.

Gernois, die nooit hartelijk was, had zich na het intermezzo in de eetzaal van het hotel te Aumale, meer dan ooit op een afstand van Tarzan gehouden. Zijn houding bij de weinige gelegenheden, die zij samen geweest waren, was beslist vijandig geweest.

Om de rol, die hij veinsde te spelen, zooveel mogelijk vol te houden, ging Tarzan veel in de buurt van Bou Saada jagen. Hij placht heele dagen door te brengen tusschen de heuvels schijnbaar om gazellen te zoeken, maar bij de enkele gelegenheden, dat hij dicht genoeg bij een van die mooie dieren kwam om ze te kunnen raken, liet hij ze steeds weer ontsnappen, zonder zelfs zijn geweer uit het foudraal te nemen. De aap-mensch kon geen sport zien in het neerschieten van de onschuldigste en meest weerlooze van Gods schepselen alleen voor het plezier om te doden.

Inderdaad had Tarzan nooit gedood voor „plezier” en hij vond ook geen genot in doden. Hij genoot van een eerlijken strijd en van de extase der overwinning en ook van een scherpe en succesvolle jacht op voedsel, waarin hij zijn bedrevenheid en behendigheid mat met de bedrevenheid en de behendigheid van een ander, maar goed gevoed uit de stad te komen om een zachtogige, mooie gazelle neer te schieten, neen, dat was wreeder dan een koelbloedige moord met voorbedachten rade op een mede-mensch. Tarzan wilde er niets van weten en daarom jaagde hij altijd alleen, zoodat niemand kon zien, dat hij niet schoot.

Enmaal, waarschijnlijk tengevolge van het feit, dat hij alleen reed, had hij er bijna het leven bij ingeschoten. Hij reed langzaam door een klein ravijn, toen vlak achter hem een schot klonk en een kogel door den kurken helm, dien hij droeg, drong. Ofschoon hij zich dadelijk omkeerde en vlug naar den top van het ravijn

reed, zag hij geen spoor van een vijand en evenmin een ander menselijk wezen, voordat hij in Bou Saada kwam.

„Ja,” zeide hij bij zichzelf, toen hij nog eens over het gebeurde nadacht, „Olga heeft inderdaad haar twintig duizend francs weggegooid.”

Dien avond was hij de gast aan een klein dinertje, dat kapitein Gerard gaf.

„U hebt, geloof ik, niet veel geluk op jacht,” zeide de officier.

„Neen,” antwoordde Tarzan, „het wild in de buurt is heel schuw en bovendien geef ik niet heel veel om het jagen op vogels en antilopen. Ik denk, dat ik maar eens wat verder zal gaan, om het met een van uw Algerijnsche leeuwen te probeeren.

„Goed!” riep de kapitein uit. „Morgen marcheeren we naar Djelfa. Tot zoover zult u dan tenminste gezelschap hebben. Luitenant Gernois en ik hebben bevel gekregen met een honderd man een district, waarin de roovers last veroorzaken, af te patrouilleeren. Misschien kunnen we het genoeg hebben samen op de leeuwenjacht te gaan – hoe denkt u daarover?”

Tarzan was er buitengewoon mee ingenomen en hij aarzelde ook niet het te zeggen, maar de kapitein zou verbaasd geweest zijn, als hij de werkelijke reden van Tarzan's ingenomenheid geweten had. Gernois zat tegenover den aap-mensch. Hij scheen niet zoo ingenomen met de invitatie van zijn kapitein.

„U zult jagen op leeuwen opwindender vinden dan het schieten op gazellen,” merkte kapitein Gerard op, „en gevaarlijker ook.”

„Zelfs gazellen schieten heeft zijn gevaren,” antwoordde Tarzan. „Vooraf wanneer je alleen gaat. Dat heb ik vandaag ondervonden. Ik heb ook ondervonden, dat, al is de gazelle het schuwste dier, zij niet het lafste is.”

Hij liet, nadat hij dat gezegd had, slechts even en als toevallig zijn blik op Gernois rusten, want hij wilde niet, dat de man wist, dat hij onder verdenking of bewaking stond. De uitwerking van zijn opmerking op hem echter scheen te bewijzen, dat hij meer wist van zekere gebeurtenissen, die in den laatsten tijd plaats gegrepen hadden. Tarzan zag een donkeren blos van onder Gernois' kraag opkomen. Hij wist nu voldoende en begon over een ander onderwerp.

Toen de colonne den volgenden ochtend uit Bou Saada reed, vormde een half dozijn Arabieren de achterhoede.

„Zij maken geen deel uit van de colonne,” zeide Gerard in antwoord op Tarzan's vraag. „Zij gaan alleen mede voor gezelschap.”

Tarzan had, sinds hij in Algiers was, reeds genoeg van het karakter der Arabieren leeren kennen om te weten, dat dit geen werkelijk motief was, want de Arabier is nooit bijzonder gesteld op het gezelschap van vreemdelingen en speciaal niet van Fransche soldaten. Derhalve werd zijn argwaan opgewekt en hij besloot een waakzaam oog te houden op het kleine troepje, dat op een afstand van ongeveer een kwart mijl achter de colonne aan kwam.

Maar zij kwamen, zelfs gedurende de rusttijden, niet dicht genoeg bij, dat hij ze goed kon opnemen.

Hij was al lang overtuigd, dat gehuurde moordenaars hem volgden en dat Rokoff de ziel van het complot was. Of het was om zich te wreken voor de verschillende gelegenheden, dat Tarzan de plannen van den Rus gedwarsboomd en hem vernederd had, of dat het op de een of andere manier in verband stond met zijn zending in de Gernois-affaire kon hij niet uitmaken. Als het laatste het geval was – en dat leek waarschijnlijk, nu hij het bewijs gekregen had, dat Gernois hem verdacht – dan had hij met twee machtige vijanden te doen, want er zouden zich in de woestijnen van Algiers, waarheen zij op weg waren, gelegenheden genoeg voordoen om een vijand kalm en zonder achterdocht te wekken naar de andere wereld te helpen.

Na twee dagen te Djelfa gekampeerd te hebben, trok de colonne zuidwestwaarts, vanwaar bericht gekomen was, dat de maraudeurs zeer vermetel optraden tegen de stammen, wier *douars* aan den voet der bergen lagen.

De kleine troep Arabieren, die hem vanaf Bou Saada vergezeld had, was denzelfden nacht, dat er bevel gegeven was den volgenden ochtend van Djelfa op te marcheeren, plotseling verdwenen. Tarzan informeerde bij enkele manschappen, maar niemand kon hem zeggen, waarom of in welke richting zij weggetrokken waren. Hij vond dat alles behalve prettig, voornamelijk in verband met het feit, dat hij ongeveer een half uur, nadat kapitein Gerard instructies gegeven had voor den volgenden dag, Gernois in gesprek met een hunner gezien had. Alleen Gernois en Tarzan kenden de richting van den voorgenomen marsch. Alles, wat de soldaten wisten, was, dat zij zich gereed moesten houden den volgenden dag het kamp op te breken. Tarzan vroeg zich af of Gernois de zaak aan de Arabieren medegedeeld zou hebben.

Laat in den middag sloegen zij een bivak op bij een kleine oase, waarin de douar lag van een sheik, wiens kudde gestolen en herders gedood waren. De Arabieren kwamen uit hun tenten van geitevellen en omringden de soldaten, waarbij zij hun allerlei dingen vroegen in hun moedertaal, want de soldaten zelf waren ook Arabieren. Tarzan, die met hulp van Abdul een beetje Arabisch geleerd had, ondervroeg een van de jongere mannen, die den sheik vergezeld hadden, terwijl deze zijn opwachting ging maken bij kapitein Gerard.

Neen, hij had geen groep van zes ruiters uit de richting van Djelfa zien komen. In den omtrek lagen ook nog andere oase's – misschien waren zij naar een daarvan getrokken. Dan waren er nog maraudeurs in de bergen – zij reden dikwijls in kleine groepen naar Bou Saada, ja zelfs tot Aumale en Bouira. Mogelijk waren het maraudeurs geweest, die van een uitstapje naar een van die steden naar den hoofdtroep teruggingen.

Den volgenden ochtend vroeg splitste kapitein Gerard zijn troep

in tweeën, gaf aan luitenant Gernois het commando van het eene gedeelte en behield zelf het bevel over het andere. Zij moesten de bergen van af tegenover elkaar liggende kanten der vlakke doorzoeken.

„En met welk detachement gaat *monsieur* Tarzan mede?” vroeg de kapitein. „Of geeft *monsieur* er niet veel om om op maraudeurs te jagen?”

„Integendeel, ik ga met groot genoeg mede,” haastte Tarzan zich te zeggen. Hij vroeg zich af welk voorwendsel hij kon bedenken om met Gernois mede te gaan. Zijn verlegenheid was echter maar van korten duur, want de moeilijkheid werd opgelost door niemand anders dan Gernois.

„Als de kapitein zich voor ditmaal het genoeg van *monsieur* Tarzan's gezelschap wil ontszeggen, zal ik het mij een groote eer achten *monsieur* vandaag naast mij te zien,” zeide hij en er klonk in zijn toon hartelijkheid. Ja, Tarzan vond, dat hij die hartelijkheid wat overdreef, maar hoewel hij er zich over verbaasde, haastte hij zich zijn ingenomenheid met de schikking uit te spreken.

En zoo gebeurde het, dat luitenant Gernois en Tarzan naast elkaar aan het hoofd van het kleine detachement *spahi's* reden. Gernois' hartelijkheid duurde maar kort. Nauwelijks hadden zij kapitein Gerard en diens mannen uit het oog verloren of hij verviel weer in zijn gewoon zwijgen. Naarmate zij verder kwamen werd het terrein ruwer. Geleidelijk steeg het naar de bergen, waarin zij omstreeks twaalf uur door een smallen cañon *) marcheerden. Bij een klein beekje liet Gernois dien middag rust houden. Hier bereidden en aten de manschappen hun sober maal en vulden zij hun veldflesschen weer.

Na een rust van een uur gingen zij weer onder langs den cañon, tot zij bij een klein dal kwamen van waaruit verschillende rotsige passen divergeerden. Hier hielden zij halt, terwijl Gernois nauwkeurig de omliggende hoogten van uit het midden der vlakke opnam.

„Wij zullen hier ons splitsen,” zeide hij, „om de verschillende passen te doorzoeken,” en dan begon hij zijn troep in escouaden in te deelen en instructies te geven aan de onderluitnants, die ze moesten aanvoeren. Toen hij dat gedaan had, wendde hij zich tot Tarzan. „*Monsieur* wil zeker wel zoo goed zijn hier te blijven tot wij terugkomen.”

Tarzan protesteerde, maar de officier viel hem in de rede.

„Een van de afdeelingen zal misschien moeten vechten,” zeide hij, „en de troepen mogen in het gevecht niet door burgerlijke non-combattanten gehinderd worden “

„Maar mijn waarde luitenant,” verzette Tarzan zich, „ik ben volkomen bereid mij te plaatsen onder commando van u zelf of van een der sergeanten of korporaals en in de gelederen te vechten, als zij dat bevelen. Daarvoor ben ik medegegaan.”

*)Diepe, steile bergkloof.

„Dat zou ik heel graag denken,“ antwoordde Gernois met een hoon, dien hij niet trachtte te verbergen. En dan op kort-affen toon: „U staat onder mijn bevelen en die luiden, dat u hier blijft tot wij terugkomen. En hiermede basta!“ Hij keerde zich om en reed aan het hoofd van zijn manschappen weg. Een oogenblik later bevond Tarzan zich alleen te midden van een troosteloze bergwoestenij.

De zon was warm, waarom hij de schaduw van een naburigen boom opzocht, waaraan hij zijn paard vastbond, en op den grond ging zitten rooken. Inwendig vervloekte hij Gernois om de poets, die hij hem gebakken had. Een kleine wraakneming, dacht Tarzan, maar dan viel het hem plotseling in, dat de man niet zoo dwaas zou zijn om hem met een zoo kinderachtige flauwiteit te plagen. Daar moest nog iets anders achter zitten. Met die gedachte stond hij op, nam zijn geweer uit het foudraal en vulde het magazijn. Dan inspecteerde hij zijn revolver. Na die voorzorgsmaatregelen nam hij nauwkeurig de omliggende hoogten en de mondingen van de verschillende passen op – hij was vastbesloten zich niet in zijn slaap te laten overvallen.

De zon daalde al lager en lager en nog geen spoor van terugkerende spahi's. Eindelijk werd het dal in schemer gehuld. Tarzan was te trotsch om naar het kamp terug te gaan, vóór hij het detachement ruimschoots tijd gegeven had terug te keeren naar het dal, waar hij dacht, dat men weer zou samenkomen. Met het invallen van den nacht voelde hij zich veiliger voor een aanval, want in het donker was hij thuis. Hij wist, dat niemand hem zoo voorzichtig naderen kon, dat hij zijn scherp en geoefend gehoor om den tuin zoo kunnen leiden; en bovendien had hij zijn oogen ook nog, want hij kon goed zien in den nacht; en ten slotte zou zijn neus, wanneer zij met den wind mede kwamen, hem zeggen, dat een vijand naderde, wanneer deze nog betrekkelijk ver weg was.

Dus voelde hij, dat er weinig gevaar dreigde, en op die wijze in een gevoel van veiligheid gewiegd, viel hij met zijn rug tegen den boom in slaap.

Hij moest verscheidene uren geslapen hebben, want toen hij plotseling wakker werd door het angstige hinneken en trappelen van zijn paard, scheen de maan vol in het kleine dal en stond op geen tien pas afstands van hem de oorzaak van den angst van zijn dier.

Trotsch, majestueus, den prachtige staart omhoog en slaande, zijn twee vurige oogen gericht op zijn prooi stond daar Numa *el adrea*, de zwarte leeuw. Een trilling van genot doortintelde Tarzan's zenuwen. Het was als de ontmoeting van een oud vriend na een jarenlange scheiding. Een oogenblik zat hij roerloos te genieten van het prachtige schouwspel van dezen koning der wildernis.

Maar nu kromde Numa zich voor den sprong. Heel langzaam

bracht Tarzan zijn geweer aan zijn schouder. Hij had, zoolang als hij leefde, nog nooit een wild dier met een geweer gedood – tot dusverre had hij altijd afgehangen van zijn spieren, zijn vergiftigde pijlen, zijn touw, zijn mes of zijn bloote handen. Instinctief wenschte hij, dat hij zijn pijlen en zijn mes had – daarmee zou hij zich zekerder gevoeld hebben.

Numa lag nu plat op den grond en gaf alleen zijn kop bloot. Tarzan zou liever wat van terzijde gevuurd hebben, want hij wist, hoe vreeselijk een leeuw nog huis kon houden, wanneer hij nog twee minuten of zelfs maar één minuut, nadat hij getroffen was, bleef leven. Het paard stond achter Tarzan van angst te beven. De aap-mensch deed voorzichtig een stap naar een kant – Numa volgde hem slechts met zijn oogen. Nog een stap deed hij en dan nog een. Numa had zich niet bewogen. Nu kon hij mikken op een plek tusschen het oog en het oor.

Zijn vinger spande zich om den trekker en toen hij vuurde, sprong Numa. Op hetzelfde oogenblik deed het angstige paard een laatste wanhoopspoging om te ontvluchten – het touw brak en het dier galoppeerde door de cañon naar de woestijn.

Geen gewone man zou, toen Numa van zoo'n korten afstand sprong, aan die vreeselijke klauwen ontsnapt zijn, maar Tarzan was geen gewone man. Van zijn prilste jeugd af waren zijn spieren door den strijd om het bestaan geoefend om te handelen met de snelheid van een gedachte. Hoe vlug *el adrea* ook mocht zijn, Tarzan van de Apen was vlugger en daardoor kwam het groote beest tegen een boom terecht, waar hij verwacht had zacht menschen vleesch te vinden, terwijl Tarzan, een paar passen rechts van hem een tweeden kogel in zijn lichaam schoot, die hem klauwend en brullend op zij deed vallen.

Nog tweemaal schoot Tarzan in snelle opeenvolging en toen lag *el adrea* stil en brulde niet meer. Het was niet langer *monsieur* Jean Tarzan; nu zette Tarzan van de Apen zijn voet op het lichaam van zijn doode buit en zijn hoofd oprichtend naar de volle maan, verhief hij zijn machtige stem in den onheilspellenden en vreeselijken kreet van zijn soort – een aap had een prooi buitgemaakt. En de wilde dieren in de wilde bergen staakten hun jacht en beefden bij die nieuwe en ontzag inboezemende stem, terwijl beneden in de woestijn de kinderen der woestijn uit hun tenten kwamen, naar de bergen keken en zich afvroegen welke nieuwe plaag weer gekomen was om hun kudden te ontvolken.

Een halve mijl van het dal, waarin Tarzan stond, bleven een twintigtal in het wit gekleede mannen met lange, onheilspellend uitzierende geweren bij het hooren van dat geluid staan en keken elkaar vragend aan. Maar toen het niet herhaald werd, zetten zij hun zwijgenden, slinkschen tocht naar het dal voort.

Tarzan was er nu zeker van, dat Gernois niet van plan was hem te komen halen, maar hij kon het doel, dat de officier ermede had om hem in den steek te laten en toch hem in de gelegenheid

te stellen naar het kamp terug te gaan, niet begrijpen. Nu zijn paard weg was, vond hij het dwaas langer in de bergen te blijven, waarom hij zich op weg begaf naar de woestijn.

Nauwelijks had hij den cañon bereikt of de eerste der in het wit gekleede gestalten kwam van den tegenovergestelden kant in het dal. Even namen zij het kleine dal van achter dekking gevende steenen op, maar toen zij zich overtuigd hadden, dat het ledig was, begaven zij zich erin. Onder den boom zagen zij het lijk van *el adrea*. Met gesmoorde uitroepen verzamelden zij zich erom heen, dan echter haastten zij zich den cañon in, waarin Tarzan hun voorgegaan was. Zij bewogen zich voorzichtig en zwijgend, gebruik makend van iedere dekking als mannen, die een man besluipen.

HOOFDSTUK X.

Toen Tarzan onder de schitterende Afrikaansche maan den woesten cañon afliep, was het hem, alsof de jungle hem riep. De eenzaamheid en de woeste vrijheid vervulden zijn hart met levenslust en veerkracht. Weer was hij Tarzan van de Apen – ieder zintuig op zijn hoede tegen de mogelijkheid van een verrassing door een jungle-vijand, maar toch met opgeheven hoofd en met trotsch bewustzijn van zijn macht voortschrijdend.

De nachtelijke geluiden der bergen waren nieuw voor hem, toch klonken zij in zijn ooren als een zachte stem van een halfvergeten liefde. Vele ervan voelde hij als bij intuïtie – ah, daar was er een, dat hij inderdaad kende; het doffe gehoest van Sheeta, den luipaard; maar er was een vreemde noot in den laatsten uithaal, die hem deed twijfelen. Het was een panter, die hij hoorde.

Dan drong een nieuw geluid – een zacht, sluipend geluid – zich tusschen de andere op. Geen menschelijke ooren, behalve die van den aap-mensch, zouden het gehoord hebben. In den beginne kon hij het niet thuis brengen, maar eindelijk begreep hij, dat het kwam van de bloote voeten van een aantal menschelijke wezens. Zij waren achter hem en zij kwamen zacht naar hem toe. Hij werd beslopen.

Oogenblikkelijk wist hij nu, waarom hij door Gernois in dat kleine dal achtergelaten was, doch er was blijkbaar een kink in den kabel gekomen – de mannen waren te laat. Dichter en dichter kwamen de voetstappen. Tarzan bleef staan, zijn geweer in den aanslag. Nu kreeg hij even iets van een witten burno te zien. Hij riep hard in het Fransch en vroeg wat zij wilden. Het antwoord,

dat hij kreeg, was de flikkering van een lang geweer en met het geluid van het schot stortte Tarzan van de Apen voorover op zijn gezicht.

De Arabieren kwamen niet dadelijk te voorschijn; integendeel, zij wachtten vrij lang om zeker te zijn, dat hun slachtoffer niet meer opstond. Dan kwamen zij vlug uit hun schuilhoek en bogen zich over hem heen. Het bleek al heel gauw, dat hij niet dood was. Een der mannen zette den tromp van zijn geweer op het achterhoofd van Tarzan, om hem het genadeschot te geven, maar een ander duwde hem terzijde. „Als we hem levend overleveren, zullen we meer krijgen,” legde de ander uit.

Dan bonden zij hem aan handen en voeten, namen hem op en legden hem op de schouders van vier der hunnen. Vervolgens werd de marsch naar de woestijn voortgezet. Toen zij uit de bergen gekomen waren, wendden zij zich zuidwaarts en kwamen tegen het aanbreken van den dag op de plek, waar hun paarden onder bewaking van twee hunner stonden.

Van hier af ging de tocht sneller. Tarzan, die weer tot bewustzijn gekomen was, werd vastgebonden op een afzonderlijk paard, dat blijkbaar voor dat doel medegebracht was. Zijn wond was slechts een kleine schram, die door het vleesch van zijn slaap gegaan was. Zij bloedde niet meer, maar het opgedroogde en geklonterde bloed bevulde zijn gezicht en zijn kleeren. Hij had geen woord gezegd, sedert hij in de handen van die Arabieren gevallen was, en evenmin hadden zij tegen hem gesproken dan om enkele bevelen te geven, toen zij bij de paarden gekomen waren.

Zes uren lang reden zij snel door de gloeiende woestijn, de oasen, waarlangs hun weg hen leidde, steeds vermijgend. Tegen den middag kwamen zij bij een *douar* van een twintig tenten. Hier hielden zij halt en terwijl een der Arabieren de touwen van Alfa-gras losmaakte, waarmede hij aan zijn paard gebonden was, werden zij omgeven door een groote menigte mannen, vrouwen en kinderen. Velen van den stam, en meer in het bijzonder de vrouwen, schenen er groot vermaak in te scheppen den gevangene met beleedigen te overstelpen, ja sommigen gingen zoover om hem met steenen te gooien en met stokken te slaan, toen een oude sheik verscheen en haar wegjoeg.

„Ali ben Ahmed vertelt mij,” zeide hij, „dat deze man alleen in de bergen zat en *el adrea* verslagen heeft. Wat de vreemdeling, die ons hem heeft laten vangen, wil, weet ik niet, en wat hij met den man doen wil, wanneer wij hem uitleveren, kan mij niet schelen; maar de gevangene is een dapper man en zoolang hij in onze handen is, zal hij behandeld worden met den eerbied, dien wij verschuldigd zijn aan den man, die alleen en bij nacht jacht maakt op den *koning met het groote hoofd* en hem verslaat.”

Tarzan had vroeger al gehoord van den eerbied, dien de Arabieren voor een leeuwendoeder hadden, en het was hem dus niet onaangenaam, dat het lot hem zoo in zijn kaart gespeeld had,

dat hij daardoor vrij was van de plagerijen en mishandelingen van den stam. Kort daarop werd hij naar een tent van geitenhuiden in het hoogste deel van den douar gebracht. Daar kreeg hij eten en werd dan, stevig gebonden, op een stuk karpel alleen in de tent gelaten.

Hij kon een schildwacht voor de deur van zijn gevangenis zien zitten, maar toen hij probeerde de sterke touwen, die hem bonden, te breken, begreep hij, dat iedere bijzondere voorzorgsmaatregel van den kant van de Arabieren onnoodig was, zelfs zijn reuzenspieren konden die touwen niet kapot krijgen.

Even voor het invallen van de duisternis kwamen verscheidene mannen de tent, waarin hij lag, binnen. Allen waren in Arabische kleederdracht, maar dan trad een ervan wat nader en toen hij de plooien van zijn burno, die het onderste gedeelte van zijn gezicht verborgen hielden, had laten vallen, zag de aap-mensch de gemeene trekken van Nikolas Rokoff. Er speelde een boosaardige glimlach om zijn behaarde lippen.

„Ah *monsieur* Tarzan,” zeide hij, „dat is een waar genoegen. Maar waarom staat u niet op om uw gast te begroeten?” En dan met een gemeenen vloek: „Sta op, hond!” en hij trapte Tarzan zoo hard als hij kon met zijn geschoenden voet in zijn zijde. „En hier nog één en nog één en nog één!” ging hij voort, terwijl hij Tarzan in zijn gezicht trapte. „Een voor iedere belediging, die je mij hebt aangedaan!”

De aap-mensch antwoordde niet – verwaardigde zich zelfs niet na den eersten blik van herkenning naar den Rus te kijken. Eindelijk kwam de sheik, die een zwijgende getuige van de laffe mishandeling geweest was, tusschenbeide.

„Houd op!” beval hij. „Dood hem, als je wilt, maar ik wil niet, dat een dapper man in mijn tegenwoordigheid aan zulke vernederingen onderworpen wordt. Ik krijg werkelijk lust hem los te binden om te zien hoe lang je dan nog trappen zou.”

Dat dreigement maakte plotseling een einde aan Rokoff's brutaliteit, want hij voelde er niets voor, dat Tarzan van zijn boeien bevrijd zou worden, zoolang hij binnen het bereik van die machtige handen was.

„Goed,” zeide hij tegen den Arabier, „dan zal ik hem dooden.”

„Maar niet binnen het gebied van mijn *douar*,” antwoordde de sheik. „Slechts levend gaat hij hier vandaan. Wat je met hem in de woestijn doet gaat mij niet aan, maar ik wil niet, dat het bloed van een Franschman aan mijn stam kleeft, omdat hij ruzie met een ander heeft – zij zouden soldaten zenden en velen van de mijnen dooden en onze tenten verbranden en onze kudden wegvoeren.”

„Je hebt gelijk,” bromde Rokoff. „Ik zal hem meenemen naar de woestijn en hem daar naar de andere wereld helpen.”

„Je zult hem minstens één dag rijdens van mijn land moeten meenemen,” zeide de sheik vastberaden, „en een paar van mijn

kinderen zullen je volgen om te zien, of je mijn bevel gehoorzaamt – want doe je dat niet, dan zullen er twee lijken van Franschen in de woestijn liggen.”

Rokoff haalde zijn schouders op. „Dan zal ik tot morgen dienen te wachten – het is al donker.”

„Zooals je wilt,” zeide de sheik. „Maar een uur na het aanbreken van den dag moet je uit mijn *douar* weg zijn. Ik voel maar weinig sympathie voor ongeloovigen en heelemaal niet voor lafaards.”

Rokoff had wel iets willen antwoorden, maar hij hield zich in, want hij begreep, dat er maar weinig noodig was om den ouden man tot zijn vijand te maken. Samen verlieten zij de tent. Bij de deur kon Rokoff de verleiding niet weerstaan zich om te keeren en Tarzan nog even te honen.

„Slaap lekker, *monsieur*,” zeide hij, „en vergeet niet te bidden, want, wanneer je morgen sterft, zal het onder zulke martelingen zijn, dat je niet kunt bidden van het vloeken!”

Niemand had eraan gedacht Tarzan eten of drinken te brengen en dientengevolge leed hij ontzettende dorst. Hij vroeg zich af of het wat geven zou als hij den schildwacht water vroeg, maar nadat twee van zijn pogingen onbeantwoord gebleven waren, begreep hij, dat het niet helpen zou.

Ver weg in de bergen hoorde hij een leeuw brullen. Hoeveel veiliger, zeide hij tot zichzelf, was je in de verblijfplaatsen van wilde dieren dan in die van menschen. Nooit in zijn jungle-leven was hij zoo nagejaagd als in de laatste maanden van zijn leven onder beschaafde menschen. Nooit was hij zoo den dood nabij geweest.

Weer brulde de leeuw. Het klonk nu wat dichterbij. Tarzan voelde de oude, woeste neiging in zich om te antwoorden met de uitdaging van zijn soort! Zijn soort? Hij had bijna vergeten, dat hij een mensch en geen aap was. Hij rukte aan zijn touwen. God, als hij ze maar bij zijn sterke tanden krijgen kon. Hij kreeg een gevoel, alsof hij krankzinnig zou worden, toen zijn pogingen om zijn vrijheid te herkrijgen, mislukten.

Numa brulde nu bijna aan één stuk door. Het was heel duidelijk, dat hij in de woestijn kwam om buit te halen. Het was het gebrul van een hongerigen leeuw. Tarzan benijdde hem, want hij was vrij. Niemand zou hem met touwen vastbinden en slachten als een schaap. Dat stemde den aap-mensch bitter. Hij was niet bang voor den dood – neen, het was de vernedering verslagen te zijn vóór zijn dood, zonder zelfs een kans te krijgen voor zijn leven te vechten.

Het moest bijna middernacht zijn, dacht hij. Hij had nog eenige uren om te leven. Mogelijk zou hij nog een manier kunnen vinden om Rokoff op de lange reis mede te nemen. Hij kon den woesten koning der woestijn nu vlak bij zich hooren. Misschien zocht hij zijn vleesch onder de opgesloten dieren van den *douar*.

Langen tijd heerschte er stilte, dan vingen Tarzan's geoefende

ooren het geluid op van een zich voorzichtig voortbewegend lichaam. Het kwam van den kant van de tent het dichtst bij de bergen – in zijn rug dus. Nader en nader kwam het. Hij wachtte, ingespannen luisterend, tot het voorbij zou komen. Een tijd lang heerschte er buiten weer stilte, zulk een verschrikkelijke stilte, dat Tarzan zich verbaasde het ademen van het dier, waarvan hij zeker wist, dat het achter zijn tent ineengedoken moest zitten, niet te hooren.

Daar! Het bewoog zich weer. Dichterbij sluipt het. Tarzan keert zijn hoofd om in de richting van het geluid. Het is heel donker in de tent. Langzaam wordt het achterste gedeelte van de tent opgelicht door het hoofd en de schouders van een lichaam, dat heelemaal zwart lijkt in de halve duisternis. Verderop een zwakke glimp van de door sterren verlichte woestijn.

Een grimmig glimlachje speelt om Tarzan's lippen. Rokoff zal dan toch zijn zin niet krijgen! Wat zal hij dol zijn! En de dood zal genadiger zijn dan die, welken de Rus hem zou aandoen.

Nu valt het achterzeil weer neer, en alles is weer in duisternis gehuld – wat er dan ook in de tent bij hem moge zijn. Hij hoort het dichterbij sluipen – nu is het naast hem. Zijn opgeheven gelaat wordt aangeraakt door een zachte, in het duister tastende hand en dan spreekt een meisjesstem, nauwelijks hoorbaar fluisterend, zijn naam uit.

„Ja ik ben het,” antwoordt hij fluisterend. „Maar wie ben jij in 's hemels naam?”

„De Ouled-Nail uit Sidi Aissa,” luidde het antwoord. Terwijl zij sprak kon Tarzan voelen, dat zij aan zijn touwen rukte. Nu en dan raakte het koude staal van een mes zijn vleesch aan. Een oogenblik later was hij vrij.

„Kom mee!” fluisterde zij.

Op handen en voeten volgde hij haar langs den weg, dien zij gekomen was, de tent uit. Zij bleef zoo plat over den grond kruipen, tot zij bij een klein boschje struikgewas kwam. Daar bleef zij staan, tot hij bij haar was. Een oogenblik keek hij haar aan voor hij sprak.

„Ik kan het niet begrijpen,” zeide hij eindelijk. „Waarom ben je hier? Hoe wist je, dat ik in die tent gevangen zat? Hoe komt het, dat juist jij mij hebt moeten redden?”

Zij glimlachte. „Ik heb vanavond een heel eind moeten loopen,” zeide zij, „en we zullen nog een heel eind moeten afleggen voor we buiten gevaar zijn. Kom mee: ik zal u alles onderweg verder vertellen.”

Samen stonden zij op en gingen verder door de woestijn in de richting van de bergen.

„Ik was er niet zeker van of ik wel bij u zou kunnen komen,” zeide zij eindelijk. „*El adrea* is buiten vannacht en nadat ik de paarden verlaten had, geloof ik, dat hij mij volgde – ik was vreeselijk bang.”

„Wat een dapper meisje,” zeide hij. „En je trotseert al dat gevaar van een vreemdeling – een vreemde – een ongeloovige?”

Zij richtte zich trots in haar volle lengte op.

„Ik ben de dochter van sheik Kadour ben Saden,” antwoordde zij. „Ik zou het niet waard zijn zijn dochter te wezen als ik mijn leven niet zou willen wagen om dat van den man te redden, die het mijne redde, hoewel hij toch dacht, dat ik maar een gewone Ouled-Nail was.”

„En toch,” hield hij vol, „ben je een heel dapper meisje. Maar hoe wist je, dat ik hier gevangen zat?”

„Achmet-din-Taieb, een neef van mij van vaders zijde, was op bezoek bij een paar vrienden, die behooren tot den stam, welke u gevangen genomen heeft. Hij was bij den *douar*, toen u binnen gebracht werd. Toen hij thuis kwam, vertelde hij ons van den grooten Franschman, die door Ali ben Ahmed gevangen was voor een anderen Franschman, die hem wilde dooden. Uit de beschrijving wist ik, dat u het moest zijn. Mijn vader was weg. Ik probeerde een paar mannen over te halen u te gaan redden, maar zij wilden niet en zeiden: ‚Laten de ongeloovigen elkaar maar dooden, als zij daar lust in hebben. Het gaat ons niet aan en wanneer we ons met Ali ben Ahmed's plannen bemoeien, zullen we slechts oorlog met ons eigen volk krijgen.’

„Daarom ging ik, toen het donker was, alleen en nam een paard voor u mee. Ik heb ze hier in de buurt vastgebonden. Tegen het aanbreken van den dag zullen we in den *douar* van mijn vader zijn. Zelf zal hij dan ook wel terug wezen – en laten ze dan maar komen probeeren om Kadour Ben Saden's vriend te halen.”

Enkele oogenblikken liepen zij zwijgend verder.

„Wij moeten nu dicht bij de paarden zijn,” zeide zij. „Vreemd, dat ik ze nog niet zie.”

Een oogenblik later bleef zij met een gil van schrik staan.

„Zij zijn weg!” riep zij uit. „Hier heb ik ze vastgebonden.”

Tarzan bukte zich om den grond te onderzoeken. Hij zag, dat een groote struik er met de wortels uitgetrokken was. Dan vond hij iets anders. Er speelde een bitter glimlachje om zijn lippen, toen hij opstond en zich tot het meisje wendde.

„*El adrea* is hier geweest. Maar uit de sporen hier maak ik toch op, dat zijn prooi hem ontsnapt is. Met een kleinen voorsprong zouden zij in de woestijn veilig voor hem zijn.”

Er zat niets anders op dan te voet verder te gaan. De weg bracht hen over een lagen uitlooper van de bergen, maar het meisje kende het spoor even goed als het gezicht van haar moeder. Zij liepen te praten, nu en dan weer staan blijvend, om te luisteren of zij niet gevolgd werden.

Het was een prachtige, door de maan verlichte nacht. De lucht was frisch en prikkelend. Achter hen lag het eindelooze vergezicht der woestijn, hier en daar afgebroken door een kleine oase. De dadelpalmen van het kleine vruchtbare plekje, dat zij juist verlaten

hadden, en de kring tenten van geitenvellen teekenden zich scherp af tegen het gele zand – een spookparadijs op een spookzee. Voor hen rezen de grimmige en zwijgende bergen op. Tarzan's bloed bruiste in zijn aderen. Dat was leven! Hij keek neer op het meisje naast zich – een dochter der woestijn, die met een zoon van den jungle over het aangezicht eener doode wereld liep. Hij wenschte, dat hij een zuster gehad had en dat zij geweest was als dit meisje. Wat een prachtige kameraad zou zij geweest zijn!

Zij waren nu in de bergen en liepen langzamer, want het pad was steiler en heel rotsachtig.

Enkele minuten hadden zij gezwegen. Het meisje vroeg zich af of zij den douar van haar vader bereiken zouden voor de anderen, die hen zeker zouden volgen, hen ingehaald hadden. Tarzan wilde, dat zij altijd zoo door konden loopen. Als het meisje maar een man was, zou het mogelijk zijn. Hij verlangde naar een vriend, die hetzelfde wilde leven zou liefhebben, dat hij liefhad. Hij had geleerd naar gezelschap te verlangen, maar ongelukkig gaven de meeste mannen, die hij kende, aan smetteloos linnen en clubs de voorkeur boven naaktheid en den jungle. Het was natuurlijk moeilijk te begrijpen, maar toch was het heel duidelijk, dat zij het deden.

Juist waren zij een rots omgeslagen, waarlangs het spoor liep, toen zij plotseling tot staan werden gebracht. Daar, vóór hen, midden op het pad stond Numa *el adrea*, de zwarte leeuw. Zijn groene oogen fonkelden boosaardig; hij liet zijn tanden zien en zweepte zijn donkerbruine flanken met zijn langen staart. Dan brulde hij – het vreeselijke, schrik inboezemende gebrul van den hongrigen leeuw, die nog geprikkeld is bovendien.

„Je mes,” zeide Tarzan tegen het meisje, terwijl hij zijn hand uitstak. Zij legde het heft van het wapen in zijn palm. Toen zijn vingers er zich om heen sloten, duwde hij haar achteruit. „Loop zoo gauw als je kan naar de woestijn terug. Als je me hoort roepen, kan je daaruit opmaken, dat alles in orde is, en terugkomen.”

„Dat dient nergens voor,” antwoordde zij berustend. „Dit is het einde.”

„Doe wat ik je zeg,” beval hij. „Vlug! Hij staat op het punt te springen.” Het meisje ging een paar passen achteruit en bleef dan staan wachten voor het vreeselijk drama, waarvan zij wist, dat zij dadelijk getuige zou zijn.

De leeuw naderde nu langzaam Tarzan, zijn neus tegen den grond, als een stier, zijn staart recht op nu en heen en weer slaande als door de uiterste opwinding.

De aap mensch stond half gebukt, het lange Arabische mes schitterend in het maanlicht. Achter hem het strak-roerlooze meisje, onbeweeglijk als een standbeeld. Zij boog zich iets voorover, haar lippen iets van elkaar, haar oogen wijd opengesperd. Haar eenige bewuste gedachte was verbazing over de dapperheid van den man, die met een klein mes den *koning met den grooten*

kop durfde weerstaan. Een man van haar eigen bloed zou biddend neergeknield zijn en zonder verzet zich aan die vreeselijke kaken overgegeven hebben. In beide gevallen zou het resultaat hetzelfde zijn – dat was onvermijdelijk; maar zij kon een huivering van bewondering niet onderdrukken, toen haar oogen rusten bleven op de heldengestalte voor haar. Geen rilling over het reuzenlichaam – zijn houding even dreigend en uitdagend als die van *el adrea* zelf.

De leeuw was nu vlak bij hem – nog enkele passen slechts – hij bukte zich en deed dan met een oorverdoovend gebrul zijn sprong.

HOOFDSTUK XI.

Toen Numa *el adrea* met uitgespreide klauwen en opengesperde kaken sprong, scheen hij dezen nietigen man een even makkelijken prooi te vinden als de tallooze anderen, die hij vroeger onder zijn klauwen gedood had. Voor hem was de mensch een onhandig, langzaam, weerloos wezen, waarvoor hij weinig eerbied had.

Maar ditmaal vond hij, dat hij tegenover een wezen stond, even behendig en vlug als hij. Toen zijn machtig lichaam op de plek kwam, waar de man gestaan had, was deze er niet meer.

Het kijkende meisje was als met stomheid geslagen door het gemak, waarmede de laag bukkende man de groote klauwen wist te vermijden. En nu, o Allah! Hij zat al op de schouders van *el adrea* vóór het beest zich omkeeren kon, en had hem bij zijn manen gegrepen. De leeuw brulde op zijn achterpooten als een paard – Tarzan had geweten, dat hij zulks doen zou, en hield zich daarvoor gereed. Een reuzen-arm omcirkelde de zwartgemaande keel en één-, twee-, driemaal bliksemde een scherp lemmet in en uit de taankleurige lende onder den linkerschouder.

Zenuwachtig waren de sprongen van Numa – vreeselijk zijn gebrul van woede en pijn, maar hij kon den reus er niet af slingeren of binnen het bereik van klauwen en kaken brengen in den korten levenstijd, die den koning met het groote hoofd nog overbleef. Hij was dood, toen Tarzan van de Apen hem losliet en opstond. Dan was de dochter der woestijn getuige van iets, dat haar nog meer angst aanjoeg dan de aanwezigheid van *el adrea*. De man zette zijn voet op het lijk, hief zijn knap gelaat op naar de volle maan en brulde den vreeselijksten kreet uit, dien zij ooit gehoord had.

Met een gil van angst deinsde zij terug – zij dacht dat de vreeselijke inspanning van den strijd hem krankzinnig ge-

maakt had. Terwijl de laatste toon van dien bovenaardschen gil wegstierf in de echo's van de verte, sloeg de man zijn oogen neer, tot zij op het jonge meisje bleven rusten.

Onmiddellijk werd zijn gezicht verhelderd door den vriendelijken glimlach, die duidelijk genoeg bewees, dat zijn geestvermogens niet gekrenkt waren, en het jonge meisje ademde weer vrij en glimlachte terug.

„Wat voor een man bent u?” vroeg zij. „Wat u gedaan hebt is onbegrijpelijk. Zelf nu kan ik het niet gelooven, dat het voor een man alleen, slechts gewapend met een mes, mogelijk is, te vechten met *el adrea* en hem te overwinnen, zonder in het minst gedeerd te worden. En die kreet – dat was niet de kreet van een mensch. Waarom hebt u dat gedaan?”

Tarzan kreeg een kleur. „Omdat ik soms vergeet,” zeide hij, „dat ik een beschaafd man ben. Wanneer ik dood, ben ik blijkbaar een ander wezen.” Hij trachtte niet een andere verklaring te geven, want hij meende nog steeds, dat een vrouw met afschuw neer moest zien op iemand, die nog zoo dichtbij een beest stond.

Samen zetten zij den tocht voort. De zon was een uur boven de kim, toen zij weer uit de bergen in de woestijn kwamen. Naast een klein beekje vonden zij de paarden van het jonge meisje aan het grazen. Zoover waren zij op hun vlucht gekomen en nu zij geen reden meer hadden om bang te zijn, waren zij blijven grazen.

Met weinig moeite vingen Tarzan en het meisje hen op en reden dan door de woestijn naar den douar van Sheik Kadour ben Saden.

Van vervolging was nu geen sprake meer en omstreeks negen uur kwamen zij veilig op hun plaats van bestemming. De sheik was pas terug gekomen. De afwezigheid van zijn dochter maakte hem zenuwachtig van verdriet, want hij dacht, dat zij weer door roovers ontvoerd was. Hij stond reeds op het punt haar met vijftig ruiters te gaan zoeken, toen de twee den *douar* inreden.

Zijn blijdschap over den terugkeer van zijn dochter werd slechts geëvenaard door zijn dankbaarheid tegenover Tarzan, dat hij haar veilig door de gevaren van den nacht gebracht had en zij tijdig genoeg geweest was om den man, die haar eenmaal gered had, te redden.

Geen enkel eerbewijs, dat Kadour ben Saden den aap-mensch ten bewijze van zijn achting en vriendschap geven kon, werd veronachtzaamd. Toen het meisje het verhaal van het dooden van *el adrea* gedaan had, werd Tarzan omgeven door een troep aanbiddende Arabieren – het was een zekere weg tot hun bewondering en hun eerbied.

De oude sheik drong er op aan, dat Tarzan voor onbepaalden tijd zijn gast blijven zou. Hij wilde hem zelfs als een lid van zijn stam aannemen en een oogenblik dacht de aap-mensch erover op het voorstel in te gaan en voor goed bij deze wilde menschen te blijven, die hij begreep en die hem schenen te begrijpen. Zijn

vriendschap en sympathie voor het meisje waren krachtige factoren, om hem ertoe te doen besluiten.

Was zij een man geweest, zoo redeneerde hij, dan zou hij niet gearzeld hebben, want dan zou ze een vriend geweest zijn naar zijn hart, met wien hij kon rijden en jagen, als hij lust had; maar nu zij een meisje was, zouden zij daarin belemmerd worden door de conventionaliteiten, welke de wilde menschen der woestijn nog meer in acht nemen dan hun meer beschaafde broeders en zusters. En het zou niet zoo heel lang meer duren of zij zou uitgehuwelijkt worden aan een van die donkere krijgers, waardoor er een einde zou komen aan hun vriendschap. Dus ging hij niet op het voorstel van den sheik in, hoewel hij een week zijn gast bleef.

Toen hij wegging, reden Kadour ben Saden en vijftig in het wit gekleede ruiters met hem mee naar Bou Saada. Toen zij op den ochtend van het vertrek in den *douar* van Kadour ben Saden opstegen, kwam het meisje van Tarzan afscheid nemen.

„Ik heb gebeden, dat u bij ons zoudt blijven,” zeide zij eenvoudig, toen hij zich uit den zadel vooroverboog om haar de hand tot afscheid te drukken, „en nu zal ik bidden, dat u terugkomt.”

Er lag een melancholieke uitdrukking in haar mooie oogen en een aandoenlijke trek om haar mondhoeken. Tarzan was aangedaan.

„Wie zal het zeggen?” En dan keerde hij zich om en reed de vertrekkende Arabieren na.

Buiten Bou Saada nam hij afscheid van Kadour ben Saden en diens mannen, want hij had zijn reden om zooveel mogelijk in het geheim in de stad te komen en toen hij die aan den sheik uitgelegd had, was deze het volkomen met hem eens. De Arabieren zouden voor hem de stad binnenrijden en er niets van zeggen, dat hij er was. Later zou Tarzan alleen komen en regelrecht naar een obscuur inboorlingenlogement gaan.

Aldus na het invallen der duisternis in de stad komend, werd hij door niemand, die hem kende, gezien en bereikte hij onopgemerkt het logement. Na daar met Kadour ben Saden gedineerd te hebben, liep hij langs een omweg naar zijn hotel, ging naar binnen door een achteringang en zocht den eigenaar op, die heel verbaasd scheen te zijn hem nog levend te zien.

Ja, er waren brieven voor *monsieur*, hij zou ze halen. Neen, hij zou aan niemand zeggen, dat *monsieur* er weer was. Weldra kwam hij met een pakje brieven terug. Een ervan was een bevel van zijn superieur om met het eerste het beste stoomschip, dat hij krijgen kon, naar Kaapstad te gaan. Verdere instructies lagen op hem te wachten bij een anderen agent, wiens naam en adres opgegeven werden. Dat was alles – kort, maar krachtig. Tarzan nam de noodige maatregelen om den volgenden ochtend Bou Saada te verlaten. Dan ging hij naar het garnizoen om kapitein Gerard, die – naar de hotelier hem vertelde – den vorigen dag met zijn detachement teruggekomen was, te spreken.

Hij vond den officier in zijn hoofdkwartier. Hij werd met

blijdschap en verbazing vervuld, toen hij Tarzan gezond en wel zag.

„Toen luitenant Gernois terugkwam met het bericht, dat hij u niet gevonden had op de plek, waar u verkoos achter te blijven, terwijl het detachement aan het patroullieeren was, maakte ik mij vrij ongerust. We hebben dagen lang de bergen doorzocht. Toen kwam het bericht, dat u door een leeuw gedood en opgegeten was. Als bewijs brachten ze ons uw geweer. Uw paard was twee dagen na uw verdwijning in het kamp teruggekomen. Wij konden niet twijfelen. Luitenant Gernois was diep onder den indruk van het gebeurde – hij nam alle schuld op zich. Hij stond erop het onderzoek persoonlijk te leiden. Hij heeft den Arabier met uw geweer gevonden. Wat zal hij blij zijn te hooren, dat u nog leeft.”

„Ongetwijfeld,” zeide Tarzan met een bitteren glimlach.

„Hij is op het oogenblik in de stad, anders zou ik hem laten roepen,” ging kapitein Gerard voort. „Ik zal het hem, zoodra hij terug is, vertellen.”

Tarzan liet den officier in den waan, dat hij verwaald geraakt en tenslotte terechtgekomen was in den *douar* van Kadour ben Saden, die hem vervolgens naar Hou Saada gebracht had. Zoo gauw mogelijk nam hij afscheid van den kapitein en haastte hij zich naar de stad terug. In het inboorlingenlogement had hij door Kadour ben Saden belangrijk nieuws gehoord, n.l. omtrent een zwartgebaarden blanke, die altijd als Arabier vermomd rondliep. Een tijd lang had hij een gebroken pols gehad. In den laatsten tijd was hij weg geweest uit Hou Saada, maar nu was hij terug en Tarzan kende zijn verblijfplaats. Daarheen nu begaf hij zich op weg.

Door nauwe, stinkende en als de onderwereld zoo donkere stegen sloop hij en kroop dan een bouwvallige trap op, aan het einde waarvan een gesloten deur en een klein venster zonder ruiten waren. Het raam was hoog onder den lagen dakrand van het leemen gebouwtje. Tarzan kon juist bij het kozijn komen. Hij richtte zich langzaam op tot zijn oogen er op gelijke hoogte mede waren. De kamer was verlicht en aan een tafel zaten Rokoff en luitenant Gernois. Gernois was aan het woord.

„Rokoff, je bent een duivel!” zeide hij. „Je hebt mij tot een moord aangezeten, want het bloed van dien Tarzan kleeft aan mijn handen. Als die andere, dat stuk adderengebodselsel, Paulvitch, ook mijn geheim niet kende, zou ik je hier vanavond eigenhandig vermoorden.”

Rokoff lachte. „Dat zou je niet doen, waarde luitenant,” zeide hij, „want zoodra bekend wordt, dat ik vermoord ben, zal die goede Alexis het volledig bewijs van de zaak, die u zoo vurig verlangt te verbergen, aan den minister van oorlog zenden en u verder van den moord op mij beschuldigen. Kom, wees verstandig. Ik ben uw beste vriend. Heb ik uw eer niet beschermd, alsof het de mijne was?”

Gernois stiet een vloek uit.

„Nog één keer een kleine aderlating,” ging Rokoff voort, „en de papieren, die ik hebben wil, en dan geef ik u mijn woord van eer, dat ik u nooit meer om een cent of stukken lastig vallen zal.”

„Dit is maar goed ook!” bromde Gernois. „Wat je vraagt, berooft mij van mijn laatste cent en van het eenige militaire geheim, dat ik bezit. Je moet mij voor die inlichting betalen in plaats geld op den koop toe te eischen.”

„Ik betaal u door mijn mond te houden,” antwoordde Rokoff. „Maar laten we er nu niet verder over praten. Wilt u of wilt u niet? Ik geef u drie minuten om tot een besluit te komen. Als u het niet doet, zal ik vanavond nog een briefje schrijven aan den commandant, dat uitloopen zal op dezelfde vernedering, die Dreyfus ondergaan heeft – met het eenige verschil, dat hij die niet verdiend heeft.”

Een oogenblik bleef Gernois met gebogen hoofd zitten. Eindelijk stond hij op. Hij haalde twee stukken papier uit zijn jaszak.

„Hier,” zeide hij radeloos. „Ik had ze bij mij, want ik wist, dat er toch niets anders op zou zitten.” Hij stak ze den Rus toe.

Rokoff's wreed gezicht glansde van boosaardig genot. Hij gritste de stukken papier weg.

„Daar heb je maar goed aan gedaan, Gernois,” zeide hij. „Ik zal je nu niet meer lastig vallen – tenzij je weer geld of inlichtingen mocht krijgen,” en hij grinnikte.

„Dat zal je niet meer, hond,” siste Gernois. „Den volgenden keer vermoord ik je. Het had vannacht al weinig gescheeld. Een uur lang, voor ik hierheen kwam, heb ik met die papieren voor mij op mijn tafel gezeten – en daarnaast lag mijn geladen revolver. Ik trachtte tot een besluit te komen, wat ik zou meenemen. Den volgenden keer zal de keus makkelijker zijn, want ik ben nu reeds besloten. Je bent door het oog van een naald gekropen, Rokoff; probeer het een tweeden keer niet.”

Dan stond Gernois op. Tarzan had nauwelijks tijd zich op het portaal in de schaduw van de deur terug te trekken. Zelfs toen nog was hij bang ontdekt te worden. Het portaal was heel klein en ofschoon hij zich zoo ver mogelijk weg tegen den muur drukte, was hij nauwelijks meer dan een voet van de deur af. Bijna onmiddellijk daarna ging deze open en kwam Gernois eruit. Rokoff was achter hem. Geen van beiden sprak. Gernois had nauwelijks drie stappen gedaan, toen hij bleef staan en zich omkeerde, alsof hij terug wilde gaan.

Tarzan wist, dat ontdekking onvermijdelijk zou zijn. Rokoff stond nog op den drempel, maar hij keek den anderen kant uit naar Gernois. Dan veranderde de officier blijkbaar van besluit en liep verder naar beneden. Tarzan kon Rokoff's zucht van verlichting hooren. Een oogenblik later ging de Rus in de kamer terug en sloot de deur.

Tarzan wachtte tot Gernois zoo ver weg was, dat hij niets zou

kunnen hooren; dan duwde hij de deur open en stapte naar binnen. Hij was al bij Rokoff vóór deze opstaan kon uit den stoel, waarop hij de papieren, die Gernois hem gegeven had, zat te doorsnuffelen. Toen hij den aap-mensch zag, werd hij doodsbleek.

„Jij!” hijgde hij.

„Ik,” antwoordde Tarzan.

„Wat wil je?” fluisterde Rokoff, want de uitdrukking in de oogen van den aap-mensch maakte hem bang. „Ben je gekomen om mij te dooden? Je durft niet. Ze zouden je guillotineeren. Je durft mij niet vermoorden.”

„Ik durf je best vermoorden, Rokoff,” antwoordde Tarzan, „want niemand weet, dat je hier bent of dat ik hier ben, en Paulvitch zou zeggen, dat Gernois het gedaan heeft. Ik heb gehoord, hoe je dat aan Gernois verteld hebt. Maar dat zou me niet influenceeren, Rokoff. Het zou me niets kunnen schelen al wist iedereen, dat ik je vermoord had; het genot jou te vermoorden zou opwegen tegen iedere straf, die ze mij zouden kunnen opleggen. Jij bent de ellendigste lafaard, waarvan ik ooit gehoord heb, Rokoff. Je moest vermoord worden. Ik zou het heerlijk vinden je te vermoorden,” en Tarzan kwam nog dichter bij hem staan.

Rokoff's zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Met een gil sprong hij naar een kamer er naast, maar de aap-mensch had hem reeds te pakken, vóór hij half klaar was met zijn sprong. Stalen vingers zochten zijn strot – de groote lafaard gilde als een mager varken, tot Tarzan zijn luchtpijp dichtgeknepen had. Dan trok de aap-mensch hem op zijn voeten, nog steeds zijn keel toeschroevend. De Rus verzette zich vergeefs – hij was als een baby in den krachtigen greep van Tarzan van de Apen.

Tarzan zette hem in een stoel en liet lang voordat er doodsgevaar bestond, den strot van den man los. Toen de man weer wat op adem gekomen was, zeide Tarzan tegen hem:

„Ik heb je een voorproefje gegeven van het lijden, dat je te wachten staat. Maar ik zal je nu niet vermoorden. Ik spaar je alleen ter wille van een goede vrouw, wier grootste ongeluk is geboren te zijn uit dezelfde vrouw, die jou het leven geschonken heeft. Maar ik zal je alleen ditmaal ter wille van haar sparen. Mocht ik ooit hooren, dat je haar of haar man lastig gevallen hebt – of mocht je ooit mij weer lastig vallen – of mocht ik ooit hooren, dat je weer naar Frankrijk of een Fransche bezitting teruggekeerd bent, dan zal ik je weten te vinden en de wurging, die ik vanavond begonnen ben, voltooiën.” Dan ging hij naar de tafel, waarop de twee stukken papier nog lagen. Toen hij ze opnam, hijgde Rokoff van schrik.

Tarzan bekeek zoowel de papieren als de chèque. Hij stond verbaasd over de inlichtingen, die de eerste bevatten. Rokoff had die gedeeltelijk gelezen, maar Tarzan wist, dat niemand zich de saillante feiten en cijfers, welke er in stonden en die ze van werkelijke waarde voor een vijand van Frankrijk maakte,

door een eenmalige lezing in het geheugen zou kunnen prenten.

„Daar zal de chef van den generalen staf wel belang in stellen,” zeide hij, terwijl hij ze in zijn zak stak.

Rokoff kreunde. Hij durfde niet hardop vloeken.

Den volgenden ochtend reed Tarzan in noordelijke richting naar Bouira en Algiers. Toen hij langs het hotel gereden had, stond luitenant Gernois op de warande, die bij het zien van Tarzan doodsbleek geworden was. De aap-mensch zou de ontmoeting liever vermeden hebben, maar het ging niet. Bij het voorbijrijden salueerde hij den officier, die werktuigelijk het saluut beantwoordde.

Te Sidi Aissa ontmoette Tarzan een Fransch officier, met wien hij tijdens zijn verblijf in die stad kennis gemaakt had.

„Bent u al vroeg uit Bou Saada gegaan?” vroeg de officier. „Dan hebt u het natuurlijk nog niet gehoord van den armen Gernois?”

„Hij was de laatste, dien ik gezien heb, toen ik wegreed,” antwoordde Tarzan. „Wat is er met hem?”

„Hij is dood. Hij heeft zich van ochtend om acht uur dood geschoten.”

Twee dagen later bereikte Tarzan Algiers. Daar hoorde hij, dat hij twee dagen wachten moest vóór er een schip naar Kaapstad vertrok. Hij besteedde dien tijd om een volledig rapport over zijn zending op te maken. De geheime papieren, die hij Rokoff afgenomen had, sloot hij er niet bij in, want hij durfde zich daarvan niet te ontdoen vóór hij verlof gekregen had ze aan een anderen agent te geven of er zelf mede naar Parijs terug kon gaan.

Toen Tarzan na een wat hem een eindeloos wachten toescheen aan boord van het schip ging, keken twee mannen hem van een der bovendekken na. Beiden waren goed gekleed en kaal geschoren. De grootste van de twee had zandkleurig haar, maar zijn wenkbrauwen waren heel donker. Later op den dag kwamen zij Tarzan toevallig op het dek tegen, maar daar de een de aandacht van zijn vriend vestigde op iets in zee, kon Tarzan, toen hij voorbijkwam, hun gezichten niet zien. Trouwens hij had heelemaal niet op hen gelet ook.

Volgens de instructies van zijn chef had Tarzan zich laten inschrijven onder een aangenomen naam – John Caldwell uit Londen. Hij begreep de noodzakelijkheid daar niet van en peinsde er steeds weer over. Hij vroeg zich af, welke rol hij in Kaapstad zou moeten spelen.

„Goddank,” dacht hij, „dat ik van Rokoff af ben! Hij begon me te vervelen. Zou ik waarachtig al zóó beschaafd beginnen te worden, dat ik last ga krijgen van zenuwen? Als iemand mij zenuwachtig zou kunnen maken dan hij, want hij vecht niet eerlijk. Je kan nooit weten op welke wijze hij me nu weer zal probeeren te treffen. Het is alsof Numa, de leeuw, met Tantor, den olifant, en Histah, de slang, samengespannen hebben om mij te doden. Dan zou ik nooit weten hoe laat en door wien ik den volgenden keer aangevallen werd. Maar de dieren zijn ridder-

lijker dan de mensch – zij verlagen zich niet tot laffe intriges.”

Aan het diner zat Tarzan naast een jonge vrouw, wier plaats links van den kapitein was. Deze stelde hen aan elkaar voor.

Miss Strong! Waar had hij dien naam vroeger gehoord? Hij kwam hem zoo bekend voor. En dan gaf de moeder van het jonge meisje hem de oplossing, want zij sprak haar dochter aan met den naam Hazel.

Hazel Strong! Welke herinneringen riep die naam op. Een brief aan dat jonge meisje, geschreven, door de mooie hand van Jane Porter, had hem de eerste bijzonderheden doen leeren kennen omtrent de vrouw, die hij liefhad. Hoe levendig herinnerde hij zich den avond, dat hij dien gestolen had van de schrijftafel in de hut van zijn reeds zoo lang geleden overleden vader, waar Jane Porter hem tot laat in den avond geschreven had, terwijl hij zich in de donkerte buiten schuil hield.

En dit was Hazel Strong – Jane Porter's beste vriendin.

HOOFDSTUK XII.

Laten we enkele maanden teruggaan naar het kleine, winderige perron van een spoorwegstation in Noordelijk Wisconsin. De rook van een boschbrand hangt laag over het omringende landschap en doet de oogen pijn van een klein gezelschap van zes personen, dat staat te wachten op den trein, die hen naar het Zuiden zal brengen.

Professor Archimedes Q. Porter loopt met zijn handen onder zijn lange jaspenden op en neer onder het steeds waakzame oog van zijn trouwen secretaris Mr. Samuel T. Philander. In de paar laatste minuten is hij in zijn verstrooidheid al tweemaal de rails overgestoken in de richting van een moeras er vlak bij, echter alleen om telkens weer door den onvermoeibaren Mr. Philander gered en teruggetrokken te worden.

Jane Porter, de dochter van den professor, voert een gedwongen en alles-behalve opgewekt gesprek met William Cecil Clayton en Tarzan van de Apen. In de kleine wachtkamer waren in slechts enkele oogenblikken een liefdesbekentenis en een weigering uitgesproken, die het levensgeluk van twee hunner vernietigd had, maar William Cecil Clayton, lord Greystoke, behoorde niet tot die twee.

Achter Miss Porter stond de moederlijke Esmeralda. Ook zij was gelukkig, want zij ging terug haar geliefd Maryland. Reeds kon zij door de mist van rook het doffe koplicht van de locomotief

zien. De heeren begonnen de handbagage op te nemen. Plotseling riep Clayton uit: Waarachtig, ik heb mijn ulster in de wachtkamer laten liggen,” en vlug ging hij dien halen.

„Vaarwel Jane,” zeide Tarzan, terwijl hij haar zijn hand toestak, „God zegene je!”

„Vaarwel,” antwoordde het meisje zachtjes. „Probeer me te vergeten – neen, dat niet – ik zou de gedachte, dat je me vergeten hadt, niet kunnen verdragen.”

„Daar bestaat geen gevaar voor, liefste,” antwoordde hij. „Bij God, ik wou, dat ik je kon vergeten. Het zou zooveel makkelijker zijn dan door het leven te gaan met de herinnering aan wat had kunnen zijn. Maar jij zult gelukkig zijn; daar ben ik zeker van – je moet het zijn. Zeg jij maar aan de anderen, dat ik plotseling besloten heb met mijn auto naar New-York te gaan – ik voel mij er niet tegen opgewassen van Clayton afscheid te nemen. Ik wil graag een prettige herinnering aan hem te behouden, maar ik ben bang, dat er toch te veel van het wilde dier in mij is om lang te kunnen zijn in het gezelschap van den man, die staat tusschen mij en de eenige vrouw ter wereld, die ik liefheb.”

Toen Clayton zijn ulster ging halen, viel zijn oog op een telegramformulier, dat omgekeerd op den grond lag. Hij bukte zich om het op te rapen, daar hij dacht, dat het misschien een belangrijke tijding zijn kon, die iemand had laten vallen. Hij keek er vlugs in en vergat dan plotseling zijn jas, den naderenden trein – alles behalve dat vreeselijke stukje geel papier in zijn hand. Hij las het tweemaal voor hij ten volle de volle beteekenis, welke het voor hem had, begreep.

Toen hij het opraapte, was hij een Engelsch edelman geweest, de trotsche en rijke bezitter van groote landgoederen – een oogenblik later, toen hij het gelezen had, wist hij, dat hij een bedelaar zonder titel en geld was. Het was D'Arnot's telegram aan Tarzan en luidde:

„Vingerafdrukken bewijzen, dat je Greystoke bent. Geluk gewenscht. D'Arnot.”

Hij waggelde alsof hij een doodelijken slag gekregen had. Juist op dat oogenblik hoorde hij hoe de anderen hem riepen, dat hij zich haasten moest – de trein stond al stil voor het kleine perronnetje. Als verdoofd nam hij zijn ulster. Hij zou hun wel alles van het telegram vertellen, wanneer zij in den trein zaten. Dan vloog hij naar het perron juist toen de locomotief tweemaal floot als laatste waarschuwing, die voorafgaat aan den eersten rammelenden ruk van koppelstangen. De anderen stonden reeds op het balcon van een Pullman-wagen en riepen hem toe, dat hij zich haasten moest. Er verliepen ruim vijf minuten voor zij op hun plaats zaten en eerst toen merkte Clayton, dat Tarzan niet bij hen was.

„Waar is Tarzan?” vroeg hij aan Jane Porter. „In een anderen wagon?”

„Neen,” antwoordde Jane, „op het allerlaatste oogenblik besloot hij naar New York te tuffen. Hij wil meer van Amerika zien dan uit het raampje van een spoorwegcoupé mogelijk is. Hij gaat weer naar Frankrijk terug, zie je!”

Clayton antwoordde niet. Hij trachtte de goede woorden te vinden om Jane Porter de ramp, die hem en ook haar overkomen was, uit te leggen. Hij vroeg zich af welke uitwerking de mededeeling op haar zou hebben. Zou zij nog met hem willen trouwen – eenvoudig Mrs. Clayton willen worden? Plotseling doemde het vreeselijke offer, dat een hunner brengen moest, voor zijn verbeelding op. Dan kwam de vraag: Zal Tarzan zijn rechten opeischen? De aap-mensch had den inhoud van het telegram gekend vóór hij kalm zeide niet te weten wie zijn ouders waren. Hij had gezegd, dat Kala, de apin, zijn moeder was! Zou dat uit liefde voor Jane Porter geweest kunnen zijn?

Er scheen geen andere aannemelijke reden te bestaan. Was het dus, nu hij het telegram volkomen genegeerd had, niet redelijk aan te nemen, dat hij niet van plan was ooit zijn geboorterecht te doen gelden. En als dat zoo was, welk recht had hij, William Cecil Clayton, dan om zijn wenschen te dwarsboomen, om de zelfopoffering van dien vreemden man doelloos te maken? Wanneer Tarzan van de Apen dat doen kon om Jane Porter ongeluk te besparen, waarom zou hij, aan wien zij haar heele toekomst toevertrouwde, dan iets doen om haar geluk in gevaar te brengen?

En zoo redeneerde hij, tot de eerste edelmoedige ingeving om de waarheid mede te deelen en zijn titels en zijn bezittingen aan hun rechtmatigen eigenaar terug te geven, vergeten was onder de drogredenen, welke eigenbelang had aangevoerd. Maar gedurende de verdere reis en nog vele dagen daarna was hij slecht geluimd en verstrooid. Nu en dan drong de gedachte zich aan hem op, dat mogelijk Tarzan later berouw over zijn edelmoedigheid krijgen en zijn rechten opeischen zou.

Toen zij eenige dagen later weer in Baltimore terug waren, vroeg Clayton aan Jane, of zij niet gauw zouden trouwen.

„Wat bedoel je met gauw?” was haar wedervraag.

„Binnen enkele dagen. Ik moet dadelijk naar Engeland terug – en ik zou graag willen, dat je met me meeinging, liefste.”

„Zoo gauw kan ik heusch niet klaar zijn. Ik heb minstens een maand noodig.”

Zij was blij, want zij hoopte, dat wat hem ook naar Engeland terug mocht roepen het huwelijk nog langer zou verschuiven. Zij had een slechten koop gedaan, maar zij was van plan haar rol loyaal tot het bittere einde vol te houden – doch wanneer zij een tijdelijk uitstel zou kunnen krijgen, voelde zij zich gerechtigd dat te doen. Zijn antwoord bracht haar echter in moeilijkheden.

„Heel goed, Jane,” zeide hij. „Het is een groote teleurstelling voor mij, maar ik zal mijn reis naar Engeland nog een maand uitstellen, dan kunnen wij samengaan.”

Maar toen de maand bijna ten einde was, vond zij nog een ander excuus voor uitstel, totdat Clayton eindelijk, ontmoedigd en twijfelend, genoodzaakt was alleen naar Engeland terug te gaan.

De verschillende brieven, die tusschen hen gewisseld werden, brachten Clayton niet nader tot een vervulling van zijn verwachtingen dan hij vroeger geweest was, waarom hij regelrecht naar professor Porter schreef om diens hulp in te roepen. De oude man was steeds met het huwelijk ingenomen geweest. Hij mocht Clayton graag en daar hij uit een oude, zuidelijke familie stamde, hechtte hij een overdreven waarde aan een titel, die voor zijn dochter weinig of niets beteekende.

Clayton drong erop aan, dat hij zijn uitnoodiging om zijn gast in Londen te zijn, zou aannemen, een uitnoodiging, die het geheele huishouden van den professor omvatte, ook Mr. Philander en Esmeralda. De Engelschman redeneerde, dat, wanneer Jane eenmaal in Engeland was en de banden met haar geboortehuis gebroken waren, zij niet zoo bang meer zijn zou voor den stap, welken zij zoo lang gearzeld had te nemen.

Den avond, dat de professor Clayton's brief ontving, zeide hij, dat zij de volgende week naar Londen zouden vertrekken.

Maar toen Jane Porter eenmaal in Londen was, was zij volstrekt niet handelbaarder dan zij in Baltimore geweest was. Zij vond het eene voorwendsel na het andere en toen Lord Tennington het gezelschap uitnoodigde met zijn yacht een kruistocht om Afrika te maken, nam zij dat voorstel met beide handen aan, doch weigerde beslist te trouwen, vóór zij in Londen terug waren. Daar de tocht misschien een jaar zou duren – want zij zouden voor onbepaalde tijden op bezienswaardige plaatsen blijven – vervloekte Clayton innerlijk Tennington, dat hij ooit op het denkbeeld van zoo'n belachelijken tocht gekomen was.

Het was Lord Tennington's plan door de Middellandsche Zee, de Roode Zee, den Indischen Oceaan en dan verder de Oostkust af te kruisen en daarbij iedere haven van eenige beteekenis aan te doen.

En zoo gebeurde het, dat op zekeren dag twee schepen elkaar in de Straat van Gibraltar passeerden. Het kleinste, een keurig wit yacht, koerste Oostwaarts en op het dek zat een jong meisje, dat met melancholieke blikken keek naar een met diamanten bezet medaillon, waarmede zij zat te spelen. Haar gedachten waren ver weg, in de bebladerde uitgestrektheid van een tropischen jungle – en haar hart was bij haar gedachten. Zij vroeg zich af, of de man, die haar dit prachtig kleinood gegeven had, dat voor haar zooveel meer beteekende dan de intrinsieke waarde, welke hij zelfs niet gekend had, ooit voor hem had kunnen beteekenen, weer in zijn woest woud terug was.

En op het dek van het grootste schip, een passagiersboot, die westwaarts koerste, zat de man met een ander jong meisje en samen raadden zij naar de identiteit van het mooie vaartuig,

dat zoo sierlijk door de zachte deining van de luie zee gleed.

Toen het jacht voorbij was, zette de man het gesprek, dat de komst van het mooie scheepje afgebroken had, weer voort.

„Ja,” zeide hij, „ik houd van Amerika en dat beteekent natuurlijk, dat ik ook de Amerikanen graag mag, want een land is wat het volk ervan maakt. Ik heb er heel sympathieke menschen ontmoet. In het bijzonder denk ik met veel genoegen terug aan een familie uit uw eigen stad, miss Strong, professor Porter en zijn dochter.”

„Jane Porter!” riep het jonge meisje uit. „Kent u heusch Jane Porter? Dat is mijn beste vriendin. We zijn samen kleine kinderen geweest – we kennen elkaar al eeuwen.”

„Heusch?” antwoordde hij glimlachend. „Dat zou iemand, die u een van beiden gezien heeft, moeilijk kunnen gelooven.”

„Nou ja, eeuwen is wel wat overdreven, maar we kennen elkaar toch al heel lang en zijn eigenlijk net als zusters voor elkaar en nu ik op het punt sta haar te verliezen, is het alsof mijn hart breekt.”

„Haar verliezen?” riep Tarzan uit. „Wat bedoelt u daarmee? O, ik begrijp het al. U bedoelt, dat u, nu zij gaat trouwen en in Engeland wonen, haar weinig of nooit meer zien zult.”

„Ja,” antwoordde zij, „en het droevigste van dat alles is, dat zij niet trouwt met den man, dien zij liefheeft. O, het is vreeselijk. Trouwen uit plichtsgevoel! Ik geloof, dat het heel slecht is en ik heb het haar gezegd ook. En ik voel op dat punt zóó sterk, dat ik, hoewel ik de eenige was, die buiten de bloedverwanten bij het trouwen geïnviteerd zou worden, haar gevraagd heb mij niet uit te noodigen, omdat ik geen getuige zijn wilde van die vreeselijke spotternij. Maar Jane Porter is bijzonder eigenzinnig. Zij heeft zich in haar hoofd gezet, dat zij het eenige doet, wat in overeenstemming is met haar eer, en niets ter wereld zal er haar van af kunnen brengen met Lord Greystoke te trouwen dan Greystoke zelf of de dood.”

„Het spijt mij voor haar,” zeide Tarzan.

„En het spijt mij voor den man, dien zij liefheeft,” zeide het jonge meisje, „want hij heeft haar ook lief. Ik heb hem nooit ontmoet, maar te oordeelen naar wat Jane me van hem verteld heeft, moet hij een heel bijzonder iemand zijn. Het schijnt, dat hij in een Afrikaanschen jungle geboren is en groot gebracht werd door woeste, anthropoïde apen. Hij had nooit een blanken man of een blanke vrouw gezien vóór professor Porter en de zijnen vlak bij zijn kleine hut op de kust gezet werden. Hij heeft hen van allerlei soorten wilde dieren gered en de wonderlijkste dingen gedaan, die je maar bedenken kan, en last not least is hij verliefd geworden op Jane en zij op hem, ofschoon zij er voor zichzelf nooit zeker van geweest is, tot dat zij haar woord aan Lord Greystoke gegeven had.”

„Hoogst merkwaardig,” prevelde Tarzan, terwijl hij zijn hersens

inspande om een voorwendsel te vinden het gesprek op een ander onderwerp te brengen. Hij vond het heerlijk Hazel Strong over Jane te hooren praten, maar wanneer hij het onderwerp van het gesprek was, hinderde hem dat en werd hij verlegen. Maar spoedig kreeg hij hulp, want de moeder van het jonge meisje voegde zich bij hen, waardoor het gesprek wat algemeener werd.

De volgende dagen verliepen zonder bijzondere gebeurtenissen. De zee was kalm, de lucht helder en de stoomboot ploegde hoe langer hoe verder zuidwaarts. Tarzan bracht den meesten tijd in het gezelschap van Miss Strong en haar moeder door. Zij praatten of lazen of namen kiekken met Miss Strong's camera. Als de zon onder was, liepen zij wat heen en weer.

Op een goeden dag vond Tarzan Miss Strong in gesprek met een vreemde, dien hij nog niet aan boord gezien had. Toen hij bij het paar kwam, groette de man het jonge meisje en wilde weg gaan.

„Wacht even, *monsieur* Thuran,” zeide Miss Strong, „laat ik u even aan Mr. Caldwell voorstellen. Medepassagiers moeten elkander kennen.”

De twee mannen gaven elkaar de hand. Toen Tarzan *monsieur* Thuran eens goed in de oogen keek, werd hij getroffen door de bekende uitdrukking, die hij er in zag.

„Ik weet zeker, dat ik vroeger al eens de eer gehad moet hebben *monsieur* te ontmoeten,” zeide Tarzan, „maar ik kan me niet herinneren waar en wanneer.”

„*Monsieur* Thuran scheen zich niet erg op zijn gemak te voelen.

„Ik zou het u niet kunnen zeggen, *monsieur*,” zeide hij. „Het is best mogelijk.”

„*Monsieur* Thuran heeft mij een paar scheepvaartmysterieën geopenbaard,” zeide het jonge meisje.

Tarzan schonk maar weinig aandacht aan het gesprek, dat nu volgde – hij trachtte zich te herinneren, waar hij *monsieur* Thuran vroeger ontmoet had. Dat het onder bijzondere omstandigheden geweest was, stond bij hem vast. Toen de zon begon te schijnen op het plekje, waar het jonge meisje zat, vroeg zij aan Thuran haar stoel wat verder in de schaduw te zetten. Tarzan keek toevallig op dat oogenblik naar den man en zag toen hoe onhandig hij met den stoel omging – zijn linkerpols was stijf. Die aanwijzing was voldoende – een verdere gedachte-associatie deed de rest.

Monsieur Thuran had getracht een excuus te vinden om zich op fatsoenlijke wijze te verwijderen. De gaping in het gesprek, die op het verzetten der stoelen volgde, bood hem een welkome gelegenheid afscheid te nemen. Met een diepe buiging voor Miss Strong en een hoofdknikje aan Tarzan keerde hij zich om, om te gaan.

„Een oogenblikje,” zeide Tarzan. „Als Miss Strong het goed vindt, ga ik even met u mede. Ik ben onmiddellijk weer terug, Miss Strong.”

Toen het jonge meisje hen niet meer zien kon, bleef Tarzan staan en legde zwaar zijn hand op den schouder van den ander.

„Welk spelletje speel je nu weer, Rokoff?” vroeg hij.

„Ik verlaat Frankrijk, zooals ik u beloofd heb,” antwoordde de ander gemelijk.

„Dat zie ik,” zeide Tarzan, „maar ik ken je zóó goed, dat ik nauwlijks gelooven kan, dat je aanwezigheid op deze boot zuiver toeval is. En als ik het kon gelooven, dan zou het feit, dat je hier in vermomming rondloopt, me dadelijk van mijn lichtgeloovigheid genezen.”

„Ik kan niet inzien, wat u ermede te maken hebt,” bromde Rokoff, terwijl hij zijn schouders ophaalde. „Dit schip vaart onder Engelsche vlag. Ik heb evenveel recht om aan boord ervan te zijn als u en uit het feit, dat u u onder een aangenomen naam hebt laten inschrijven, zou ik bijna opmaken met meer recht.”

„Daar zullen we niet verder over praten, Rokoff. Het eenige, wat ik je nog zeggen wil, is, dat je uit de buurt van Miss Strong moet blijven – zij is een fatsoenlijke vrouw.”

Rokoff werd vuurrood.

„En als je het niet doet,” ging Tarzan voort, „dan gooi ik je over boord. Vergeet niet, dat ik naar een reden zoek.” Dan keerde hij zich om en liet Rokoff, bevend van ingehouden woede, staan.

Hij zag den man de eerstvolgende dagen niet, maar Rokoff bleef niet werkeloos. In zijn kajuit woedde en vloekte hij met Paulvitch en zwoer, dat hij een verschrikkelijke wraak nemen zou.

„Ik zou hem vannacht over boord gooien,” riep hij uit, „als ik zeker wist, dat hij de papieren niet in zijn zak had. Maar ik mag de kans niet loopen die met hem in de oceaan te smijten. Als jij niet zoo'n ellendige lafaard was, Alexis, zou je wel een manier vinden om in zijn hut te komen en naar de documenten te zoeken.

Paulvitch glimlachte. „Er is altijd gezegd, dat jij de hersens van ons compagnonschap bent, beste Nikolas,” antwoordde hij. „Waarom denk jij niet een middel uit om *monsieur* Caldwell's kajuit te doorzoeken?”

Twee uur later was het lot hun gunstig gezind, want Paulvitch, die steeds op den loer lag, zag Tarzan zijn kajuit verlaten zonder de deur te sluiten. Vijf minuten later stond Rokoff op de plek, vanwaar hij een teeken kon geven voor het geval Tarzan terug kon komen, en doorzocht Paulvitch handig den inhoud van de bagage van den aap-mensch.

Hij was juist op het punt het onderzoek te staken toen hij een jas zag liggen, die Tarzan juist uitgetrokken had. Een oogenblik later had hij een officieele enveloppe in zijn hand. Een vlugge blik in den inhoud bracht een breeden glimlach op het gezicht van den Rus.

Toen hij de kajuit verliet, zou zelfs Tarzan niet hebben kunnen zeggen, dat er één voorwerp aangeraakt was – Paulvitch was op zijn gebied een niet te overtreffen meester.

Toen hij in hun kajuit het pakje aan Rokoff gaf, belde Rokoff den steward en bestelde een flesch champagne.

„Daar moeten we op drinken, Alexis,” zeide hij.

„Het was een groote bof, Nikolas,” legde Paulvitch uit. „Het is duidelijk, dat hij die papieren altijd bij zich draagt – heel toevallig heeft hij vergeten ze in zijn jas te steken, toen hij daarnet een andere jas aantrok. Maar er zal wat opzitten, als hij het ontdekt. Ik ben bang, dat hij jou onmiddellijk verdenken zal, nu hij weet, dat jij aan boord bent.”

„Het kan mij niet schelen, wien hij verdenkt – na vanavond,” zeide Rokoff met een gemeenen grijns.

Nadat Miss Strong dien avond naar beneden gegaan was, stond Tarzan over de verschansing geleund in de zee te staren. Iederen avond, sedert hij aan boord gekomen was, had hij dat gedaan – soms kon hij wel eens wat lang zoo staan. En de oogen, die alle bewegingen van hem gevolgd hadden, wisten dat dat zijn gewoonte was.

Ook toen hij dien avond daar zoo stond, waren die oogen op hem gericht. Op het dek was niemand te zien. Het was een heldere nacht, maar de maan scheen niet – de voorwerpen op het dek waren nauwlijks te onderscheiden.

Uit de schaduw van de hut slopen twee gedaanten van achteren naar den aap-mensch toe. Het klotsen der golven tegen de kanten van het schip, het snorren van de schroef, het dreunen der machine overstemden de bijna geluidlooze nadering der twee.

Zij waren nu vlak bij hem. Een hunner bewoog zijn hand op en neer, alsof hij seconden aftelde – een-twee-drie! Als één man sprongen zij op hun slachtoffer af. Ieder greep een been en voor Tarzan van de Apen, hoe vlug hij ook zijn mocht, zich om kon keeren, was hij over de lage verschansing geworpen en viel hij in den Atlantischen Oceaen.

Hazel Strong keek uit haar patrijsraampje over de donkere zee. Plotseling schoot van het dek boven een lichaam langs haar oogen. Het viel zoo snel, dat zij niet met zekerheid zeggen kon wat het was – misschien was het wel een mensch geweest. Zij luisterde of zij niet het sinistere: „Man over boord!” zou hooren, maar alles bleef stil op het schip – alles bleef stil in de zee beneden.

Het jonge meisje dacht toen, dat iemand van de bemanning een pak vuil naar beneden gegooid had, en zocht een oogenblik later haar hangmat op.

HOOFDSTUK XIII.

Den volgenden ochtend bleef Tarzan's plaats aan de ontbijttafel leeg. Miss Strong vond het vreemd, want Mr. Caldwell wachtte anders altijd tot hij met haar en haar moeder kon ontbijten. Toen zij later op het dek zat, bleef *monsieur* Thuran een oogenblik bij haar praten. Hij scheen buitengewoon opgewekt te zijn en was spraakzamer dan anders. Toen hij weer verder liep, dacht Miss Strong bij zichzelf, dat het toch wel een aardige man was.

De dag sleepte zich gewoon voort. Zij miste het kalme gezelschap van Mr. Caldwell – hij had iets over zich gehad, waardoor het jonge meisje zich van het eerste oogenblik af tot hem aangetrokken gevoeld had; hij had zoo onderhoudend gepraat over de plaatsen, die hij gezien had – over de volkeren en hun gewoonten – over de wilde dieren; hij had zoo'n leuke manier om treffende vergelijkingen te maken tusschen roofdieren en beschaafde menschen, die een groote kennis van de eersten en een scherpe, zij het ook eenigszins cynische waardeering van de laatsten verrieden.

Dat *monsieur* Thuran in den loop van den middag weer met haar praten kwam, was voor haar een welkome afleiding in de eentonigheid van dien dag. Maar zij was zich erg bezorgd gaan maken over het wegblijven van Mr. Caldwell; op de een of andere wijze bracht zij het in verband met het vallen, dat zij den vorigen avond gezien had. Zij begon er met *monsieur* Thuran over. Had hij Mr. Caldwell vandaag gezien? Neen. Waarom?

„Hij was niet, zooals gewoonlijk, aan het ontbijt en ik heb hem sinds gisteren niet gezien,” antwoordde het jonge meisje.

Monsieur Thuran toonde zich dadelijk heel bezorgd.

„Ik heb niet het genoegen Mr. Caldwell intiem te kennen,” zeide hij. „Hij leek mij echter een zeer respectabel iemand. Misschien voelt hij zich minder goed en is hij daarom in zijn hut gebleven. Dat zou zoo'n wonder niet zijn.”

„Neen,” antwoordde het jonge meisje, „dat zou het natuurlijk niet zijn, maar om de een of andere onverklaarbare reden heb ik een van die dwaze vrouwelijke voorgevoelens, dat er iets niet in orde is met Mr. Caldwell. Het is zoo'n vreemd gevoel – net alsof ik weet, dat hij niet aan boord van het schip is.”

Monsieur Thuran lachte. „Lieve hemel, beste Miss Strong,” zeide hij, „waar ter wereld kan hij anders zijn? We hebben in geen dagen land gezien.”

„Natuurlijk is het belachelijk van mij,” stemde zij toe. „Maar ik wil zekerheid hebben en moet weten, waar Mr. Caldwell is,” en zij wenkte een steward, die voorbij kwam.

„Dat zal je moeilijker vallen dan je denkt, beste meid,” dacht

Thuran, maar hardop zeide hij: „Daar hebt u groot gelijk in!”

„Wees zoo goed aan Mr. Caldwell te zeggen,” zeide zij tegen den steward, „dat zijn kennissen zich ongerust maken over zijn wegblijven.”

„U mag, geloof ik, Mr. Caldwell graag?” vroeg *monsieur* Thuran.

„Ik vind hem heel aardig,” antwoordde het meisje. „En mama is erg met hem ingenomen. Hij is iemand, bij wien je je volkomen veilig voelt – je moet vertrouwen in hem hebben, of je wilt of niet.”

Enkele oogenblikken later kwam de steward zeggen, dat Mr. Caldwell niet in zijn kajuit was. „Ik kan hem niet vinden, Miss Strong, en” – hij aarzelde – „ik heb gehoord, dat zijn hangmat vannacht niet beslapen is. Ik geloof, dat ik de zaak maar aan den kapitein zal rapporteeren.”

„Dat spreekt van zelf,” riep Miss Strong uit. „Ik zal zelf met u meegaan. Het is verschrikkelijk. Ik weet, dat er iets vreeselijks gebeurd is. Mijn voorgevoelens waren dus wel juist.”

Een oogenblik later stonden zij zenuwachtig en opgewonden voor den kapitein. Hij luisterde zwijgend naar hun verhalen en er kwam een bezorgde uitdrukking in zijn oogen, toen de steward hem verzekerde, dat hij op ieder gedeelte van het schip, waar men verwachtte, dat een passagier komen kon, naar Mr. Caldwell gezocht had.

„En weet u zeker, Miss Strong, dat u vannacht een lichaam overboord hebt zien vallen?” vroeg hij.

„Daaraan is geen twijfel mogelijk,” antwoordde zij. „Ik kan niet zeggen, dat het een menschenlichaam was – hooren gillen heb ik niet. Het kan even goed een pak vuil geweest zijn. Maar als Mr. Caldwell niet aan boord gevonden wordt, dan staat het voor mij vast, dat ik hem gisteren heb zien vallen.”

De kapitein beval onmiddellijk een nauwkeurig onderzoek van het geheele schip – geen hoekje of gaatje mocht overgeslagen worden. Miss Strong bleef in zijn kajuit op het resultaat van het onderzoek wachten. De kapitein stelde haar verscheidene vragen, maar zij kon hem omtrent den vermiste niets anders vertellen dan wat zij zelf gedurende hun korte kennismaking aan boord gezien had. Voor het eerst besepte zij nu hoe weinig Mr. Caldwell haar over zichzelf en over zijn vroeger leven verteld had. Dat hij in Afrika geboren en in Parijs opgevoed was, was ongeveer alles wat zij wist, en dat weinige was nog een gevolg geweest van haar verbazing, dat een Engelschman met een zoo geprononceerd Fransch accent Engelsch sprak.

„Heeft hij nooit gezegd, dat hij vijanden had?” vroeg de kapitein.

„Nooit.”

„Kende hij een van de andere passagiers?”

„Nee, hij kende ze alleen, zooals hij mij kende – omdat zij toevallig mede-passagiers waren.”

„En – gelooft u misschien, dat hij veel dronk?”

„Ik geloof niet, dat hij ooit sterken drank gebruikte – in ieder

geval heeft hij tot vóór een half uur, dat ik het lichaam overboord zag vallen, niet gedronken, want tot zoo lang ben ik met hem op het dek geweest.”

„Het is heel vreemd,” zeide de kapitein. „Hij leek me niet iemand, die last had van flauwtes of dergelijke dingen. En zelf al was dat het geval, dan is het nog nauwelijks aan te nemen, dat hij over de verschansing gevallen is, toen hij een aanval kreeg – hij zou eerder op het dek gevallen zijn. Als hij niet aan boord is, Miss Strong, dan is hij overboord geworpen en het feit, dat u niet hebt hooren gillen, zou leiden tot de veronderstelling, dat hij dood was vóór dat gebeurde – vermoord is.”

Het jonge meisje huiverde.

Ruim een uur later kwam de eerste officier het resultaat van het onderzoek rapporteeren.

„Mr. Caldwell is niet aan boord, sir,” zeide hij.

„Ik ben bang, dat er hier iets ernstigers gebeurd is dan een ongeluk,” zeide de kapitein. „Ik zou graag zien, dat u persoonlijk in Mr. Caldwell's hut een zeer nauwkeurig onderzoek instelde om te zien of u een spoor kunt vinden van een motief voor zelfmoord of moord – ga alles grondig na.”

„Zeker, zeker, sir!” antwoordde Mr. Brently en ging dan weg om zijn onderzoek te beginnen.

Hazel Strong was diep onder den indruk. Twee dagen bleef zij in haar kajuit en toen zij eindelijk weer op het dek kwam, was zij heel bleek en had diepe kringen onder haar oogen. Wakend zoowel als slapend zag zij steeds weer dat donkere lichaam, snel en stil, in de koude, grimmige zee vallen.

Even nadat zij op het dek gekomen was, voegde *monsieur* Thurán zich bij haar.

„Het is afschuwelijk, Miss Strong,” zeide hij, „ik kan er mijn gedachten niet van af zetten.”

„Ik ook niet,” zeide het jonge meisje moe. „En dan te moeten denken, dat ik hem misschien had kunnen redden, als ik gewaarschuwd had.”

„Dat moogt gij u niet verwijten, beste Miss Strong,” zeide *monsieur* Thurán. „Het was absoluut uw schuld niet. Een ander zou precies zoo gehandeld hebben. Wie zou denken, dat, wanneer er iets over boord viel, het noodzakelijk een mensch moest zijn. Trouwens al hadt u gewaarschuwd, dan zou het toch geen verandering in het resultaat gebracht hebben. In den beginne zouden zij aan uw verhaal getwijfeld hebben, gedacht hebben, dat het de hallucinatie van een vrouw was – en was u blijven volhouden, dan zou het toch te laat geweest zijn hem te redden, daar eerst het schip tot stilstand gebracht en de booten uitgezet zouden moeten worden, die dan mijlen ver terug hadden moeten roeien om te zoeken naar de onbekende plek, waar de tragedie zich afgespeeld heeft. Neen, u moogt u niets verwijten. U hebt meer dan een van ons allen voor den armen Mr. Caldwell gedaan – u

was de eenige, die hem miste. U hebt op een onderzoek aangedrongen.”

Het jonge meisje was hem dankbaar voor zijn vriendelijke en bemoedigende woorden. De verdere reis was hij veel of liever voortdurend bij haar – en zij begon inderdaad sympathie voor hem te voelen. *Monsieur* Thuran had gehoord, dat de mooie Miss Strong van Baltimore een rijke Amerikaansche erfgename was – een zeer vermogend meisje van zichzelf, dat bovendien nog zooveel te wachten had, dat het hem bijna zijn adem benam, wanneer hij eraan dacht.

Het was *monsieur* Thuran's plan geweest het schip in de eerste de beste haven, die zij na het geheimzinnige verdwijnen van Tarzan zouden aandoen, te verlaten. Had hij niet in zijn zak de papieren waarvoor hij juist op dit schip gekomen was? Niets bond hem meer aan dit schip. Hij kon niet vlug genoeg naar het vasteland terug gaan om den eersten den besten trein naar St. Petersburg te nemen.

Maar nu was een ander denkbeeld bij hem opgekomen, dat al zijn oorspronkelijke bedoelingen naar den achtergrond drong. Dat Amerikaansche vermogen was niet te verwerpen en de bezitster daarvan was niet minder aantrekkelijk.

Nadat *monsieur* Thuran een paar millioen dollar verkwist had, kwam hij tot de ontdekking, dat de roeping zóó volkomen in zijn smaak viel, dat hij tot Kaapstad door zou reizen, waar hij plotseling zulke dringende zaken had, dat hij er wel eenigen tijd zou moeten blijven.

Miss Strong had hem verteld, dat zij en haar moeder een bezoek gingen brengen aan den broeder van de laatste – hoelang zij zouden blijven, wisten zij zelf nog niet – misschien wel een paar maanden.

Zij vond het heerlijk te hooren, dat *monsieur* Thuran er ook eenigen tijd blijven zou.

„Ik hoop, dat we dan de kennismaking zullen kunnen voortzetten,” zeide zij. „U moet mama en mij zoo gauw mogelijk komen opzoeken.”

Monsieur Thuran was heel ingenomen met dat vooruitzicht en stak dat niet onder stoelen of banken.

Mrs. Strong had echter lang niet zoo'n prettigen indruk van hem als haar dochter.

„Ik weet niet, waarom ik hem wantrouw,” zeide zij tegen Hazel, toen zij eens over hem praatten. „Hij lijkt mij in alle opzichten een gentleman, maar hij heeft iets in zijn oogen – een uitdrukking, die ik niet omschrijven kan, maar die me, als ik ze zie, een heel onaangenaam gevoel geeft.”

Het jonge meisje lachte. Wat een dwaas moedertje bent u toch,” zeide zij.

„Dat kan wel,” antwoordde zij, „maar ik zou toch verreweg de voorkeur aan het gezelschap van Mr. Caldwell geven.”

„O, ik ook,” antwoordde haar dochter.

Monsieur Thuran werd een trouw bezoeker van het huis van Hazel Strong's oom in Kaapstad. Zijn attenties tegenover de dames waren niet te miskennen. Hij voorkwam als het ware iederen wensch van het jonge meisje. Had zij of haar moeder of een nicht geleide noodig – was er een kleine vriendendienst te bewijzen, de vriendelijke en alom tegenwoordige *monsieur* Thuran was beschikbaar. Haar oom en de verdere familie begonnen van hem te houden om zijn voortdurende beleefdheid en gewilligheid om van dienst te zijn. *Monsieur* Thuran werd onmisbaar. Eindelijk, toen hij het oogenblik geschikt oordeelde, deed hij zijn aanzoek. Miss Strong was verbaasd. Zij wist niet, wat zij zeggen moest.

„Ik heb nooit gedacht, dat u op die manier van mij hielt,” zeide zij tegen hem. „Ik heb u altijd als een heel goeden vriend beschouwd. Ik zal u nog geen antwoord geven. Vergeet, dat u mij ten huwelijk gevraagd hebt. Laten we op den ouden voet met elkaar blijven omgaan – dan kan ik u intusschen uit een heel ander oogpunt beschouwen. Misschien dat ik dan ontdek, dat ik meer dan vriendschap voor u voel. Aan liefde heb ik tot dusverre nooit gedacht.”

Dit voorstel viel volkomen in *monsieur* Thuran's geest. Het speet hem vreeselijk, dat hij zoo haastig geweest was, maar hij had haar al zóó lang lief gehad, dat hij dacht, dat iedereen het weten moest.

„Van af het eerste oogenblik, dat ik je gezien heb, Hazel,” zeide hij, „heb ik je liefgehad. Ik wil heel graag wachten, want ik weet zeker, dat zoo'n groote en reine liefde als de mijne beloond worden zal. Alles wat ik weten wil is, dat je geen ander liefhebt. Wil je me dat zeggen?”

„Ik heb nog nooit liefgehad,” antwoordde zij en hij was geheel voldaan. Toen hij dien avond naar zijn hotel terugging, kocht hij een yacht en bouwde hij een dure villa aan de Zwarte Zee.

Den volgenden dag had Hazel Strong een der gelukkigste verrassingen van haar geheele leven – zij liep plotseling tegen Jane Porter aan, die uit een juwelierswinkel kwam. „Wat, Jane Porter?” riep zij uit. „Waar kom jij in 's hemels naam vandaan? Ik kan mijn eigen oogen niet gelooven.”

„Wel heeremijntijd!” riep de evenzeer verbaasde Jane uit. „Ik dacht, dat je goed en wel in Baltimore zat!” En zij omhelsde haar vriendin nogmaals en gaf haar wel twintig zoenen.

Na allerlei verhalen en uitleggingen wist Hazel eindelijk, dat Lord Tennington's yacht minstens een week in Kaapstad blijven en na afloop daarvan zijn reis voortzetten zou – ditmaal langs de Westkust – en zoo terug naar Engeland. „Waar ik,” zoo eindigde Jane haar relaas, „trouwen zal.”

„Ben je dan nog niet getrouwd?” vroeg Hazel.

„Nog niet,” antwoordde Jane, om dan heel ongepast voort te gaan: „Ik wou, dat Engeland een millioen mijlen van hier was.”

Bezoeken werden gewisseld tusschen het yacht en Hazel's bloedverwanten, diners en uitstapjes in de omstreken georganiseerd, om de bezoekers aangenaam bezig te houden. *Monsieur* Thuran was bij alles een welkome gast. Hij gaf zelf een diner aan de heeren en slaagde erin door verschillende kleine bewijzen van gastvrijheid een wit voetje bij Lord Tennington te krijgen.

Monsieur Thuran had het een en ander hooren verluiden omtrent iets, dat mogelijk het gevolg van dit onverwachte bezoek zou kunnen zijn, en hij wilde zorgen dan ook van de partij te wezen. Eens toen hij alleen met den Engelschman was, nam hij die gelegenheid waar om hem mede te deelen, dat zijn engagement met Miss Strong onmiddellijk na hun terugkomst in Amerika publiek zou worden. „Maar spreekt u er als je blijft met niemand over, beste Tennington.”

„Natuurlijk niet, ik begrijp het volkomen, beste jongen,” had Tennington geantwoord. „Maar je bent te feliciteeren – het is een aardige meid – waarachtig!”

Den volgenden dag gebeurde het. Mrs. Strong, Hazel en *monsieur* Thuran waren Lord Tennington's gasten aan boord van diens yacht, Mrs. Strong had hun verteld, hoe zij genoten had van haar bezoek aan Kaapstad en dat het haar speet, dat zij juist een brief van haar advocaten in Baltimore gekregen had, die haar noodzaakte eerder te vertrekken dan zij van plan geweest was.

„Wanneer vertrekt u?” vroeg Tennington.

„Zoo gauw mogelijk,” antwoordde zij.

„Heusch?” riep *monsieur* Thuran uit. „Wat een geluk voor mij! Ik heb ook juist bericht gekregen, dat ik onmiddellijk weg moet, en nu hoop ik de eer te hebben u te mogen vergezellen en van dienst zijn.”

„Dat is heel vriendelijk van u,” antwoordde Mrs. Strong. „Wij zullen ons graag onder uw bescherming plaatsen.” Maar in den grond van haar hart hoopte zij, dat er iets tusschen zou komen. Waarom zou zij zelf niet gezegd kunnen hebben.

„Bij Juppiter!” riep Lord Tennington een oogenblik later uit. „Een pracht-idee!”

„Ja, Tennington, natuurlijk,” spote Clayton; „jij kunt niet anders dan pracht-idees hebben, maar wat is het? Gaan we via de Zuidpool naar China?”

„Zeg, oude jongen,” antwoordde Tennington, „omdat je zelf niet op het idee van dit uitstapje gekomen bent, behoef je nog niet zoo onhebbelijk te zijn. Neen, sir, het is een pracht-idee, dat zullen jullie allemaal met me eens zijn. Wij nemen Mrs. Strong en Miss Strong en, als hij wil, *monsieur* Thuran ook, mee op het yacht tot Engeland. Een pracht-idee of niet?”

„Duizendmaal excuus, Tenny,” zeide Clayton. „Het is een pracht-idee – ik had het nooit van jou gedacht. Het is toch wel oorspronkelijk van jou?”

„Dus dan vertrekken we op den dag, die u het best schikt,

Mrs. Strong,” ging de goedhartige Engelschman voort, alsof alles al afgesproken was op den datum van vertrek na.

„Goeie genade, Lord Tennington, u hebt ons nog niet eens de gelegenheid gegeven u te bedanken, laat staan te beslissen of wij uw vriendelijke invitatie kunnen aannemen,” zeide Mrs. Strong.

„Maar dat spreekt toch van zelf,” antwoordde Tennington. „Wij varen even snel als een passagiersboot en u hebt het veel geriefelijker; bovendien we willen het allemaal graag en aanvaarden geen weigering.”

En dus werd afgesproken, dat zij den volgenden Maandag vertrekken zouden.

Toen zij twee dagen op zee waren, zaten de twee jonge meisjes in Hazel's kajuit te kijken naar afdrukken, die zij in Kaapstad gemaakt had. Het waren allemaal kiekjes, die zij na haar vertrek uit Amerika genomen had. Jane vroeg naar alles en nog wat en Hazel werd niet moede haar alles uit te leggen.

„En hier,” zeide zij plotseling, „hier is een heer, dien je kent. Arme kerel, ik ben al zoo dikwijls van plan geweest je ernaar te vragen, maar het is mij steeds ontschoten, als we alleen waren.” Zij hield het portret zóó, dat Jane het gezicht van den man, dien het voorstelde, niet zien kon.

„Hij heet John Caldwell,” ging Hazel voort. „Herinner je je hem? Hij zeide, dat hij je in Amerika ontmoet had. Het is een Engelschman.”

„Ik herinner me zijn naam niet,” antwoordde Jane. „Laat me het portret eens zien.”

„De arme kerel is op weg hierheen overboord geslagen,” zeide zij, terwijl zij Jane het portret gaf.

„Over boord – Hazel – Hazel – je wilt toch niet zeggen, dat hij dood is – verdronken! Hazel! Waarom zeg je niet, dat je gekheid maakt?” En voor de verbaasde Hazel haar grijpen kon, was Jane bewusteloos neergevallen.

Nadat Hazel haar vriendin weer tot bewustzijn gebracht had, zat zij haar lang aan te staren, voor zij een van beiden spraken.

„Ik wist niet Jane,” zeide Hazel op gedwongen toon, „dat je Mr. Caldwell zóó goed kende, dat zijn dood je zoo'n schok zou geven.”

„John Caldwell?” vroeg Miss Porter. „Je wilt toch niet zeggen, dat je niet weet, wie die man is, Hazel?”

„Natuurlijk wel, Jane; ik weet uitstekend, wie hij was – hij heette John Caldwell en kwam uit Londen.”

„O, Hazel, wat zou ik het graag gelooven,” steunde het meisje, „wat zou ik het graag gelooven, maar de gelaatstreken zijn zoo diep in mijn herinnering en in mijn hart gebrand, dat ik ze overal tusschen duizend andere, hoeveel zij ook op hem mochten gelijken, herkennen zou.”

„Wat bedoel je toch, Jane?” riep Hazel, nu heelemaal ongerust, uit. „Wie denk je, dat het is?”

„Ik denk niets, Hazel. Ik weet, dat het het portret van Tarzan van de Apen is.”

„Jane!”

„Ik kan me niet vergissen. O, Hazel, weet je zeker, dat hij dood is? Kan het geen vergissing zijn?”

„Ik ben bang van niet, lieve meid,” antwoordde Hazel bedroefd. „Wat zou ik graag gelooven, dat jij je vergist, maar nu komen allerlei kleine bijzonderheden in mijn geheugen terug, die mij niets zeiden, zoolang ik dacht, dat hij John Caldwell uit Londen was. Hij heeft me verteld, dat hij in Afrika geboren en in Frankrijk opgevoed is.”

„Ja, dat komt uit,” prevelde Jane dof.

„De eerste officier, die zijn bagage onderzocht heeft, kon niets ontdekken om John Caldwell uit Londen te identificeeren. Al zijn lijfgoed was te Parijs gemaakt en gekocht, terwijl alles, waarop initialen stonden, of met een T of met J. C. T. gemerkt was. We dachten, dat hij incognito onder zijn twee eerste namen reisde en dat J. C. voor John Caldwell stond.

„Tarzan van de Apen heeft den naam Jean C. Tarzan aangenomen,” zeide Jane op denzelfden doffen matten toon. „En hij is dood! O, Hazel, het is verschrikkelijk! Hij is geheel alleen in dien verschrikkelijken oceaan gestorven. Het is ongelooflijk, dat dat dappere hart voor altijd opgehouden heeft te kloppen – dat die sterke spieren voor eeuwig stijf en koud zijn. Dat hij, die de verpersoonlijking van leven en gezondheid en manlijke kracht was, de prooi worden moest van slijmerige, kruipende dingen, die –” Maar zij kon niet verder spreken; met een zacht gekreun verborg zij haar hoofd in haar armen en viel snikkend op den grond.

Dagen lang was Jane Porter ziek en wilde niemand zien behalve Hazel en de trouwe Esmeralda. Toen zij weer op het dek kwam, werden allen diep getroffen door de groote verandering, die in haar plaats gehad had. Zij was niet langer de kwieke, levendige Amerikaansche schoonheid, welke allen, die met haar in aanraking kwamen, bekoorde en in verrukking bracht. In plaats daarvan was zij een heel kalm en melancholiek jong meisje – met een uitdrukking van wanhopige zwaarmoedigheid, die alleen Hazel Strong verklaren kon.

Allen deden hun uitersten best om haar op te vroolijken, doch steeds zonder succes. Nu en dan wist de grappige Lord Tennington een flauw glimlachje op haar lippen te brengen, maar meestal zat zij met groote oogen in zee te staren.

Met Jane Porter's ziekte scheen het eene ongeluk na het andere het yacht te treffen. Eerst brak een machine en dreven zij twee dagen rond, terwijl men tijdelijke herstellingen trachtte te maken. Dan sloeg een stortzee over boord en nam bijna alles, wat los stond, van het dek mede. Vervolgens ontstond er in den bak een gevecht tusschen twee matrozen met het resultaat, dat een hunner zwaar gewond werd en de ander in de boeien gesloten moest

worden. Eindelijk viel tot overmaat van ramp 's nachts de eerste stuurman over boord en verdronk voor hulp hem bereiken kon. Het yacht bleef tien uur op de plek kruisen, maar er werd niets van den man meer gezien.

Alle leden van de bemanning en de gasten waren na die reeks ongelukken somber en terneergeslagen. Iedereen was bang, dat er nog iets ergers gebeuren zou, en voornamelijk de matrozen, die zich allerlei verschrikkelijke voortekenen uit het begin van de reis herinnerden en die zij nu als de voorloopers van een vreeselijke tragedie beschouwden.

En de ongeluksprofeten behoefden niet lang te wachten. Den tweeden avond na het verdrinken van den eersten stuurman werd het kleinen yacht van voor tot achteren door elkaar geschud. Omstreeks één uur in den nacht volgde er een vreeselijke schok, die zoowel de slapende gasten als de bemanning uit hun hangmatten en kooien wierp. Een zware siddering ging door het teere schip, dat ver naar stuurboord overhelde; de machines bleven stilstaan. Een oogenblik stond het met zijn dekken in een hoek van vijf-en-veertig graden – dan stond het met een dof, schreeuwend geluid weer rechtop in zee.

Onmiddellijk vlogen de mannen, dadelijk gevolgd door de vrouwen, het dek op. Ofschoon het een bewolkte lucht was, was er weinig wind en stond er zoo goed als geen zee en evenmin was het zoo donker, dat zij niet ter hoogte van de patrijspoort aan de boegzijde een zwarte massa laag in het water konden onderscheiden.

„Een wrak,” was kort en bondig de verklaring van den officier der wacht.

Op dat oogenblik vloog de machinist op het dek om den kapitein te zoeken.

„Dat stuk, dat we boven op den kop van den ketel geplaatst hebben, is er af geslagen,” zeide hij „en het schip maakt aan den voorkant al water.”

Een oogenblik later kwam een andere matroos naar boven vliegen.

„God, God!” zeide hij. „De heele kiel is er uit. Het schip kan geen twintig minuten meer drijven!”

„Houdt je mond!” brulde Tennington. „Dames, gaat naar beneden en pakt wat u beslist noodig hebt, bij elkaar. Misschien is het zoo erg niet, maar de kans bestaat toch altijd, dat we in de booten moeten. Het zal veiliger wezen klaar te zijn. Gaat dadelijk als het u blijft. Kapitein Jerrold, zend iemand naar beneden, die verstand heeft van de kiel, en laat hij als het u blijft, de schade precies opnemen. Intusschen kunt u zorgen, dat de booten in orde komen.

De kalme toon van den eigenaar werkte er zeer toe mede het gezelschap gerust te stellen en een oogenblik later was alles druk bezig met wat hij bevolen had. Tegen den tijd, dat de dames weer boven kwamen, waren de booten klaar en uitgerust terwijl

even later de officier, die naar beneden gegaan was, terugkeerde om zijn bevindingen te rapporteeren.

„En, sir?” vroeg de kapitein, toen zijn officier aarzelde.

„Ik wil de dames niet bang maken, sir,” zeide hij, „maar volgens mijn meening kan het schip het geen tien minuten meer houden. Er is een gat in de kiel, waar je den grootsten stier door kan jagen, sir.”

Onmiddellijk werden de booten neergelaten en toen die, waarin Jane Porter zat, van het zinkende schip afgestooten werd, keerde zij zich om, om er een laatsten blik op te werpen. Juist op dat oogenblik klonk een onheilspellend gekraak uit het binnenste van het schip – de machinerieën waren gebroken en rolden naar de boeg – en dan dook het schip geheel onder water.

In een der booten veegde de dappere Lord Tennington een traan uit zijn oog – niet omdat hij een groot vermogen voor eeuwig in de zee had zien verdwijnen, maar een lieven, goeden vriend, dien hij lief gehad had.

Eindelijk kwam er een einde aan den langen nacht en scheen een tropische zon op het zacht deinende water. Jane Porter was in een onrustigen slaap gevallen, het felle zonlicht op haar opgeheven gelaat maakte haar wakker. Zij keek om zich heen. In de boot waren, behalve zij, drie matrozen, Clayton en monsieur Thurán. Dan keek zij naar de andere booten, maar zoover haar oog reikte, verbrak niets de vreeselijke eentonigheid van die eenzame wateren – zij waren alleen in een kleine boot op den wijden Atlantischen Oceaan.

HOOFDSTUK XIV.

Toen Tarzan in het water viel, was zijn eerste opwelling van het schip weg te komen, om een aanraking met de schroeven te vermijden. Hij wist aan wien hij den kritieken toestand, waarin hij zich nu bevond, te danken had, en toen hij daar in de zee lag en zich door een zachte beweging van zijn handen drijvende hield, was zijn voornaamste gevoel een van spijt, dat hij zich zoo makkelijk door Rokoff had laten beetnemen.

Hij bleef eenigen tijd naar de zich snel verwijderende en kleiner wordende lichten van het stoomschip kijken zonder dat het in hem opkwam om hulp te roepen. Hij had nooit in zijn leven om hulp geroepen en derhalve was het niet vreemd, dat hij er nu ook niet aan dacht. Steeds was hij afhankelijk geweest van zijn eigen dapperheid en vindingrijkheid, trouwens na den

dood van Kala zou er nooit iemand geweest zijn, die op een hulproep geantwoord zou hebben. En toen het denkbeeld bij hem opkwam, was het te laat.

Er bestond, dacht Tarzan, maar één kans op de duizend, dat hij opgepikt zou worden en een nog veel kleinere kans, dat hij land bereiken zou, waarom hij besloot die twee kansen te combineeren: hij zou langzaam in de richting van de kust zwemmen – het schip was misschien dichter bij den wal geweest dan hij vermoedde.

Zijn slagen waren lang en makkelijk – het zou vele uren duren voor deze reuzen-spiere vermoeienis zouden beginnen te voelen. Onder het zwemmen, waarbij hij zich door de sterren oostwaarts liet leiden, merkte hij, dat hij het gewicht van zijn schoenen begon te voelen, waarom hij ze uittrok. Zijn broek volgde en hij zou zeker tegelijk zijn jas uitgetrokken hebben, als hij die kostbare papieren niet in zijn zak gehad had. Om zich te vergewissen, dat hij ze nog had, voelde hij ernaar, maar tot zijn groote verbazing waren zij verdwenen.

Thans wist hij, dat nog iets anders dan wraak Rokoff ertoe aangezet had hem over boord te werpen – de Rus was erin geslaagd zich in het bezit te stellen van de papieren, die Tarzan hem te Bou Saada ontnomen had. De aap-mensch vloekte in zichzelf en liet zijn jas en zijn overhemd ook in den Atlantischen Oceaan zinken. Enkele uren later had hij ook zijn overige kleeien uit en zwom hij makkelijk en ongehinderd Oostwaarts.

Het eerste ochtendgloren verbleekte de sterren, toen de flauwe omtrekken van een laagliggende donkere massa vlak vóór hem opdoemde. Een paar forsche slagen brachten hem erbij – het was de kiel van een door de golven bespoeld wrak. Tarzan klauterde erop – hij wilde daar blijven rusten tot het volle dag was. Het lag niet in zijn bedoeling daar werkeloos te blijven – als een prooi van honger en dorst. Als hij moest sterven, dan wilde hij het liever doen in een poging om zich te redden.

De zee was kalm, zoodat het wrak slechts een zacht golvende beweging had, welke den zwemmer, die in geen twintig uur geslapen had, kalmeerde. Tarzan van de Apen hurkte op de gladde planken en was weldra in slaap.

De zonnewarmte maakte hem reeds vroeg in den ochtend wakker. Zijn eerste bewust gevoel was dat van dorst, die bijna tot een lijden werd, toen hij klaar wakker was; maar een oogenblik later was het al weer vergeten in de vreugde over twee ontdekkingen, die hij bijna tegelijkertijd deed. De eerste was een massa wrakhout, dat naast het wrak dreef en in het midden waarvan een omgeslagen boot op en neer deinde; de tweede een flauwe, onbestemde kustlijn, die zich ver in het Oosten tegen den horizon afteekende.

Tarzan sprong in het water en zwom om het wrak naar de boot. De koude oceaan verfrischte hem bijna evenveel als een

dronk water gedaan zou hebben, zoodat hij met hernieuwde kracht de kleinere boot langs het wrak bracht en erin slaagde deze op de glibberige kiel te trekken. Daar keerde hij de boot om en bekeek haar – zij was volkomen gaaf en dreef een oogenblik later rechtop langs het wrak. Dan koos Tarzan verscheidene stukken wrakhout uit, die hij als riemen zou kunnen gebruiken, en zette koers naar de verafgelegen kust.

Het was reeds laat in den middag, voor dat hij er dicht genoeg bij kwam om voorwerpen te onderscheiden. Voor hem lag wat de ingang tot een kleine, door land ingesloten baai scheen te zijn. De met bosschen begroeide landtong kwam hem zoo bekend voor. Zou het mogelijk zijn, dat het noodlot hem op den drempel zelf van zijn geliefden jungle geworpen had. Maar toen de voorsteven der boot den mond der baai indraaide, werd de laatste twijfel weggenomen, want daar stond voor hem op den anderen oever onder de schaduw van een oerwoud zijn eigen hut – vóór zijn geboorte gebouwd door zijn reeds lang overleden vader, John Clayton, Lord Greystoke.

Met krachtige slagen roeide Tarzan het bootje naar het strand.

De voorsteven had dat nauwelijks aangeraakt of de aap-mensch sprong aan land – zijn hart klopte luid van vreugde, toen hij al die bekende dingen weer voor zich zag – de hut, de kust, het beekje, den dichten jungle, het zwarte, ondoordringbare bosch, de myriaden vogels met hun schitterende pluimage, de tropische bloesems der slingerplanten, die in groote ranken van de reuzen-boomen vielen.

Tarzan van de Apen was weer in zijn eigen land gekomen en opdat allen het weten zouden, wierp hij zijn hoofd in zijn nek en brulde den woesten, wilden kreet van zijn stam uit. Een oogenblik heerschte er stilte in den jungle en toen kwam diep en spookachtig het antwoord – het was het diepe gebrul van Numa, den leeuw; en heel uit de verte, zwakjes, de luide schreeuw van een mannetjes-aap.

Tarzan ging het allereerst naar de beek, om zijn dorst te lesschen. Dan ging hij naar zijn hut. De deur was nog gesloten, zooals hij en D'Arnot die achtergelaten hadden. Hij lichtte de klink op en ging naar binnen. Niets was er veranderd: de tafel, het bed en de kleine wieg, de planken in de kasten stonden er nog precies zooals zij er nu al meer dan vier-en-twintig jaar gestaan hadden – zooals hij ze twee jaar geleden verlaten had.

Maar nu hij zijn blikken verzadigd had, begon Tarzan's maag aandacht te vragen – zijn honger zeide, dat hij voedsel moest gaan zoeken. Er was niets in de hut en hij had geen wapens; maar aan een muur hing een lasso. Hij was reeds verscheidene malen gebroken en gesplitst, zoodat hij dien reeds lang voor een ander afgedankt had. Tarzan wilde, dat hij een mes had. Maar enfin, als hij zich niet erg vergiste, zou hij dat en pijl en boog hebben vóór de zon opnieuw opgegaan zou zijn – de lasso zou daar

wel voor zorgen en tegelijkertijd moest hij hem voedsel geven. Hij rolde hem voorzichtig op, wierp hem over zijn schouders, ging naar buiten en sloot de deur achter zich.

Vlak bij de hut begon de jungle en daarin drong Tarzan van de Apen behendig en geruischloos binnen – weer een wild dier, dat op jacht ging om voedsel. Eerst bleef hij op den grond, maar toen hij nergens een spoor ontdekte, dat er vleesch in de buurt was, ging hij de boomen in. Met den eersten sprong van boom tot boom kwam al de vroegere levensblijheid terug. Al het andere was vergeten. Nu leefde hij weer. Nu was het ware geluk van volmaakte vrijheid het zijne weer. Wie zou terug willen gaan naar de benauwende, slechte steden van beschaafde menschen, waar de groote uitgestrektheden van den jungle vrede en vrijheid boden? Hij niet.

Het was nog licht toen Tarzan bij een drinkplaats naast een jungle-riviertje kwam. Er was daar een doorwaadbare plaats en sinds onheuglijke tijden waren de dieren van het bosch er hun dorst komen lesschen. Hier konden 's nachts altijd Sabor of Numa gevonden worden, die in het dichte gebladerte van den jungle er omheen lagen te wachten op een antilope of een waterbok. Hier kwam Horta, het wilde zwijn, drinken en hier kwam Tarzan van de Apen om er een prooi te vinden, want zijn maag was erg leeg.

Op een lagen tak hurkte hij neer boven het spoor. Een uur wachtte hij. Het werd donker. Dicht bij de doorwaadbare plaats in het dichtste gedeelte van het kreupelhout hoorde hij het zachte geluid van fluweelen pooten en het strijken van een groot lichaam langs hoog gras en verwarde slingerplanten. Niemand anders dan Tarzan zou het gehoord hebben, maar de aap-mensch hoorde en verklaarde het – het was Numa, de leeuw, die met hetzelfde doel daar gekomen was. Tarzan glimlachte.

Dan hoorde hij zacht een dier langs het spoor de drinkplaats naderen. Een oogenblik later kwam het in het zicht – het was Horta, het wilde zwijn. Hier was heerlijk vleesch – Tarzan watertandde. Het gras, waarin Numa lag, was nu stil, onheilspellend stil. Horta kwam onder Tarzan langs – nog een paar stappen en hij zou binnen het bereik van Numa's sprong zijn. Tarzan kon zich voorstellen hoe de oogen van den ouden Numa schitterden – hoe hij reeds zijn adem inhield voor het vreeselijke gebrul, dat zijn prooi verlammen zou gedurende het korte tijdsverloop tusschen het oogenblik van den sprong en het boren der verschrikkelijke tanden in de versplinterende beenderen.

Maar toen Numa zich gereed maakte voor den sprong, vloog uit de laagste takken van een boom vlak bij een touw door de lucht. Een lus werd om Horta's nek dichtgetrokken. Een gebrom, een gil, en toen zag Numa hoe zijn prooi achteruit getrokken werd; en toen hij zijn sprong deed, verdween Horta, buiten het bereik van zijn klauwen, in den boom en keek een spottend gezicht lachend in het zijne.

Toen brulde Numa inderdaad. Woest, dreigend, hongerig liep hij op en neer onder den plagenden aap-mensch. Nu bleef hij staan, richtte zich op zijn achterpooten op tegen den stam van den boom, waarin zijn vijand zat, scherpte zijn groote klauwen tegen de schors en rukte er groote stukken uit, die het witte hout daaronder bloot legden.

Inmiddels had Tarzan Horta, die zich bleef verzetten, naar den tak naast zich getrokken. Gespierde vingers voltooiden het werk, dat de wurgende lus begonnen was. De aap-mensch bezat geen mes, maar de natuur had hem toegerust met de middelen om zijn eten uit de lillende zijden van zijn prooi te scheuren, en glinsterende tanden zonken weg in het sappige vleesch, terwijl de woeste leeuw van beneden af toe moest zien hoe een ander genoot van het diner, dat hij reeds het zijne gewaand had.

Het was reeds geheel donker tegen den tijd, dat Tarzan zich verzadigd had. O, maar het was heerlijk geweest! Nooit had hij zich kunnen wennen aan het bedorven vleesch, dat beschaafde menschen hem voorgezet hadden, en diep in zijn hart had hij steeds weer het verlangen gevoeld naar het warme vleesch en het warme bloed van een pas gedooide prooi.

Hij veegde zijn bloederige handen aan een bos bladeren af, wierp wat er van zijn buit over was over zijn schouder en spoedde zich door de boomen naar zijn hut, terwijl op hetzelfde oogenblik, duizenden mijlen verder oostwaarts, in den Indischen Oceaan, Jane Porter en William Cecil Clayton opstonden van een copieus diner aan boord van de Lady Alice.

Onder Tarzan liep Numa, de leeuw; en wanneer de aap-mensch zich verwaardigde naar beneden te kijken, zag hij nu en dan de onheilspellend groene oogen, die hem door de duisternis volgden. Numa brulde thans niet; integendeel, hij bewoog zich voorzichtig; maar toch deed hij geen stap, die niet doordrong tot de scherpe ooren van den aap-mensch.

Tarzan vroeg zich af of hij hem volgen zou tot aan de deur van zijn hut. Hij hoopte van niet, want dat zou beteekenen, dat hij een nacht zou moeten doorbrengen in den gaffel van een boom en hij gaf verreweg de voorkeur aan het zachte bed van gras in zijn eigen woning. Maar hij herinnerde zich nog heel goed den boom met den gemakkelijksten gaffel, wanneer het noodig blijken mocht, dat hij buiten sliep. Vroeger had wel honderd maal een groote kat hem tot aan zijn hut gevolgd en hem gedwongen een schuilplaats te zoeken in dienzelfden boom tot een andere stemming of de opkomende zon zijn vijand op de vlucht gejaagd had.

Maar nu gaf Numa de jacht op en keerde onder het uitstooten van een bloeddorstig gebrom en gebrul, woedend terug om een makkelijker prooi te gaan zoeken. Op die wijze kwam Tarzan onbegeleid in zijn hut terug en enkele oogenblikken later lag hij op de beschimmelde overblijfselen van wat vroeger een bed van gras geweest was. Op die wijze wierp *monsieur* Jean C. Tarzan mak-

kelijk de dunne huid van zijn kunstmatige beschaving af en viel, gelukkig en tevreden, in den diepen slaap van het wilde dier, dat zich flink te goed gedaan heeft. Toch zou het „Ja” van een vrouw hem voor goed aan dat andere leven gebonden en de gedachte aan dat woeste bestaan terugstootend voor hem gemaakt hebben.

Tarzan sliep tot ver in den volgenden ochtend, want hij was moe geworden door de ontberingen en de inspanning van den langen nacht en die op den oceaan en den tocht in den jungle, welke spieren in beweging had gebracht, die hij in de laatste twee jaar nauwlijks gebruikt had. Toen hij wakker werd, liep hij eerst naar de beek om te drinken. Dan sprong hij in zee en bleef daar een kwartier in zwemmen. Vervolgens keerde hij naar zijn hut terug en ontbeet met het vleesch van Horta. Na afloop daarvan begroef hij de rest in de zachte aarde naast de hut voor zijn avondeten.

Weer nam hij zijn lasso en verdween in den jungle. Ditmaal ging hij echter jagen op edeler buit – mensch; ofschoon hij, wanneer gij hem zijn eigen meening gevraagd zoudt hebben, u een dozijn andere bewoners van den jungle genoemd zou hebben, welke hij, wat adel betreft, verreweg de meerderen beschouwde van de menschen, die hij najoeg. Dien dag ging Tarzan op zoek naar wapens. Hij was benieuwd of de vrouwen en kinderen na de straf-expeditie van den Franschen kruiser, die om wraak te nemen over den onderstelden dood van D'Arnot, alle krijgers vermoord had, in Mbonga's dorp gebleven zouden zijn. Hij hoopte, dat hij er krijgers vinden zou, want hij wist niet hoe lang hij zou moeten zoeken als het dorp verlaten was.

De aap-mensch trok vlug door het bosch en kwam omstreeks het middaguur bij het dorp, maar tot zijn groote teleurstelling zag hij, dat de jungle over de pisangvelden gegroeid was en dat de met stroo bedekte hutten ingevallen waren. Er was geen spoor van menschen te zien. Een half uur lang kroop hij tusschen de ruïnen rond in de hoop, dat hij nog een wapen vinden zou, maar zijn zoeken was vergeefs. Dus ging hij verder en volgde den stroom, die uit Zuidoostelijke richting stroomde. Hij begreep, dat hij een nederzetting het meest waarschijnlijk bij stroomend water vinden zou.

Al voorttrekkend joeg hij, zooals hij vroeger met zijn apen gejaagd had, zooals Kala hem geleerd had te jagen, n.l. door verrotte boomstammen om te keeren om te zien of hij daar een smakelijke worm vinden kon, of door hoog in de boomen te klimmen, om een nest uit te halen of met de vlugheid van een kat een knaagdier te bespringen. Er waren ook nog andere dingen, die hij at, maar hoe minder we in bijzonderheden treden omtrent het menu van een aap, des te beter – en Tarzan was weer een aap, dezelfde woeste, wilde anthropoïde, die Kala hem geleerd had te zijn en die hij de eerste twintig jaar van zijn leven geweest was.

Nu en dan glimlachte hij, wanneer hij terugdacht aan een vriend, die op datzelfde oogenblik misschien rustig en onberispelijk gekleed in zijn Parijsche club zat – precies zooals Tarzan er eenige maanden geleden gezeten had.

Dien avond sliep hij ver van zijn hut in den gaffel van een reuzenboom, een honderd voet boven den grond. Hij had zijn buik weer volgegeten – ditmaal van het vleesch van Bara, de hinde, die de prooi geworden was van zijn vluggen lasso.

Den volgenden ochtend zette hij zijn tocht voort, steeds den loop van den stroom volgend. Drie dagen lang bleef hij zoeken, tot hij kwam in een gedeelte van den jungle, waarin hij vroeger nooit geweest was. Hier en daar was het bosch op de hooger gelegen gronden minder dicht; heel in de verte kon hij door de boomen machtige bergketenen zien met breede vlakten op den voorgrond. Hier, in de open ruimte was ander wild: tallooze antilopen en groote kudden zebra's. Tarzan was verrukt – hij zou een lang bezoek aan deze nieuwe wereld brengen.

Den ochtend van den vierden dag rook hij plotseling een zwak nieuw spoor. Het was het spoor van menschen, maar nog ver weg. De aap-mensch rilde van genot. Ieder zintuig was tot het uiterste gespannen, toen hij zich tegen den wind in, lenig en bijna onhoorbaar door de boomen bewoog in de richting van zijn prooi. Nu was hij erbij – een eenzame krijger, die zacht door den jungle sloop.

Tarzan volgde vlak boven zijn buit, wachtend op een open ruimte, waar hij zijn lasso zou kunnen werpen. Onder het nasluipen van den niets vermoedenden man drongen zich andere gedachten aan den aap-mensch op – gedachten, geboren uit den veredelenden invloed van de beschaving en uit haar wreedheden. Het denkbeeld kwam bij hem op, dat beschaafde menschen zelden of nooit zonder een voorwendsel, hoe onbeteekenend dan ook, een medemensch dooden. Zeker, Tarzan wilde de wapenen en de sieraden van dien man, maar was het noodzakelijk hem daarom van het leven te berooven?

Hoe langer hij erover dacht, des te meer afkeer kreeg hij van het denkbeeld noodeloos een menschenleven te vernietigen. Al peinzend over wat hij doen moest, kwam hij op een kleine open plek, aan de overzijde waarvan een gepalissadeerd dorp van bijenkorfvormige hutten lag.

Toen de krijger uit het bosch kwam, zag Tarzan hoe een taankleurige huid zich een weg door de in elkaar gegroeide grassen baande. Het was Numa, de leeuw. Ook hij sloop den neger na. Zoodra Tarzan het gevaar, waarin de inboorling zich bevond, besepte, veranderde zijn houding tegenover zijn prooi van zoeven volkomen – thans was deze een medemensch, die door een gemeenschappelijken vijand bedreigd werd.

Numa stond op het punt aan te vallen – er was weinig tijd slechts om de verschillende methodes te vergelijken of de waar-

schijnlijke resultaten daarvan te overwegen. En dan gebeurden er een aantal dingen bijna gelijktijdig – de leeuw sprong uit zijn schuilplaats naar den neger – Tarzan schreeuwde een waarschuwing – en de neger keerde zich juist bijtijds om, om te kunnen zien hoe Numa midden in zijn sprong door een grastouw tegen gehouden werd, waarvan de lus precies om zijn nek gevallen was.

De aap-mensch had zóó vlug gehandeld, dat hij er zich niet op had kunnen voorbereiden om de kracht en den schok van Numa's zwaar gewicht op het touw te weerstaan, en zoo gebeurde het, dat, hoewel het touw het beest tegenhield vóór hij zijn machtige klauwen in het vleesch van den neger kon slaan, de ruk Tarzan zijn evenwicht verliezen en geen zes pas van het tot woede geprikkelde dier op den grond vallen deed. Bliksemsnel keerde Numa zich tegen dezen nieuwen vijand, en ongewapend als hij was, was Tarzan van de Apen nooit dichter bij den dood geweest dan op dat oogenblik. De neger redde hem echter. De krijger beseftte onmiddellijk, dat hij zijn leven te danken had aan dien vreemden blanke, en hij begreep ook, dat alleen een wonder zijn redder zou kunnen houden uit die woeste klauwen, welke zoo dicht bij zijn eigen vleesch geweest waren.

Met bliksemsnelheid vloog zijn rechterarm, die zijn speer droeg, naar achter en schoot dan vooruit met al de kracht van de pezige spieren, die onder de glanzende, ebbehoutkleurige huid rolden. Recht op zijn doel vloog de met ijzer beslagen speer en doorboorde Numa's lichaam van de linkerlies tot onder den linkerschouder. Met een vreeselijken gil van woede en pijn keerde het dier zich weer tegen den neger. Een twaalf stappen had hij gedaan, toen Tarzan's touw hem weer stil deed staan – weer wendde hij zich nu tegen den aap-mensch, doch alleen om den pijnlijken prik van een met weerhaken voorziene pijl te voelen, die zich halverwege in zijn trillend vleesch boorde. Weer bleef hij staan en tegen dien tijd was Tarzan tweemaal met zijn touw om den stam van grooten boom geloopt en had het eind ervan vastgemaakt.

De neger zag den truc en grinnikte, maar Tarzan wist, dat Numa vlug gedood moest worden, voor zijn scherpe tanden het dunne touw, dat hem gevangen hield, gevonden en doorgebeten hadden. Het was slechts een quaestie van een oogenblik om naast den neger te komen en diens lang mes uit de scheede te trekken. Dan gaf hij den krijger teekenen pijlen te blijven schieten in het groote beest, terwijl hij trachtte hem met het mes aan te vallen. Numa was woedend en uitte die woede in een reeks van gillen, schreeuwen en gebrul, terwijl hij zich hoog op zijn achterpooten verhief in vergeefsche pogingen om eerst den een en dan den ander van zijn kwelgeesten te bereiken.

Maar eindelijk zag de aap-mensch zijn kans schoon en sprong achter op den zwaren rug van het sterke dier. Een reuzen-arm omcirkelde den taankleurigen strot en een lang lemmeet boorde

zich midden in het hart. Dan stond Tarzan op en de neger en blanke keken elkaar over het lijk van hun prooi in de oogen – en de neger maakte het teeken van vrede en vriendschap, dat Tarzan van de Apen op dezelfde wijze beantwoordde.

HOOFDSTUK XV.

Het lawaai van hun gevecht met Numa had een opgewonden horde wilden uit het nabijgelegen dorp gelokt en een oogenblik na den dood van den leeuw waren zij omgeven door gesticuleerende en wauwelende ebbenhoutkleurige negers, die duizenden vragen deden, welke ieder antwoord overstemden.

En dan kwamen de vrouwen en de kinderen – benieuwd en nieuwsgierig en bij het zien van Tarzan meer vragend dan ooit. De nieuwe vriend van den aap-mensch slaagde er ten slotte in zich verstaanbaar te maken en toen hij met zijn verhaal klaar was, wedijverden de mannen en de vrouwen van het dorp om het vreemde wezen, dat hun makker gered had en met één hand tegen den woesten Numa vocht, met eerbewijzen te overladen.

Ten slotte leidden zij hem naar hun dorp, waar zij hem gevogelte en geiten en gekookt eten als eere-giften gaven. Toen hij op hun wapenen wees, haastten de krijgers zich speer, schild, boog en pijlen te halen. Zijn vriend, wien hij het leven gered had, schonk hem het mes, waarmee hij Numa gedood had. Er was niets in het dorp, dat hij niet kon krijgen, als hij erom vroeg.

Hoeveel makkelijker was dit, dacht Tarzan, dan te moeten moorden en rooven om zijn voorraden aan te vullen. Hoe weinig had het gescheeld of hij had den man gedood, dien hij vroeger nooit gezien had en die nu met al de primitieve middelen, die hij tot zijn beschikking had, zijn *would-be* moordenaar vriendschap en toegenegenheid toonde. Tarzan van de Apen schaamde zich. In het vervolg zou hij tenminste wachten, tot hij wist of de menschen het verdienden, vóór hij eraan zou denken hen te dooden.

Die gedachte bracht hem Rokoff voor den geest. Hij wou, dat hij een paar minuten met den Rus alleen in den jungle mocht zijn. Zoo er ooit een was, die den dood verdiende, dan was hij het zeker. En als hij gezien kon hebben hoe Rokoff op dat oogenblik zich geheel wijdde aan de prettige taak zich bemind te maken bij de mooie Miss Strong, dan zou hij er meer dan ooit naar verlangd hebben den kerel het lot, dat hij verdiende, in volle mate toe te deelen.

Tarzan's eerste nacht bij de wilden werd aan een woeste orgie

te zijner eere gewijd. Er was een feestmaal, want de jagers hadden een antilope en een zebra als trofeeën van hun bedrevenheid medegebracht en vaten van het slappe inheemsche bier werden verzvolgen. Toen de krijgers in het licht van het vuur dansten, werd Tarzan getroffen door de symmetrie van hun gestalten en de regelmaat van hun trekken – de platte neuzen en dikke lippen van de westkust-wilden ontbraken geheel. In rust waren de gezichten van de mannen intelligent en hadden iets eerbiedwaardigs, terwijl die van de vrouwen iets innemends bezaten.

Onder den dans merkte de aap-mensch voor het eerst op, dat sommige mannen en verscheidene vrouwen gouden sieraden droegen – voornamelijk zware enkel- en armbanden, die blijkbaar uit dat metaal geslagen waren. Toen hij den wensch uitdrukte een ervan van meer nabij te mogen bekijken, deed de eigenaar hem af en gaf hem door teekenen te kennen, dat Tarzan dien als een cadeau moest aannemen. Een nauwkeurig onderzoek overtuigde den aap-mensch, dat het voorwerp van zuiver goud was, en dat verwonderde hem, want het was voor de eerste maal, dat hij Afrikaansche wilden goud zag dragen, behalve dan de prullen, welke degenen, die dicht bij de kust woonden, van Europeanen gekocht of gestolen hadden. Hij trachtte hun te vragen vanwaar dat metaal kwam, maar hij kon zich niet verstaanbaar maken.

Toen de dans ten einde was, maakte Tarzan door teekenen kenbaar, dat hij vertrekken wilde, maar zij smeekten hem bijna een hut voor zijn persoonlijk gebruik aan te nemen. Hij trachtte hun uit te leggen, dat hij den volgenden ochtend zou weggaan, maar zij konden hem niet begrijpen. Toen hij ten slotte van hen wegliep naar den kant van het dorp, die tegenover de poort lag, begrepen zij nog veel minder van zijn bedoelingen.

Tarzan wist echter precies wat hij wilde. Vroeger had hij de noodige ervaring opgedaan, dat bijna ieder inboorlingendorp verpest wordt door ratten en ongedierte, waarom hij de frissche lucht van de boomen verkoos boven de maffe atmosfeer van een hut.

De negers volgden hem tot waar een groote boom over de palissaden hing en toen Tarzan op een lagen tak sprong en precies als Manu, de aap, in het gebladerte verdween, volgden er luide uitroepen van verwondering en verbazing. Een half uur lang riepen zij, dat hij terug moest komen, maar toen hij hun niet antwoordde, trokken zij af en zochten de slaapmatten in hun hutten op.

Tarzan ging een eindje in het bosch terug, tot hij een boom gevonden had, die aan zijn primitieve behoeften beantwoordde, waarna hij onmiddellijk in een diepen slaap viel.

Den volgenden ochtend sprong hij even onverwacht in de dorpstraat als hij den vorigen nacht verdwenen was. Even schrikten de inboorlingen en waren bang, maar toen zij hun gast van den vorigen dag herkenden, verwelkomden zij hem met blijde uitroepen en gelach. Dien dag ging hij met een aantal krijgers in de naburige vlakten op een groote jacht en zoo handig en behendig vonden

zij dien blanken man met hun eigen primitieve wapenen, dat daardoor een nieuwe band van eerbied en bewondering werd gelegd.

Weken lang bleef Tarzan bij zijn wilde vrienden en ging met hen op jacht – buffels, antilopen en zebra's om het vleesch, olifanten voor het ivoor. Vlug leerde hij hun eenvoudige taal, hun gewoonten en de zeden van hun wilde, primitieve stamleven. Hij kwam tot de ontdekking, dat zij geen kannibalen waren – dat zij met afschuw en minachting neerzagen op menschen, die menschen aten.

Busuli, de krijger, dien hij tot het dorp nageslopen had, vertelde hem vele legenden – hoe vele jaren geleden zijn volk uit het Noorden gekomen was; hoe zij eenmaal een groote en machtige stam geweest waren en hoe de slavenjagers met hun dood zaaiende geweren zulke verwoestingen onder hen hadden aangericht, dat zij thans tot een armzalig overblijfsel van hun vroeger aantal en hun vroegere macht waren teruggebracht.

„Zij hebben ons opgejaagd, alsof we wilde dieren waren,” vertelde Busuli. „Zij kenden geen genade. Wanneer het hun niet om slaven te doen was, dan was het om ivoor, maar meestal was het om beide. Onze mannen werden gedood en onze vrouwen weggedreven als schapen. We hebben jaren lang tegen hen gevochten, maar onze pijlen en speren konden niet op tegen de stokken, die vuur en lood en dood spuwden. Eindelijk, toen mijn vader nog een jong man was, kwamen de Arabieren weer terug, maar onze krijgers zagen ze al heel ver weg en Chowambi, die toentertijd opperhoofd was, zeide tegen zijn onderdanen, dat zij alles wat zij hadden moesten inpakken en met hem weggaan – dat hij ze zoover naar het Zuiden zou brengen, tot zij een plek vonden, waar de Arabische slavenjagers niet kwamen. En zij deden wat hij zeide en namen alles wat zij bezaten mede, ook vele slag tanden van ivoor. Maandenlang trokken zij voort en leden zij ongehoorde ontberingen, want het grootste gedeelte van den tocht ging door den dichten jungle en over hooge bergen, maar eindelijk kwamen zij op deze plek en hoewel er dikwijls krijgers uitgezonden zijn om een nog betere te zoeken, is dat nooit gelukt.”

„En hebben de slavenjagers jullie hier nooit gevonden?” vroeg Tarzan.

„Ongeveer een jaar geleden kwam een klein aantal Arabieren en Manyuema's met ons in botsing, maar we verdreven ze en doodden er velen. Dagen lang volgden we ze en slopen ze na als wilde beesten, doodden ze één voor één, tot er nog een handjevol overbleef, maar die wisten te ontsnappen.”

Terwijl Busuli vertelde, speelde hij met een zwaar gouden band, die zijn glanzenden linkerarm versierde. Tarzan's blikken waren op het sieraad gevestigd, doch zijn gedachten waren elders. Dan herinnerde hij zich, wat hij had willen vragen, toen hij voor het eerst bij den stam kwam, maar wat zij toen niet konden begrijpen. Weken lang had hij zoo iets triviaals als goud vergeten, want

al dien tijd was hij een echt oermensch geweest, die niet verder dacht dan vandaag. Maar plotseling wekte het zien van goud de sluimerende beschaving, die in hem was, en daarmee kwam de lust naar rijkdom. Die les had Tarzan goed geleerd tijdens zijn korte kennismaking met de gewoonten der beschaafde wereld. Hij wist, dat goud macht en genot beteekende. Hij wees op het sieraad.

„Vanwaar is dat gele metaal gekomen, Busuli?” vroeg hij.

De neger wees in Zuidoostelijke richting.

„Een maand lopen – en misschien wel langer,” antwoordde hij.

„Ben jij er geweest?”

„Neen, maar jaren geleden, toen mijn vader nog een jonge man was, zijn er van de onzen geweest. Een van de afdeelingen, die verderop naar een voor den stam geschikte plek zochten, toen wij ons hier vestigden, stootte op een vreemd volk, dat veel sieraden van geel metaal droeg. De punten van hun speren en hun pijlen waren ervan voorzien en zij kookten in potten, die heelemaal gemaakt waren van hetzelfde harde metaal als mijn armband. Zij woonden in een groot dorp in hutten, die gebouwd waren van steen en omgeven door een grooten muur. Zij waren heel woest en vielen dadelijk onze krijgers aan zelfs nog vóór zij wisten, dat wij met vreedzame bedoelingen kwamen. Wij waren maar weinig in aantal, doch hielden stand op den top van een kleinen rotsachtigen heuvel, totdat het woeste volk met zonsondergang naar de stad terugtrok. Toen kwamen onze krijgers den heuvel af en zijn, nadat zij vele sieraden van geel metaal afgenomen hadden van de lijken, uit het dal weggetrokken en nooit zijn we er meer naar toegegaan. Het zijn slechte menschen, niet blank zooals jij of zwart zooals ik, maar met haar bedekt net als Bolgani, de gorilla. Ja, het zijn heel slechte menschen en Chowambi was blij uit hun land te zijn.”

„En leeft er niemand meer van degenen, die met Chowambi dat vreemde volk en die wonderbaarlijke stad gezien hebben,” vroeg Tarzan.

„Waziri, ons opperhoofd, was er bij,” antwoordde Busuli. „Hij was toen nog heel jong, maar hij is er met Chowambi, zijn vader, meegegaan.”

Dus vroeg dien avond Tarzan Waziri ernaar en Waziri, die nu een oud man was, vertelde, dat het een lange tocht, maar dat de weg niet moeilijk was. Hij herinnerde hem zich nog heel goed.

„Tien dagen volgden we de rivier, die langs ons dorp loopt. Wij trokken voort tot aan de bron, die op de helling van een hooge bergketen ligt. Den volgenden dag gingen we den top van den berg over en aan de andere zijde kwamen we bij een klein riviertje, dat we tot in een groot bosch volgden. Verscheidene dagen trokken we langs de kronkelende oevers van het riviertje, dat nu een rivier geworden was, tot we bij een nog grootere rivier kwamen, waarin zij uitstroomde en die midden door een groot dal liep. Dan volgden wij die groote rivier tot haar bron in

de hoop in meer open land te komen. Twintig dagen nadat we de bergen overgetrokken waren en ons eigen land verlaten hadden, kwamen we weer bij een andere bergketen. Op de helling volgden we de groote rivier, die nu inmiddels een smal beekje geworden was, tot wij bij een klein hol vlak bij den bergtop kwamen. In dat hol was de moeder van de rivier. Ik herinner me, dat we daar dien nacht gekampeerd hebben en dat het vreeselijk koud was, want de bergen waren hoog. Den volgenden dag besloten we den top van de bergen te beklimmen om te kijken hoe het land er aan de andere zijde uitzag, en als het niet beter leek dan wat wij tot dusverre doorgetrokken hadden, zouden we naar ons dorp teruggaan en hun zeggen, dat zij reeds het beste plekje in de heele wereld om te wonen gevonden hadden. En dus klommen wij de rotsige klippen op, tot wij den top bereikten, en vandaar zagen we, niet ver onder ons, een ondiep, heel smal dal, aan de andere zijde waarvan een groot dorp van steenen lag, waarvan reeds een groot gedeelte in puin gevallen was.”

De rest van Waziri's verhaal kwam op hetzelfde neer als Busuli verteld had.

„Ik zou die vreemde stad wel eens graag willen zien,” zeide Tarzan, „en wat van dat gele metaal gaan halen.”

„Het is een lange tocht,” antwoordde Waziri, „ik ben een oude man, maar als je wachten wilt tot het regenseizoen voorbij is en de rivieren wat lager staan, zal ik met een paar krijgers met je meegaan.”

En Tarzan moest tevreden zijn met die regeling, hoewel hij het liefst den volgenden ochtend vertrokken zou zijn – hij was zoo ongeduldig als een kind. In werkelijkheid was Tarzan van de Apen slechts een kind, of een oermensch, wat in zeker opzicht hetzelfde is.

Twee dagen later kwamen enkele jagers uit het zuiden terug met het bericht, dat zij op enkele mijlen afstand een groote kudde olifanten gezien hadden. Door in de boomen te klimmen hadden zij een vrij goed overzicht gehad over de kudde, die uit wijfjes en jongen en volwassen mannetjes bestond, welke laatste krachtig ontwikkelde slagstanden hadden, die het de moeite waard zou zijn om te hebben.

De rest van den dag en de avond werden gebruikt voor toebereidselen voor een groote jacht; de speren werden nagekeken, pijlkokers gevuld, bogen opnieuw gespannen; en intusschen liep de dorpsheksenmeester door de menigte heen en gaf verschillende bezweringen en amuletten om den bezitter daarvan tegen ongelukken te beschermen of hem voor den jacht van den volgenden dag geluk te brengen.

Met het aanbreken van den dag vertrokken de jagers. Er waren vijftig zwarte krijgers en in hun midden ging, lenig en levendig als een jonge boschgod, Tarzan van de Apen, wiens bruine huid een scherp contrast vormde met de ebbenhoutkleur van zijn makkers. Uitgezonderd die kleur was hij een hunner. Zijn sieraden

en wapenen waren dezelfde als de hunne – hij sprak hun taal – hij lachte en schertste met hen en sprong en gilde mede in den korten woesten dans, die aan hun vertrek uit het dorp vooraf ging – in het kort hij was in alle opzichten een wilde onder de wilden. En ongetwijfeld zou hij, als gij het hem gevraagd hadt, erkend hebben, dat hij veel nauwer verwant was aan deze menschen en hun levenswijze dan aan de Parijsche vrienden, wier gewoonten hij – als een aap – met succes enkele maanden nagevolgd had.

Maar hij dacht aan D'Arnot en een glimlach van plezier liet zijn sterke witte tanden zien, toen hij zich de uitdrukking van den Franschman voorstelde, wanneer hij op de een of andere manier zien kon hoe Tarzan op dit oogenblik was. Arme Paul, die er zich op beroemd had de laatste sporen van woestheid uitgeroeid te hebben. „Hoe vlug ben ik gevallen!” dacht Tarzan; maar in zijn hart beschouwde hij het niet als een val – integendeel had hij eerder medelijden met de arme wezens, die als gevangenen in hun dwaze kleeren zaten en hun geheele leven bewaakt werden door politie-agenten, opdat zij niets zouden doen, dat niet volkomen gekunsteld en vervelend was.

Een marsch van twee uur bracht hen dicht bij de plek, waar de olifanten den vorigen dag gezien waren. Vandaar ging ze heel zacht verder, om het spoor der groote dieren te vinden. Eindelijk vonden zij het pad, waarlangs de kudde nog niet zoo heel lang geleden getrokken was. Achter elkaar volgden zij het een half uur. Tarzan hief het eerst zijn hand op ten teeken, dat de olifanten in de buurt waren – zijn scherpe neus had hem gewaarschuwd, dat de dieren niet ver verwijderd meer waren.

De zwarten toonden zich skeptisch, toen hij hun vertelde, hoe hij het wist.

„Ga met me mee,” zeide Tarzan, „dan zullen we zien.”

Met de behendigheid van een eekhoorn sprong hij in een boom en vloog vlug naar den top. Een der negers volgde langzamer en voorzichtiger. Toen hij op een hoogen tak naast den aap-mensch gekomen was, wees deze laatste naar het Zuiden en daar zag, enkele honderden yards verder, de neger een aantal groote zwarte ruggen, die zich boven het hooge junglegras uit heen en weer bewogen. Hij wees aan degenen, die beneden stonden, de richting en gaf met zijn vingers aan hoeveel beesten hij tellen kon.

Onmiddellijk gingen de jagers de olifanten achterna. De neger in den boom haastte zich naar beneden, maar Tarzan volgde op zijn manier het bladerenpad.

Het is geen kinderwerk om met de eenvoudige wapenen van primitieve menschen op wilde olifanten te jagen. Tarzan wist, dat slechts weinig stammen het doen, en het feit, dat zijn stam het deed, maakte hem niet weinig trotsch – want hij begon zich als een lid van de kleine gemeenschap te beschouwen.

Terwijl Tarzan zich stil door de boomen voortbewoog, zag hij hoe de krijgers beneden in een halven cirkel op de nog steeds

niets vermoedende olifanten aan kropen. Eindelijk konden zij de groote dieren zien. Nu kozen zij er twee met groote slag tanden, uit en op een teeken stonden de vijftig man van den grond, waar zij verborgen gelegen hadden, op en slingerden hun zware speren naar de twee aangewezen dieren. Geen enkele miste; vijf-en-twintig speren kwamen in de lenden van ieder der reuzedieren terecht. Een bewoog zich niet meer van de plek, waar het stond, toen de lawine van speren het trof, want twee, juist gemikt, hadden zijn hart doorboord; het viel op zijn knieën en rolde dan op den grond.

Het andere, dat met zijn kop van de jagers afgewend stond, bood niet zoo'n goed doelwit, en hoewel alle speren troffen, drong er geen in het groote hart door. Een oogenblik stond het groote dier te trompetten van woede en pijn en zocht met zijn kleine oogjes naar den dader. De zwarten waren weer in den jungle verdwenen, voordat het monster hen had kunnen zien, maar nu hoorde het in welke richting zij zich terugtrokken en onder een vreeselijk kraken van kreupelhout en takken volgde hij de richting van het geluid.

Het toeval voerde hem in de richting van Busuli, dien hij zoo snel inhaalde, dat het was alsof de neger stilstond inplaats van zoo hard als hij kon te loopen, om den zekeren dood, die hem vervolgde, te ontsnappen. Tarzan had de geheele scène van uit de takken van den boom gezien en nu hij zag in welk een gevaar zijn vriend verkeerde, vloog hij luid schreeuwend naar het woedende beest in de hoop zijn aandacht af te leiden.

Maar hij had zich die moeite kunnen besparen, want het dier was doof en blind voor alles behalve voor het voorwerp van zijn woede, dat voor hem uit liep. En nu begreep Tarzan, dat alleen een wonder Busuli kon redden en met dezelfde kalmte, waarmede hij vroeger dienzelfden man nageslopen had om hem te doden, wierp hij zich op het pad van den olifant om het leven van den zwarten krijger te redden.

Hij had zijn speer nog en toen Tantor nog maar zes of acht pas achter zijn prooi was, viel een gespierde blanke krijger als uit den hemel bijna vlak voor den olifant. Met een plotseligen ruk wendde het dier zich naar rechts om met den vermetelen vijand, dien zich tusschen hem en zijn prooi durfde plaatsen, af te rekenen; maar hij had niet gerekend op de bliksemsnelle vlugheid, welke die stalen spieren kon galvaniseeren tot een daad, zoo wonderbaar snel, dat zelfs een scherper oog dan dat van Tantor erdoor misleid zou zijn.

En zoo geschiedde het, dat Tarzan, vóór de olifant er iets van beseftte, zijn met ijzer beslagen speer van achter den breeden schouder in het woeste hart gestooten had en de reusachtige dikhuid dood aan de voeten van den aap-mensch neergevallen was.

Busuli had de manier, waarop hij gered was, niet gezien, maar Waziri, het oude opperhoofd, en ook verscheidene andere

krijgers wel, en zij juichten Tarzan verrukt toe, terwijl zij om hem en zijn groote buit heen liepen. Toen hij op het reusachtige lijk sprong en den onheilspellenden schreeuw gaf, waarmede hij een groote overwinning aankondigde, deinsden de negers angstig terug, want voor hen was dat de woeste Bolgani, voor wien zij minstens even bang waren als voor Numa, den leeuw; maar met die vrees ging gepaard een zeker ontzag voor het menschelijke wezen, waaraan zij bovennatuurlijke krachten toeschreven.

Maar toen Tarzan weer glimlachend naar hen keek, waren zij weer gerustgesteld, ofschoon zij niet begrepen. En ook begrepen zij niet volkomen dat vreemde wezen, dat even vlug als Manu door de boomen liep, en zich toch even goed thuis gevoelde op den beganen grond als zij zelf, die, behalve hun kleur, precies was zooals zij en toch krachtiger dan tien hunner en met één hand de wildste bewoners van den woesten jungle overwon.

Toen de overige krijgers zich ook weer bij hen gevoegd hadden, werd de jacht voortgezet en volgden zij de kudde opnieuw; doch zij hadden nauwelijks honderd yards afgelegd, toen achter hen heel in de verte flauwtjes een vreemd geknetter klonk. Een oogenblik stonden zij als een groep standbeelden ingespannen te luisteren. Dan zeide Tarzan: „Geweren! Het dorp wordt aangevallen!”

„Mee!” riep Waziri. „De Arabieren zijn met hun menschen-etende slaven teruggekomen om ons ivoor en onze vrouwen te halen!”

HOOFDSTUK XVI.

Waziri's krijgers liepen met vluggen pas door den jungle in de richting van het dorp. Het geweergeknetter voor hen waarschuwde hen, dat zij zich moesten haasten, maar langzamerhand werd het schieten minder om ten slotte geheel op te houden. Maar dit was niet minder onheilspellend dan het geweergeknetter, want de kleine groep redders wisten slechts één oplossing voor dat feit – n.l. dat het kleine garnizoen van het dorp reeds bezweken was voor de overmacht.

De terugkerende jagers hadden iets meer dan drie van de vijf mijl, welke hen van het dorp gescheiden hadden, afgelegd, toen zij de eerste vluchtelingen, die aan de kogels en klauwen van den vijand ontsnapt waren, tegenkwamen. Er waren een twaalftal vrouwen, jonge mannen en meisjes bij, doch zoo opgewonden waren zij, dat zij zich nauwelijks verstaanbaar maken konden, toen zij Waziri de ramp, die over zijn volk gekomen was, trachtten te vertellen.

„Er waren er net zooveel als bladeren in het bosch,” riep een der vrouwen uit. „Er zijn vele Arabieren en tallooze Manyuema en zij hebben allemaal geweren. Zij slopen tot vlak bij het dorp vóór wij wisten, dat zij in den omtrek waren en dan vielen zij ons onder veel lawaai aan en schoten mannen, vrouwen en kinderen neer. Wie konden, vluchtten in alle richtingen den jungle in, doch veel meer werden er gedood. Ik weet niet of zij gevangenen gemaakt hebben – zij schenen het erop gezet te hebben ons allemaal te doden. De Manyuema scholden aan één stuk door en zeiden, dat zij ons allemaal zouden opeten, voor zij ons land verlieten – dat dat onze straf was, omdat wij het vorig jaar hun vrienden gedood hadden. Veel heb ik niet gehoord, want ik ben dadelijk weggelopen.”

De marsch naar het dorp werd nu voortgezet, langzamer en behoedzamer thans, want Waziri wist, dat het te laat was om te redden – het eenige wat zij nog doen konden, was wraak nemen. De volgende mij voegden zich nog een honderd andere vluchtelingen bij hen. Daaronder waren vele mannen, waardoor de strijdkracht verhoogd werd.

Een twaalfstal krijgers werden op verkenning vooruitgezonden. Waziri bleef bij de hoofdmacht, die zich in den vorm van een halve maan door het bosch verspreidde. Naast het opperhoofd liep Tarzan.

Een der verkenners, die tot dicht bij het dorp doorgedrongen was, kwam terug.

„Ze zijn allen binnen de palissade,” fluisterde hij.

„Goed,” zeide Waziri. „Wij zullen hen aanvallen en ze allemaal doden,” en hij wilde reeds het bevel geven, dat zij op den rand van de open plek moesten blijven staan, tot zij zien zouden, dat hij het dorp bestormde – dan moesten zij allen volgen.

„Wacht!” waarschuwde Tarzan. „Als er vijftig geweren binnen de palissade zijn, zullen we teruggedreven en neergeschoten worden. Laat mij alleen door de boomen gaan, dan kan ik van uit de hoogte zien hoeveel er zijn en of wij met een aanval kans op succes hebben zouden. Het zou dwaas zijn noodeloos één menschenleven te verspillen, indien er geen kans op welslagen is. Ik geloof, dat we meer uitwerken kunnen door list dan door geweld. Wil je wachten, Waziri?”

„Ja,” zeide het oude opperhoofd. „Ga.”

Dan sprong Tarzan in de boomen en verdween in de richting van het dorp. Hij bewoog zich voorzichtiger dan zijn gewoonte was, want hij wist, dat mannen met geweren hem even makkelijk bereiken konden in de boomtakken als op den grond. En wanneer Tarzan van de Apen zacht wilde voortsuipen, kon niemand zich zoo stil voortbewegen en zich zoo onzichtbaar maken voor een vijand als hij.

In vijf minuten had hij zich een weg gebaand naar den grooten boom, die aan het eene einde van het dorp over de palissade hing

en keek hij van uit zijn schuilplaats neer op de woeste horde beneden. Hij telde vijftig Arabieren en schatte het aantal Manyuema's op vijfmaal zooveel. De laatsten deden zich aan eten te goed en maakten onder de oogen zelfs van hun blanke meesters toebereidselen voor het afschuwelijke feestmaal, hetwelk het pièce de résistance is, dat op een overwinning volgt.

De aap-mensch zag, dat een aanval op de woeste horde, gewapend als zij waren met geweren en gebarricadeerd achter de gesloten poorten van het dorp, een wanhopig iets zou zijn; dus ging hij naar Waziri terug en raadde hem aan te wachten, totdat hij Tarzan, een beter plan had.

Maar een ogenblik te voren had een der vluchtelingen Waziri het verhaal gedaan van den wreeden moord op de vrouw van het oude opperhoofd, en de oude man was daarover zóó in woede ontstoken, dat hij die waarschuwing in den wind sloeg. Hij riep zijn krijgers om zich heen en beval hun aan te vallen en onder het zwaaien van hun speren en woeste kreten stortte de kleine troep van nauwelijks meer dan honderd krijgers zich als krankzinnigen naar de dorpspoorten. Voor zij de helft van de open vlakte overgestoken waren, openden de Arabieren een vernietigend vuur van achter de palissade.

Bij het eerste salvo viel Waziri. De aanvallers werden minder geestdriftig. Een tweede salvo velde nog zes man. Enkelen bereikten de gebarricadeerde poorten, doch slechts om neergeschoten te worden zonder de minste kans te krijgen binnen de palissade te komen. Daarna verliep de geheele aanval en trokken de overblijvende krijgers zich in het bosch terug.

Toen zij vluchtten, openden de slavenjagers de poorten en zetten hen na om hun dagtaak met de volkomen uitroeiing van den stam te voltooien. Tarzan was een der laatsten geweest, die naar het bosch terugliep, en al loopende keerde hij zich van tijd tot tijd om om een goed gerichte pijl in het lichaam van een vervolger te jagen.

Eenmaal weer in den jungle vond hij daar een klein troepje vastberaden negers, die wachten bleven om de aanstormende horde slag te leveren, maar Tarzan riep hun toe, dat zij zich verspreiden moesten en zich buiten gevaar houden, tot zij zich na het invallen van de duisternis weer zouden kunnen verzamelen.

„Doe wat ik zeg,” drong hij aan, „dan zal ik jullie morgen ter overwinning leiden. Verspreidt je door het woud, doodt zooveel achterblijvers als je kunt en komt dan vanavond langs omwegen naar de plek, waar we vandaag de olifanten gedood hebben. Dan zal ik jullie mijn plan uitleggen en je zult zien, dat het goed is. Met ons klein aantal en onze primitieve wapenen kunnen we niet op tegen de geweren van de Arabieren en Manyuema's.”

Eindelijk stemden zij toe. „Wanneer jullie je verspreidt,” legde Tarzan nog uit, „dan zullen je vijanden zich ook moeten verspreiden om je te volgen en dan kan het mogelijk zijn, dat je,

wanneer je een beetje oplet, van achter de groote boomen meer dan een Manyuema kunt neerschieten.”

Zij hadden nauwelijks tijd om verder het bosch in te vluchten vóór de eerste slavenjagers de open plek overgestoken waren.

Tarzan liep een klein eindje op den beganen grond vóór hij in de boomen sprong om zich weer vlug naar het dorp te begeven. Daar zag hij, dat alle Arabieren en Manyuema's aan de vervolging deelnamen en in het dorp slechts de geboeide gevangenen en één schildwacht achter gelaten hadden. Deze stond bij de open poort in de richting van het bosch te kijken, zoodat hij den lenigen reus, die aan het andere einde van de dorpsstraat op den grond sprong, niet zag. De gevangenen hadden hem reeds ontdekt en keken met van verbazing en blijde verwachting groote oogen wat hun redder verder doen zou. Op nog geen tien pas van den niets vermoedenden schildwacht bleef hij staan. Hij spande zijn boog, mikte en zonder een geluid te geven viel de schildwacht voorover; een houten pijl had zijn hart doorboord en stak een voet uit zijn zwarte borst.

Dan wijdde Tarzan zijn aandacht aan de vijftig vrouwen en jonge mannen, die hals aan hals aan den langen slavenketen geklonken waren. Hij had geen tijd om hen van de oude hangsloten te bevrijden, waarom de aap-mensch hun toeriep hem, zooals zij daar stonden te volgen: hij nam den dooden schildwacht zijn geweer en zijn patroongordel af en ging de nu gelukkige troep door de dorpspoort voor naar het bosch aan den anderen kant van de open plek.

Het was een langzame en moeilijke tocht, want de slavenketen was nieuw voor deze menschen en telkens was er oponthoud, wanneer er één viel en de anderen met zich mede trok. Bovendien was Tarzan genoodzaakt geweest een grooten omweg te maken om een mogelijke ontmoeting met de terugkeerende slavenjagers te vermijden. Hij werd daarbij gedeeltelijk geleid door geweeschoten, die hij nu en dan hoorde, en die aantoonde, dat de Arabieren nog steeds met de dorpingen in contact waren, – maar hij wist, dat, wanneer zij zijn raad volgden, alleen de roovers maar verliezen zouden lijden.

Tegen het invallen van de duisternis hield het schieten heelemaal op en Tarzan wist, dat de Arabieren allemaal naar het dorp teruggekeerd waren. Hij kon nauwelijks een glimlach van triomf onderdrukken als hij dacht aan hun woede, wanneer zij ontdekten, dat hun schildwacht gedood en hun gevangenen weggevoerd waren. Tarzan wilde, dat hij wat van den grooten voorraad ivoor, die het dorp bevatte, mede had kunnen nemen alleen met het doel om de woede van zijn vijanden nog grooter te maken; maar hij wist, dat hij zulks niet had behoeven te doen om het te redden, daar hij reeds een plan ontworpen had, dat de Arabieren beslist verhinderen zou het land met één enkele slagand te verlaten. En het zou wreed geweest zijn die arme vrouwen te belasten met het extra-gewicht van het zware ivoor.

Het was reeds na middernacht, toen Tarzan met zijn karavaan de plek naderde, waar de olifanten lagen. Lang vóór zij er waren, waren zij geleid door het groote vuur, dat de inboorlingen in het midden van een in allerijl geïmproviseerde *boma* aangelegd hadden, zoowel om warmte te hebben, als om de leeuwen af te schrikken.

Toen zij dicht bij het kamp gekomen waren, riep Tarzan luid om hun te laten weten, dat het vrienden waren. Een blijde ontvangst viel het troepje ten deel, toen de negers in de *boma* de lange reeks geketende vrienden en bloedverwanten het kamp zagen binnenkomen. Men had hen zoowel als Tarzan reeds opgegeven, zoodat de gelukkige negers den geheelen nacht wakker gebleven zouden zijn om zich te goed te doen aan olifantenvleesch om den terugkeer van hun makkers feestelijk te vieren, wanneer Tarzan er niet op aangedrongen had, dat zij zooveel mogelijk rust zouden nemen voor het werk, dat hun den volgenden dag te wachten stond.

Maar slapen ging zoo gemakkelijk niet, want de vrouwen, die haar mannen of haar kinderen in het bloedbad van dien dag verloren hadden, maakten dat door haar voortdurend weeklagen onmogelijk. Ten slotte lukte het Tarzan echter haar tot zwijgen te brengen onder bedreiging, dat haar lawaai de Arabieren naar hun schuilplaats zouden lokken, wat hun aller dood zijn zou.

Toen de ochtendstond aanbrak, legde Tarzan zijn *plan de campagne* aan de krijgers uit en zonder aarzelen stemden allen toe, dat het de veiligste en zekerste manier was om zich van hun onwelkome bezoekers te bevrijden en den moord op hun makkers te wreken.

Eerst werden de vrouwen en kinderen onder geleide van een twintigtal oude krijgers naar het zuiden gebracht om geheel buiten de gevaarlijke zone te zijn. Zij hadden instructies om een tijdelijke *boma* te bouwen, want het *plan de campagne*, dat Tarzan gekozen had, zou vele dagen, ja zelfs weken kunnen duren gedurende welken tijd de krijgers niet naar het nieuwe kamp zouden terugkeeren.

Twee uur na het aanbreken van den dag omgaf een kring van zwarte krijgers het dorp. Hier en daar zat er een in de takken van een boom, die de palissade bestreek. Daar viel in het dorp een Manyuema, doorboord door een enkele pijl. Er was niets van een aanval gehoord – geen van die afschuwelijke oorlogskreten of het zwaaien van dreigende speren, wat gewoonlijk aan een aanval van wilden voorafgaat – slechts een zwijgende bode des doods uit het zwijgende bosch.

De Arabieren en hun slaven werden door dit feit zonder precedent in een vreeselijke woede gebracht. Zij vlogen naar de poorten om zich te wreken op den brutalen dader; maar plotseling beseften zij, dat zij niet wisten, welken kant zij uitgaan moesten om den vijand te vinden, Terwijl zij luid schreeuwend en druk gesticuleerend stonden te debatteeren, sloeg een der Arabieren,

die in het midden stond, tegen den grond – een dunne pijl stak uit zijn hart.

Tarzan had de beste schutters van den stam in de boomen geplaatst met het uitdrukkelijke bevel zich niet te laten zien, wanneer de vijand in hun richting keek. Wanneer een neger zijn doodsbood afgezonden had, verborg hij zich achter den beschermenden stam van den boom, dien hij uitgekozen had, en liet zich niet eerder zien, vóórdat een waakzaam oog hem zeide, dat niemand naar zijn boom keek.

Driemaal gingen de Arabieren over de open plek in de richting, vanwaar zij dachten, dat de pijlen kwamen, maar telkens kwam een andere pijl van achteren om een slachtoffer onder hen te kiezen. Dan keerden zij zich om en sloegen een andere richting in. Ten slotte besloten zij tot een onderzoek van het bosch, maar de negers trokken zich voor hen terug, zoodat zij geen spoor van een vijand zagen.

Maar boven hen loerde een grimmige gestalte in het dichte gebladerte van de groote boomen – het was Tarzan van de Apen, die over hen zweefde als een schim des doods. Een Manyuema, die wat ver voor van zijn kameraden uitliep, werd door een pijl getroffen, toen niemand zien kon uit welke richting deze kwam – degenen, die hem volgden, struikelden over zijn lijk.

Een dergelijke strijdwijze heeft al veel uitwerking op de zenuwen van blanken, zoodat het niet te verwonderen is, dat zich weldra een paniek van de Manyuema's meester maakte. Drong er een wat vooruit, dan vond een pijl zijn hart, bleef er een wat achter, dan zagen zijn makkers hem niet levend terug; dwaalde er een, zij het ook voor een enkel oogenblik, wat rechts of links af, dan kwam hij niet meer terug – en steeds weer vonden zij, als zij de lijken hunner kameraden zagen, die verschrikkelijke pijlen, welke met de juistheid van een bovenmenselijke macht recht door het hart van het slachtoffer gejaagd waren. Maar erger dan dat alles was het afschuwelijke feit, dat niemand gedurende dien geheelen ochtend het minste teeken van den vijand gezien of gehoord had behalve dan die meedoogenlooze pijlen.

Toen zij eindelijk naar het dorp terugkeerden, was het niet beter. Op geregelde tusschenpoozen, welke hen als het ware krankzinnig maakten door de spanning, die zij veroorzaakten, viel een man dood neer. De zwarten smeekten hun blanke meesters die vreeselijke plaats te verlaten, maar de Arabieren zagen er tegen op den tocht te beginnen door het grimmige en vijandige bosch, dat bevolkt werd door dien nieuwen, verschrikkelijken vijand, terwijl zij belast en beladen waren met den grooten voorraad ivoor, die zij in het dorp gevonden hadden; maar nog meer zagen zij er tegen op het ivoor achter te laten.

Ten slotte zocht de geheele expeditie een toevlucht in de met riet bedekte hutten; daar zouden zij tenminste veilig zijn voor de pijlen. Van uit den boom boven het dorp had Tarzan erop gelet

in welke hut de voornaamste Arabieren gegaan waren, en terwijl hij zich op een overhangende tak in evenwicht hield, joeg hij zijn gewone speer met al de kracht van zijn reuzen-spijeren door het met riet bedekte dak. Een gebrul van pijn zeide hem, dat hij zijn doel getroffen had. Met dit afscheidssaloot om hen te overtuigen, dat er nergens in het land veiligheid voor hen was te vinden, ging Tarzan naar het bosch terug, verzamelde al zijn krijgsmakkers en trok zich een mijl zuidwaarts terug om te rusten en te eten. Hij liet schildwachten achter in verscheidene boomen, die het pad naar het dorp beheerschten, maar er was geen sprake van een vervolging.

Een inspectie van zijn strijdkrachten toonde aan, dat er geen doode te betreuren viel – dat er zelfs geen enkele gewond was, terwijl een ruwe schatting van de verliezen van den vijand aan het licht bracht, dat er niet minder dan twintig onder hun pijlen gevallen waren. Zij waren uitgelaten en wilden den dag beëindigen met een glorierijken aanval op het dorp, waarbij zij den laatsten vijand doodden zouden. Zij stelden zich al voor, welke martelingen zij hun zouden aandoen, en verkneuterden zich reeds in het lijden van de Manyema's, wien zij een bijzondere haat toedroegen, toen Tarzan met kracht tegen dat plan opkwam.

„Jullie bent krankzinnig!” riep hij uit. „Ik heb jullie de eenige manier laten zien, waarop die menschen bestreden kunnen worden. Jullie hebt er nu reeds twintig gedood, zonder zelf één man verloren te hebben, terwijl jullie er gisteren, toen jullie je eigen taktiek volgden, die je nu opnieuw toepassen wilt, er minstens twaalf verloren en geen enkelen Arabier of Manyema gedood hebt. Jullie hebt te vechten zooals ik zeg, dat je te vechten hebt, of anders verlaat ik jullie en ga ik naar mijn eigen land terug.”

Bij dat dreigement werden zij bang en zij beloofden hem onvoorwaardelijk te zullen gehoorzamen als hij beloofde hen niet in den steek te laten.

„Goed,” zeide hij. „We zullen voor den nacht naar de olifantenboma teruggaan. Ik zal dien Arabieren nog een voorproefje gaan geven van wat zij te wachten hebben, als zij in ons land blijven, maar daarbij heb ik geen hulp noodig. Kom! Als zij den verderen dag niets meer te lijden hebben, zullen zij zich gerustgesteld gaan voelen, en het terugvallen in angst zal hen nog zenuwachtiger maken dan wanneer we ze den heelen middag blijven bang maken.”

Dan trokken zij naar hun kamp van den vorigen avond terug, staken een groot vuur aan, aten en haalden nog tot lang na het invallen van de duisternis de avonturen van den dag op. Tarzan sliep tot middernacht, stond dan op en sloop in de stygische donkerte van het bosch. Een uur later kwam hij bij den rand van de open plek voor het dorp. Binnen de palissade brandde een groot kampvuur. De aap-mensch kroop over de open plek tot hij voor de gesloten poorten stond. Door de spleten zag hij een lange schildwacht voor het vuur zitten.

Stil ging Tarzan naar den boom aan het einde van de dorpsstraat. Voorzichtig klom hij naar zijn plaats en legde een pijl op zijn boog. Verscheidene minuten trachtte hij den schildwacht goed in het vizier te krijgen, maar de wuivende takken in het flikkerende licht van het kampvuur overtuigden hem, dat het gevaar om mis te schieten te groot was – hij moest hem midden in zijn hart treffen om den stillen en onmiddellijken dood toe te brengen, dien hij voor de uitvoering van zijn plan noodig had.

Behalve zijn boog, zijn pijlen en zijn lasso had hij ook het geweer medegebracht, dat hij den vorigen dag genomen had van den schildwacht, dien hij had gedood. Al die wapens op een goed beschermd plekje in den boom verbergend, sprong hij alleen gewapend met zijn mes, zacht binnen de palissade. De schildwacht stond met zijn rug naar hem toe. Als een kat sloop Tarzan op den dommelenden man toe. Hij was nu op twee passen van hem af – nog een oogenblik en het mes zou zacht in het hart van den man verdwijnen.

Tarzan maakte zich gereed voor den sprong, want dat is altijd de zekerste en vlugste manier van aanvallen van het jungle-dier – toen de man, gewaarschuwd door het een of ander bijzonder ontwikkeld zintuig, opsprong en den aapmensch aankeek.

HOOFDSTUK XVII.

Toen de oogen van den zwarten Manyuema op de vreemde verschijning vielen, die met dreigend mes tegenover hem stond, werden zij groot van schrik. Hij vergat het geweer, dat hij in zijn hand had; hij vergat zelfs te schreeuwen – zijn eenige gedachte was te ontkomen aan dien blanken wilde, den reusachtigen man, op wiens massieve spieren en breede borst het flikkerend licht speelde.

Maar voor hij zich om kon draaien, had Tarzan hem reeds vast om zijn keel; toen dacht de schildwacht er eerst aan om hulp te schreeuwen, maar het was te laat. Een zware hand kneep zijn luchtpijp dicht en hij werd naar den grond gedrongen. Hij verzette zich wanhopig maar vruchteloos – met de grimmige vasthoudenheid van een bulldog klampten die vreeselijke vingers zich om zijn strot vast. Vlug en zeker werd het leven uit hem geworgd. Zijn oogen puilden uit, zijn tong hing uit zijn mond, zijn gezicht kreeg een onheilspellend purperen kleur – even een krampachtige trilling van de verstijvende spieren en de Manyuema krijger lag dood stil.

De aap-mensch wierp het lijk over een van zijn breede schouders, raapte het geweer van den kerel op en liep stil door de slapende

dorpsstraat naar den boom, die hem zulk een makkelijken toegang tot het gepalissadeerde dorp gaf. Hij droeg den dooden schildwacht midden in het bladerendoolhof.

Eerst ontdeed hij het lijk van den patroongordel en de versieringen, die hij het liefst hebben wilde, waarna hij het geweer nam en tot het uiteinde van een zwaren tak liep, vanwaar hij een beter overzicht over de hutten had. Zorgvuldig op het bijenkorfvormige gebouwtje, waarin hij wist, dat de voornaamste Arabieren waren, mikkend haalde hij den trekker over. Bijna onmiddellijk daarop volgde een kreet van pijn. Tarzan glimlachte. Hij had weer getroffen.

Na het schot volgde er een oogenblik stilte in het kamp; dan kwamen Manyuema's en Arabieren als een zwerm woedende horzels uit de hutten gevlogen, maar toen zij hoorden wat er gebeurd was, waren zij nog meer bang dan woedend. De spanning van den vorigen dag had de zenuwen van blanken en zwarten heelemaal van streek gebracht en thans deed dit enkele schot de ergste vermoedens in hun bange gemoederen ontstaan.

Toen zij ontdekten, dat hun schildwacht verdwenen was, werd hun angst volstrekt niet minder, maar als om hun moed door oorlogszuchtige daden wat op te schroeven begonnen zij een snelvuur te richten op de gesloten poorten, alsof er een vijand te zien was. Tarzan maakte van het oorverdoovend lawaai gebruik om in de menigte beneden hem te schieten,

Niemand hoorde zijn schot boven het musketgeknetter in de straat, maar enkelen, die vlak bij stonden, zagen een hunner plotseling tegen den grond slaan. Toen zij zich over hem heen bogen, was hij dood. Een paniek maakte zich van hen meester en al de brutale autoriteit van de Arabieren was noodig om de Manyuema's te beletten holderdebolder naar den jungle te loopen, om maar uit dat vreeselijke dorp te ontkomen.

Na een tijdje begonnen zij wat kalmer te worden en toen er verder niemand op mysterieuze wijze dood bleef, schepten zij weer moed. Doch het was slechts een kort respijt, want juist toen zij dachten, dat zij niet meer lastig gevallen zouden worden, deed Tarzan een onheilspellend gesteun hooren en toen de slavenjagers opkeken in de richting, waaruit het geluid scheen te komen, wierp de aap-mensch, die het doode lichaam van den schildwacht heen en weer stond te slingeren, plotseling het lijk boven hun hoofden.

Met gillen van schrik vloog de menigte in alle richtingen uiteen om aan dat nieuwe en vreeselijke wezen, dat op hen scheen te springen, te ontsnappen. Voor hun door angst verwrongen phantasie nam het lichaam van den schildwacht, die met wijd-uitgespreide armen en beenen neerviel, de gestalte van een groot roofdier aan. In hun vurig verlangen om te ontsnappen klommen vele op de palissade, terwijl anderen de poorten open rukten en als krankzinnig over de open vlakke naar den jungle vlogen.

In het eerst durfde niemand terug te gaan naar het ding, dat hun zoo'n angst had aangejaagd, maar Tarzan begreep, dat zij

het toch betrekkelijk vlug zouden doen, en ook wat er volgen zou, wanneer zij tot de ontdekking kwamen, dat het slechts het lijk van hun schildwacht was, waarom hij stil wegsloop in Zuidelijke richting naar het kamp der Waziri's.

Weldra kwam een der Arabieren terug en zag, dat het ding, dat uit den boom op hen gesprongen was, stil en rustig lag op de plek, waar het midden in de dorpsstraat neergekomen was. Voorzichtig sloop hij ernaar toe, tot hij zag, dat het slechts een mensch was. Een seconde later stond hij ernaast en nog een seconde later herkende hij het als het lijk van den Manyuema, die bij de dorpspoort op schildwacht gestaan had.

Op zijn roepen verzamelden zijn makkers zich vlug om hem heen en na een oogenblik gediscussieerd te hebben, deden zij precies wat Tarzan vermoed had, dat zij doen zouden. Zij brachten hun geweren aan hun schouder en schoten het eene salvo na het andere in den boom, waaruit het lijk geworpen was – was Tarzan daar gebleven, dan zou hij door een honderd kogels doorzeefd zijn.

Toen de Arabieren en Manyuema's tot de ontdekking kwamen, dat de eenige sporen van geweld op het lijk van hun kameraad reusachtige vingerafdrukken waren op zijn gezwollen strot, werden hun angst en hun wanhoop weer grooter. Dat zij zelfs 's nachts in een gepalissadeerd dorp niet veilig waren was een vreeselijke gewaarwording voor hen. Dat een vijand midden in hun kamp komen en met zijn bloote handen hun schildwacht dooden kon, ging hun begrip te boven, en dus begonnen de bijgeloovige Manyuema's hun ongeluk aan bovennatuurlijke oorzaken toe te schrijven; en de blanken waren niet in staat een betere verklaring te geven.

Door den donkeren jungle vluchtend en zonder te weten wanneer hun griezelige vijanden het bloedbad zouden voortzetten, dat zij begonnen waren, wachtten zeker vijftig Manyuema's slapeloos op het aanbreken van den ochtend. Alleen op de belofte der Arabieren, dat zij met het eerste lichten van den dag het dorp verlaten en naar hun eigen land teruggaan zouden, wilden de overige Manyuema's in het dorp blijven. Zelfs hun vrees voor hun meesters was niet voldoende om dien nieuwen schrik te overwinnen.

En zoo kwam het, dat, toen Tarzan en zijn krijgers den volgenden ochtend voor den aanval terugkeerden, zij de slavenjagers klaar vonden om het dorp te verlaten. De Manyuema's waren belast en beladen met het gestolen ivoor. Toen Tarzan dat zag, grinnikte hij, want hij wist, dat zij het niet ver dragen zouden. Dan echter zag hij iets, dat hem bang maakte – een aantal Manyuema's staken toortsen aan in het uitgaande kampvuur. Zij wilden het dorp in brand steken.

Tarzan zat een paar honderd yards van de palissade in een grooten boom. Hij maakte een trompet van zijn handen en

schreeuwde luid in het Arabisch; „Steekt de hutten niet in brand, anders zullen wij u allen doden! Steekt de hutten niet in brand, anders zullen wij u allen doden!”

Een dozijn malen herhaalde hij dat. De Manyuema's aarzelden, dan wierp een hunner zijn toorts in het kampvuur. De anderen waren op het punt hetzelfde te doen, toen een Arabier met een stok op hen afsprong en hen naar de hutten sloeg. Tarzan kon zien, dat hij hun beval de kleine met riet bedekte gebouwtjes in brand te steken. Dan ging hij recht op den slingerenden tak staan, bracht een van de Arabische geweren aan zijn schouder, mikte zorgvuldig en schoot. Onmiddellijk viel de Arabier, die zijn slaven aanzette het dorp plat te branden, voorover op den grond, waarop de Manyuema's hun toortsen wegwierpen en uit het dorp vluchtten. Het laatste wat Tarzan van hen zag was, dat zij hard wegliepen in de richting van den jungle, terwijl hun voormalige meesters op den grond knielden en op hen schoten,

Maar hoe woedend de Arabieren ook geweest mochten zijn over de insubordinatie van hun slaven, toch waren zij ten slotte overtuigd, dat het verstandiger wezen zou het genoeg, om het dorp, dat hun tweemaal zoo'n leelijke ontvangst bereid had, op te geven. In hun hart echter zwoeren zij weer terug te zullen komen, doch dan met zoo'n strijdmacht, dat zij het geheele land mijlen ver in den omtrek met den grond gelijk konden maken, zoodat er geen spoor van menscheijk leven overbleef.

Vergeefs hadden zij gezocht naar den eigenaar van de stem, welke den mannen, die opdracht hadden het dorp in brand te steken, zooveel angst ingeboezemd had, maar zelfs het scherpste oog was niet in staat geweest hem te ontdekken. Zij hadden na het schot, dat den Arabier gedood had, een klein rookwolkje uit den boom zien opstijgen, maar hoewel er onmiddellijk een salvo in het gebladerte gelost was, hadden zij geen enkele aanwijzing gekregen, dat het uitwerking gehad had.

Tarzan was echter te slim om zich op die manier te laten vangen; dus was hij al op den grond nog voor de echo van het schot verklonken was, en liep hij hard naar een anderen boom, die een honderd yards verder stond. Het viel hem in, dat hij nog heel wat meer pret met hen kon hebben, dus riep hij hun door zijn geïmproviseerden trompet toe:

„Laat het ivoor liggen!” riep hij uit. „Laat het ivoor liggen! Dooden hebben niets aan ivoor!”

Enkele Manyuema's begonnen hun last neer te leggen, maar dat was toch te veel voor de hebzuchtige Arabieren. Met luide kreten en vloeken legden zij hun geweren op de dragers aan en dreigden hen, die hun last neerlegden, onmiddellijk te zullen doden. Zij mochten het dorp niet in brand steken, goed – maar de gedachte om dit reusachtig vermogen aan ivoor achter te laten was hun ondragelijk – liever dood dan dat.

En zoo trokken zij uit het dorp der Waziri's en op de schouders

van hun slaven lag de reusachtige voorraad ivoor. Naar het Noorden trokken zij, terug naar hun wilde nederzetting in het woeste en onbekende land, dat achter den Kongo in de diepten van het Groote Woud ligt; en naast hen trok een onzichtbare en meedoogenlooze vijand.

Onder Tarzan's leiding plaatsten de zwarte Waziri-krijgers zich aan beide zijden van het pad in het dichtste gedeelte van het kreupelhout. Zij stonden op vrij groote afstanden en wanneer de colonne voorbijkwam, doorboorde een welgemikte pijl of een zware speer een Manyuema of een Arabier. Dan liepen de Waziri vlug weg en stelden zich een eind verder opnieuw op. Zij deden niets, wanneer zij niet zeker waren van succes en de kans om ontdekt te worden zoo goed als nihil was. Juist door deze taktiek, welke de colonne zoo zenuwachtig maakte, ontstond er een soort paniek, daar zij niet wisten, wie de volgende zou zijn, die viel, noch wanneer dat gebeuren zou.

Slechts met de grootste moeite wisten de Arabieren te beletten, dat hun mannen hun last neerwierpen en als opgeschrikte konijnen naar het Noorden vluchtten. En op die wijze sleepte de dag zich voort – een nachtmerrie van een dag voor de slavenjagers – een dag van moeilijk, maar goed beloond werk voor de Waziri's. Des avonds sloegen de Arabieren op een kleine open plek naast een rivier een *boma* op.

Nu en dan knetterde gedurende den nacht een geweerschot vlak boven hun hoofden en sloeg een van de twaalf schildwachten, die zij uitgezet hadden, tegen den grond. Zulk een toestand was onhoudbaar, want zij begrepen, dat zij door die afschuwelijke taktiek heelemaal uitgeroeid zouden worden zonder dat zij een vijand doodden. Maar toch klampten, met de echte hebzucht van blanken, de Arabieren zich aan hun buit vast en dwongen, toen de ochtend aanbrak, de gedemoraliseerde Manyuema's hun last op te nemen en verder te loopen.

Drie dagen hield de sidderende colonne den marsch vol. Ieder uur viel er een onder een pijl of een speer. De nachten werden onhoudbaar gemaakt door het knetteren van het onzichtbare geweer, dat op schildwacht staan ongeveer gelijk maakte met een doodvonnis.

Den ochtend van den vierden dag waren de Arabieren genoodzaakt twee negers neer te schieten vóór zij er de overigen toe konden brengen het gehate ivoor weer op te nemen, en terwijl zij dat deden, klonk, helder en duidelijk, een stem uit de jungle: „Vandaag sterft gij, Manyuema's, wanneer gij dat ivoor niet neerlegt. Gij hebt geweren, waarom gebruikt gij ze niet? Doodt de Arabieren en wij zullen u geen kwaad doen. Wij zullen u naar uw dorp terug brengen en u eten geven. Legt het ivoor neer en valt uw meesters aan – we zullen u helpen. Anders sterft gij!”

Toen de stem ophield, bleven de slavenjagers als versteend staan. De Arabieren keken hun slaven aan; de slaven eerst den

een en dan een ander van hun makkers – zij wachtten slechts, dat een hunner het initiatief zou nemen. Er waren nog een dertig Arabieren en ongeveer een honderdvijftig zwarten. Allen waren gewapend – zelfs zij, die als dragers fungeerden, hadden hun geweren over hun rug.

De Arabieren trokken zich samen. De sheik beval den Manyuema's verder te gaan en terwijl hij dat deed, hief hij zijn geweer op. Maar op hetzelfde oogenblik wierp een der negers zijn last neer, nam zijn geweer van zijn rug en schoot lukraak in den troep blanken. In een oogenblik was het kamp een vloekende, huilende massa duivels, die met geweren en messen en pistolen vochten. De Arabieren verdedigden hun leven dapper, maar met den regen van lood, dien hun eigen slaven op hen deden neerkomen, en de pijlen en speren, die nu in grooten getale uit den jungle op hen alleen gericht werden, was het van den beginne af aan niet twijfelachtig wat het resultaat zou zijn. Tien minuten nadat de eerste drager zijn last weggegooid had, viel de laatste Arabier.

Toen het schieten opgehouden had, zeide Tarzan weer tot de Manyuema's: „Neemt ons ivoor weer op en brengt het naar ons dorp, waaruit gij het gestolen hebt, terug. We zullen u geen kwaad doen.”

Een oogenblik aarzelden de Manyuema's. Zij voelden geen moed om dien vreeselijken driedaagschen tocht nogmaals te doen. Zacht fluisterend praatten zij met elkaar, waarna er een zich naar den jungle keerde en hard tegen de stem, die van uit het gebladerte tot hen gesproken had, riep:

„Hoe kunnen wij weten, dat gij, wanneer gij ons in uw dorp hebt, niet doden zult?”

„Gij weet niet anders,” antwoordde Tarzan, „dan dat wij beloofd hebben u geen kwaad te zullen doen, indien gij ons ivoor naar ons dorp terug brengt. Maar dit weet gij, dat het in onze macht ligt u allen te doden als gij niet, zooals wij bevelen, terug gaat, en is het niet waarschijnlijker dat wij dat doen als gij ons prikkelt dan wanneer gij onze bevelen opvolgt?”

„Wie zijt gij, die de taal van onze Arabische meesters spreekt?” riep de Manyuema, die reeds gesproken had, uit. „Laten wij u zien, dan zullen wij u ons antwoord geven.”

Op een twaalf pas afstands van hen kwam Tarzan uit den jungle te voorschijn.

„Hier,” zeide hij. Toen zij zagen, dat hij een blanke was, werden zij met ontzag vervuld, want nooit te voren hadden zij een blanken wilde gezien.

„Gij kunt mij vertrouwen,” zeide Tarzan. „Zoolang gij doet wat ik zeg, zullen wij u geen kwaad doen. Wilt gij ons ivoor opnemen en in vrede naar ons dorp terug keeren of zullen wij u naar het Noorden volgen, zooals wij u nu al drie dagenlang gevolgd hebben?”

De herinnering aan de verschrikkelijke dagen, die juist achter hen lagen, deed de Manyuema's ten slotte besluiten; toen namen

zij, na even beraadslaagd te hebben, hun last weer op en trokken weer in de richting van het dorp terug.

Tegen het einde van den derden dag marcheerden zij het dorp weer binnen en werden begroet door hen, die het bloedbad overleefd hadden en aan wie Tarzan een bode naar hun tijdelijk kamp gezonden had om hun te zeggen, dat de slavenjagers het dorp verlaten hadden en zij veilig terugkeeren konden.

Tarzan had al zijn overredingskracht en autoriteit noodig om te beletten, dat de Waziri's op de Manyuema's aanvielen en hen aan stukken rukten, maar toen hij hun uitlegde, dat hij zijn woord gegeven had, dat zij niet gemolesteerd zouden worden als zij het ivoor terugbrachten naar de plek, waar zij het gestolen hadden, en er den nadruk op legde, dat zij hun geheele overwinning aan hem te danken hadden, voldeden zij ten slotte aan zijn verlangens en lieten zij de kannibalen met rust.

Dien nacht hielden de dorpskrijgers een feestelijke bijeenkomst om hun overwinningen te vieren en een nieuw opperhoofd te kiezen. Na den dood van den ouden Waziri had Tarzan de krijgers in den strijd aangevoerd en was het tijdelijk commando zwijgend aan hem toevertrouwd. Er was geen tijd geweest om een nieuw opperhoofd uit hun eigen midden te kiezen en in werkelijkheid hadden zij onder het commando van den aap-mensch zooveel succes behaald, dat zij het hoogste gezag niet aan een ander durfden toevertrouwen uit vrees, dat zij wat zij reeds gewonnen hadden weer zouden kunnen verliezen. Zij hadden nog zoo kort geleden bij den noodlottigen aanval, die door Waziri bevolen was, en waarin hij zelf gesneuveld was, de gevolgen gezien van in te gaan tegen het advies van den blanke, dat het niet moeilijk voor hen geweest was Tarzan's gezag als beslissend te aanvaarden.

De voornaamste krijgers zaten in een kring om een klein vuur de verdiensten van ieder, die als opvolger van den ouden Waziri in aanmerking kon komen, te bespreken. Busuli sprak het eerst.

„Nu Waziri dood is en geen zoon achtergelaten heeft, is er slechts één onder ons, van wien wij uit ervaring weten, dat hij een geschikt koning voor ons is. Er is slechts één, die bewezen heeft, dat hij ons met succes aanvoeren kan tegen de geweren der blanken en ons een makkelijke overwinning brengen zonder dat wij één man verloren hebben. Er is er slechts één en dat is de blanke man, die ons de laatste dagen heeft aangevoerd.” Busuli sprong op en begon met opgeheven speer en in halfgebogen houding langzaam om Tarzan heen te dansen en op de maat te zingen: „Waziri, koning van de Waziri's; Waziri, dooder van Arabieren; Waziri, koning van de Waziri's!”

Een voor een gaven de andere krijgers hun instemming te kennen door aan de plechtige dans te gaan mededoen. De vrouwen hurkten op den rand van den kring neer, sloegen op trommels, klaptten in haar handen om de dansers te begeleiden en zongen

met de krijgers mede. In het midden van den kring zat Tarzan van de Apen – Waziri, koning der Waziri's, want evenals zijn voorganger moest hij den naam van zijn stam als den zijne aannemen.

Sneller en sneller werden de passen der dansers, luider en luider hun wilde en woeste kreten. De speren werden omhooggezwaaid en wanneer de dansers zich bukten en hun schilden op de hardgestampte aarde van de dorpsstraat sloegen, was het geheele tooneel zoo vreeselijk woest en primitief alsof het opgevoerd werd in het ochtendgloren der menschheid, tallooze eeuwen geleden.

Toen de opwinding haar toppunt bereikte, sprong de aap-mensch op en begon aan de woeste plechtigheid mede te doen. In het midden van den kring glanzende zwarte lichamen sprong en brulde en schudde hij zijn zware speer in dezelfde krankzinnige uitgelatenheid als zijn medewilden. Het laatste overblijfsel van zijn beschaving was vergeten – hij was thans een oermensch in den vollen zin des woords, genoot in de vrijheid van het woeste, wilde leven. dat hij liefhad.

O, als Olga de Coude hem toen gezien had – zou zij dan in hem den goedgekleeden, kalmen jongen man herkend hebben, wiens beschaafd uiterlijk en onberispelijke manieren haar enkele maanden geleden zoo aangetrokken hadden? En Jane Porter! Zou zij dit woeste, krijgshaftige opperhoofd, die naakt danste te midden van zijn naakte wilde onderdanen, nog liefgehad hebben? En D'Arnot! Zou D'Arnot hebben kunnen gelooven, dat dit dezelfde man was, dien hij in een half dozijn van de voornaamste Parijsche clubs geïntroduceerd had? Wat zouden zijn mede-peers in het Hoogerhuis gezegd hebben als een hunner op dien dansenden reus met zijn barbaarschen haartooi en metalen sieraden gewezen en gezegd had: „Dit, mylords, is John Clayton, Lord Greystoke!”

En zoo werd Tarzan van de Apen koning van menschen – langzaam, maar zeker volgde hij de evolutie van zijn voorouders, want was hij niet van onder af aan begonnen?

HOOFDSTUK XVIII.

Jane Porter was de eerste, die na de schipbreuk van de *Lady Alice* in de boot wakker werd. De anderen sliepen op de doften of lagen in moeilijke houding onder in de boot.

Toen het jonge meisje begreep, dat zij van de andere booten gescheiden waren, werd zij met angst vervuld. Het gevoel van eenzaamheid en verlatenheid, dat de onmetelijke uitgestrektheid

van den oceaan in haar wekte, was zóó deprimeerend, dat zij ook in de toekomst niet den kleinsten straal van hoop zag. Zij begreep, dat zij verloren was – dat hulp niet te verwachten was.

Dan werd Clayton wakker. Het duurde verscheidene minuten voor hij ten volle beseffen kon, waar hij was, of zich de ramp van den vorigen avond herinneren. Eindelijk viel zijn blik op het jonge meisje.

„Jane!” riep hij uit. „Goddank, dat wij samen zijn!”

„Kijk!” zeide het jonge meisje dof, terwijl zij met een apathisch gebaar naar den horizont wees. „We zijn heelemaal alleen.”

Clayton keek in alle richtingen over het water.

„Waar kunnen zij zijn?” riep hij uit. „Zij kunnen niet verongelukt zijn, want er was geen hooge zee en zij waren drijvend, nadat het jacht gezonken was.”

Hij maakte de anderen wakker en legde hun den toestand uit.

„Het is eigenlijk wel zoo goed dat de booten verstrooid zijn, sir,” zeide een van de matrozen. „Zij hebben allemaal proviand, zoodat zij elkaar in dat opzicht niet noodig hebben; mocht er een storm opsteken, dan zouden zij elkaar toch niet kunnen helpen, maar nu zij verspreid zijn, bestaat er veel meer kans, dat er één opgepikt wordt en zullen de andere eerder opgezocht worden. Varen we bij elkaar, dan hadden we maar één kans op redding, terwijl wij er nu vier hebben.”

Zij zagen de wijsheid van zijn filosofie in en werden er wat door opgevroolijkt, maar hun vreugde was van korten duur, want toen besloten werd, dat zij oostwaarts naar het vasteland zouden roeien, bleek, dat de matrozen, die aan de twee eenige riemen van de boot gezeten hadden, in slaap gevallen waren en beide in het water hadden laten vallen.

Onder de booze woorden en verwijten, welke op die ontdekking volgden, kwam het bijna tot een handgemeen, maar Clayton wist hen te kalmeeren, ofschoon *monsieur* Thuran een oogenblik later bijna een nieuwe ruzie veroorzaakte door een gemeene opmerking te maken omtrent de stomheid van alle Engelschen en speciaal Engelsche matrozen.

„Kom, kerels,” zeide een van de matrozen, Tompkins, die zich heelemaal buiten de woordenwisseling gehouden had, „wat heb je aan al dat ruzie maken. Zooals Spider gezegd heeft, zullen we wel opgepikt worden, waartoe dient dus dat ruzie maken? Laten we liever wat eten!”

„Dat is nog zoo'n kwaad idee niet,” zeide *monsieur* Thuran en zich dan tot den derden matroos, Wilson, wendend: „Geef mij een van die blikjes, goede man.”

„Krijg het zelf,” antwoordde Wilson boos. „Ik neem geen bevelen aan van een – vreemdeling – je bent nog geen kapitein.”

Het gevolg was, dat Clayton zelf het blikje moest halen en dan volgde er een nieuwe booze woordenwisseling, toen een van de matrozen Clayton en *monsieur* Thuran ervan beschuldigde, dat zij

de controle over de proviand wilden nemen, zoodat zij het leeuwendeel konden hebben.

„Iemand moet het commando over deze boot nemen,” zeide eindelijk Jane Porter, die walgde van dit onaangename ruzie maken, dat het begin van een samenzijn, dat verscheidene dagen duren kon, kenmerkte. „Het is al erg genoeg om alleen te zijn in een kleine boot op den Atlantischen Oceaan; en we moeten het niet nog erger maken door dat eeuwige woorden hebben en quaesties maken. Jullie moesten een leider kiezen, wiens bevelen in alle opzichten opgevolgd moeten worden. We hebben hier meer een strikte discipline noodig dan op een groot schip.

Voor zij haar meening uitsprak, had zij gehoopt, dat zij zich heelemaal niet in de quaestie had behoeven te mengen, want zij geloofde, dat Clayton die zaken wel zou kunnen uitmaken, maar zij had zichzelf moeten bekennen, dat hij tot dusverre tenminste geen blijken gegeven had den toestand beter te kunnen beheerschen dan één van de anderen, ofschoon hij er zich tenminste van onthield de onaangenaamheden grooter te maken en zelfs zoover ging om het blik aan de matrozen te geven, toen dezen er bezwaar tegen maakten, dat hij het opende.

De woorden van het jonge meisje kalmeerden tijdelijk de mannen en ten slotte werd besloten, dat de twee vaatjes water en de vier blikken met eten in tweeën gedeeld zouden worden; de eene helft kregen de matrozen, de andere de drie passagiers.

Op die wijze werd het kleine gezelschap in twee kampen verdeeld en ieder gedeelte begon dadelijk over te gaan tot de distributie van het water en het voedsel. De matrozen hadden het eerst een blik open en hun vloeken van woede en teleurstelling deden Clayton vragen wat voor moeite zij hadden.

„Moeite!” gilte Spider. „Moeite! Het is heel wat erger – het is de dood! Dat – blik is vol koolteer.”

Vlug maakten nu Clayton en *monsieur* Thuran een der hunne open, doch slechts om tot de afschuwelijke ontdekking te komen, dat dat ook geen voedsel maar koolteer bevatte. Een voor een werden de vier blikken geopend. En toen de inhoud van ieder ervan bekend werd, kondigden woedende kreten de bittere waarheid aan – er was geen stukje voedsel aan boord.

„Goddank, dat het het water niet was,” riep Tompkins. „Het is makkelijker het zonder eten dan zonder water vol te houden. In het ergste geval kunnen we onze schoenen nog opeten, maar opdrinken kunnen we ze niet.”

Terwijl hij dat zeide, had Wilson een gat in een der watervaten geboord, en terwijl Spider er een vertind bakje onder hield, kantelde hij het vaatje wat, om er wat van het kostbare vocht uit te schenken. Een dun stroompje zwartachtige droge deeltjes sijpelde langzaam door de opening op den bodem van het bakje. Met een gegrom liet Wilson het vaatje vallen en zat, sprakeloos van schrik, naar de droge stof in het bakje te kijken.

„De vaatjes zijn gevuld met buskruit,” zeide Spider. En hetzelfde bleek het geval te zijn met het tweede vaatje.

„Koolteer en buskruit!” riep *monsieur* Thuran. „*Sapristi!* Wat een menu voor schipbreukelingen!”

Nu zij wisten, dat er noch voedsel noch water aan boord was, deden de dorst en de honger zich nog meer gevoelen en zoo begon op den eersten dag van het tragisch avontuur het bittere lijden in zijn vollen ernst.

Naar mate de dagen verliepen, werd de toestand nog hachelijker. Stekende oogen zochten dag en nacht den horizont af, tot de zwakke en moede kijkers uitgeput neervielen in de boot, om in een door droomen gestoorde sluimering een oogenblik respijt te zoeken voor de verschrikkingen van de wakende werkelijkheid.

De matrozen, tot wanhoop gebracht door den ongenadigen honger, hadden hun lederen gordels, hun schoenen en de riemen van hun petten opgegeten, ofschoon zoowel Clayton als *monsieur* Thuran alles gedaan hadden om hen aan hun verstand te brengen, dat zij hun lijden daardoor des te erger zouden maken.

Zwak en radeloos en wanhopig lag het kleine gezelschap met uitgedroogde lippen en opgezwollen tongen onder de onbarmhartige tropische zon te wachten op den dood, waarnaar zij begonnen te verlangen. Het intense lijden van de eerste paar dagen was voor de drie passagiers, die niets gegeten hadden, wat verstompt, maar de doodstrijd van de matrozen was jammerlijk om aan te zien, toen hun zwakke magen de stukken leer, waarmede zij die gevuld hadden, trachtten te verteren. Thompkins bezweek het eerst. Precies een week na de schipbreuk van de *Lady Alice* stierf de matroos onder afzichtelijke krampen.

Uren lang lagen zijn vertrokken en afschuwelijke gelaatstrekken te grijnzen tegen degenen, die voor in het kleine bootje zaten, totdat Jane Porter het gezicht niet langer kon uithouden.

„Kan je dat lijk niet over boord werpen, William?” vroeg zij.

Clayton stond op en strompelde naar het lijk. De twee overgebleven matrozen keken daar met een vreemd onheilspellend licht in hun diepingevallen oogkassen naar. Vergeefs trachtte de Engelschman het lijk over den kant van de boot te lichten, zijn kracht was echter niet opgewassen tegen die taak.

„Help me even,” zeide hij tegen Wilson, die het dichtst bij hem lag.

„Waarom wil je hem over boord gooien?” zeide de matroos op ontevreden toon.

„We moeten het doen vóór we er te zwak voor zijn,” antwoordde Clayton. „Na een dag in de brandende zon zou het niet uit te houden zijn van de stank.”

„Het is beter hem daar kalm te laten liggen,” bromde Wilson. „We zullen hem misschien voor morgen nodig hebben.”

Langzaam drong de beteekenis van 's mans woorden tot Clayton door. Eindelijk begreep hij, waarom de man er zich tegen verzette, dat de doode overboord gezet werd.

„God!” fluisterde Clayton vol afschuw. „Je bedoelt toch niet –”

„Waarom niet?” bromde Wilson. „Moeten we niet leven? Hij is dood,” voegde hij eraan toe, terwijl hij in de richting van het lijk wees. „Hem kan het niet schelen.”

„Kom hier, Thurán,” zeide Clayton zich tot den Rus wendend. „We zullen nog iets ergers dan den dood aan boord hebben, als we vóór het donker dat lijk niet kwijt zijn.”

Wilson richtte zich dreigend op om het voorgenomen plan te beletten, maar toen zijn kameraad Spider partij trok voor Clayton en *monsieur* Thurán, gaf hij het op en bleef hongerig naar het lijk zitten staren, terwijl de drie mannen er met vereende krachten in slaagden het overboord te rollen.

Het verdere gedeelte van den dag zat Wilson met een krankzinnigen blik in zijn oogen Clayton aan te kijken. Tegen den avond, toen de zon wegzonk in de zee, begon hij te gichelen en in zichzelf te mompelen, maar hij had geen blik van Clayton af.

Nadat het volkomen donker geworden was, kon Clayton die vreeselijke blikken nog op zich voelen rusten. Hij durfde niet te gaan slapen en toch was hij zóó uitgeput, dat hij voortdurend strijden moest om zich wakker te houden. Eindelijk echter viel zijn hoofd op een doft en sliep hij. Hoe lang hij echter bewusteloos was, wist hij niet – hij werd wakker door een schuifelend geluid vlak bij zich. De maan was opgegaan en toen hij verschrikt zijn oogen opensloeg, zag hij hoe Wilson, wiens gezwollen tong uit zijn open mond hing, naar hem toesloep.

Het zachte geluid had Jane Porter ook wakker gemaakt en toen zij de afschuwelijke scène zag, gaf zij een gil van angst. Op hetzelfde oogenblik viel de matroos op Clayton aan. Als een wild dier zochten zijn tanden de keel van zijn prooi, maar Clayton, hoe zwak hij ook was, vond nog voldoende kracht om den mond van den krankzinnige van zich af te houden.

Door Jane Porter's gil werden *monsieur* Thurán en Spider wakker. Zij kwamen dadelijk Clayton te hulp en slaagden er met hun drieën in Wilson meester te worden en hem onder in de boot te krijgen. Een paar minuten lag hij daar in zichzelf te praten en te lachen en dan, met een vreeselijken gil en vóór een der anderen het kon beletten, stond hij op en sprong over boord.

De reactie op de vreeselijke opwinding deed de overlevenden beven. Spider huilde; Jane Porter bad; Clayton vloekte in zichzelf; *monsieur* Thurán zat met zijn hoofd in zijn handen te denken. Het resultaat van zijn overpeinzingen deelde hij den volgenden ochtend mede in het volgende voorstel aan Spider en Clayton.

„Heeren,” zei *monsieur* Thurán, „u ziet het lot, dat ons allen wacht, tenzij we binnen een dagen opgepikt worden. Dat daar maar weinig hoop op bestaat, blijkt wel duidelijk uit het feit, dat we al deze dagen, die we nu al rondrijven, geen zeil of geen rookwolkje aan den horizon hebben gezien. Met voedsel zouden we nog een kansje hebben, maar zonder voedsel niet. Er blijven

dus maar twee dingen over, waartusschen we dadelijk kiezen moeten. Of we moeten sterven of een moet opgeofferd worden, zoodat de anderen kunnen leven. Begrijpt u mijn bedoeling goed?"

Jane Porter, die alles gehoord had, rilde van afschuw. Als het voorstel gekomen was van den armen, onbeschaafden matroos, zou zij misschien niet zoo verbaasd geweest zijn; maar dat het van iemand kwam, die beweerde beschaving te bezitten, van een gentleman, kon zij nauwelijks gelooven.

„Het is beter, dat wij dan allen sterven,” zei Clayton.

„Daarover heeft de meerderheid te beslissen,” antwoordde Thuran. „Daar er slechts een van ons drieën opgeofferd zal worden, moeten wij een besluit nemen. Miss Porter blijft er buiten, want zij is niet in gevaar.”

„Hoe zullen wij weten, wie de eerste is?” vroeg Spider.

„Dat moet het lot uitmaken,” antwoordde Thuran. „Ik heb een aantal francs in mijn zak. Wij kunnen een bepaald jaartal daaruit nemen – en degene, die dat jaartal het eerst onder een stuk zeil vandaan haalt, zal de eerste zijn.”

„Ik wil met zoo'n duivelsch plan niet te maken hebben,” prevelde Clayton. „Ook nu nog kunnen we land in zicht krijgen of een schip zien.”

„Je hebt te doen wat de meerderheid beslist of anders zal je de eerste zijn zonder de formaliteit van loten,” zeide Thuran dreigend. „Laten we over het plan stemmen; *ik* ben ervoor. En jij, Spider?”

„Ik ook,” antwoordde de matroos.

„Het is de wil van de meerderheid,” zeide *monsieur* Thuran, „en laten we nu geen tijd verliezen om te loten. De een heeft even veel kans als de ander. Opdat er drie kunnen leven, moet een onzer misschien een paar uur eerder sterven dan anders.”

Dan maakte hij de voorbereidende maatregelen voor de loterij des doods, terwijl Jane Porter met groote oogen zat te staren naar het vreeselijke, waarvan zij getuige was. *Monsieur* Thuran legde zijn jas onder in de boot en nam dan uit een handvol geld zes francstukken. De twee andere mannen bogen zich over hem heen, toen hij ze bekeek. Ten slotte gaf hij ze alle aan Clayton.

„Bekijk ze goed,” zeide hij. „Het oudste jaartal is 1875 en er is er maar een van dat jaar.”

Clayton en de matroos bekeken ieder geldstuk zorgvuldig. Zij konden niet het minste verschil ontdekken dan de jaartallen. Als zij geweten hadden, dat *monsieur* Thuran's vroegere ervaringen als kwartjesvinder zijn tastgevoel zoo fijn ontwikkeld hadden, dat hij alleen door ze te bevoelen kaarten bijna onderscheiden kon, dan zouden zij begrepen hebben, dat het plan niet zoo fair was. Het geldstuk met het jaartal 1875 was een haar dunner dan de andere, maar Clayton en Spider zouden het niet zonder behulp van een mikrometer hebben kunnen ontdekken.

Het resultaat van de eerste trekking was, dat het bewuste geld-

stuk nog onder de jas bleef liggen, zoodat opnieuw getrokken moest worden.

De Rus, die de eerste was, haalde natuurlijk het goede geldstuk te voorschijn.

Jane Porter sloot haar oogen, toen Clayton zijn hand onder de jas stak. Spider boog zich met uitpuilende oogen over de hand, die over zijn lot beslissen zou, want als Clayton niet het stuk met het jaartal 1875 trok, was hij het offer.

Dan haalde William Cecil Clayton, Lord Greystoke, zijn hand onder de jas te voorschijn en met het geldstuk dicht in zijn handpalm gedrukt, waar niemand het zou kunnen zien, keek hij Jane Porter aan. Hij durfde zijn hand niet open maken.

„Vlug!” siste Spider. „Bij God, laat zien!”

Clayton opende zijn vingers. Spider zag het eerst het jaartal en voor iemand wist, wat zijn bedoeling was, stond hij op en boog zich over den kant van de boot, om voor eeuwig in de groene diepten te verdwijnen – het was niet het francstuk met het jaartal 1875 geweest.

De spanning had de overlevenden zóó uitgeput, dat zij den verderen dag half bewusteloos liggen bleven. Verscheidene dagen – dagen van toenemende zwakheid en radeloosheid – werd het onderwerp niet meer aangeroerd. Eindelijk kroop de Rus naar de plek waar Clayton lag.

„We moeten nog eenmaal loten voor we zelfs te zwak zijn om te eten,” fluisterde hij.

Clayton was in zoo'n toestand, dat hij nauwlijks meester was over zijn eigen wil. Jane Porter had in geen drie dagen gesproken. Hij wist, dat zij stervende was. Hoe verschrikkelijk de gedachte ook zijn mocht, hij hoopte, dat het offer van Thurán of van hem zelf het middel zijn mocht om haar nieuwe krachten te geven en dus ging hij onmiddellijk op het voorstel van den Rus in.

Zij trokken op dezelfde wijze als de vorige maal, doch er kon slechts één resultaat zijn: Clayton trok het 1875 francstuk.

„Wanneer zal het zijn?” vroeg hij aan Thurán.

De Rus had reeds een zakmes te voorschijn gehaald en probeerde dat open te maken.

„Nu,” prevelde hij, terwijl zijn hongerige oogen hunkerend keken naar den Engelschman.

„Kan je niet wachten tot het donker is?” vroeg Clayton. „Miss Porter moet het niet zien. We zouden trouwen, zooals je weet.”

Een uitdrukking van teleurstelling kwam op Thurán's gezicht.

„Heel goed,” antwoordde hij aarzelend. „Het zal gauw genoeg avond zijn. Ik heb al zooveel dagen gewacht – ik kan nog wel een paar uur wachten.”

„Dank je,” prevelde Clayton. „Dan ga ik nu naast haar zitten tot het tijd is. Ik zou, vóór ik sterf, nog graag een paar uur bij haar zijn.”

Toen Clayton bij het meisje kwam, was zij bewusteloos – hij

wist, dat zij stervende was, en hij was blij, dat zij de vreeselijke tragedie, die dadelijk opgevoerd zou worden, niet behoefde te zien. Hij nam haar hand en bracht die aan zijn uitgedroogde en gezwollen lippen. Een tijd lang streelde hij het uitgemergelde, uitgemaagde ding, dat eenmaal die mooie, slanke, blanke hand van de jonge schoone uit Baltimore geweest was.

Het was volkomen donker vóór hij het wist, maar door een stem, die uit den nacht opklonk, werd hij weer tot bewustzijn gebracht. De Rus riep hem om het vonnis te voltrekken.

„Ik kom, *monsieur* Thurán,” antwoordde hij vlug.

Driemaal trachtte hij op zijn handen en knieën te komen, om zijn dood tegemoet te kruipen, maar in de paar uur, dat hij daar gelegen had, was hij te zwak geworden om naar Thurán terug te gaan.

„U zult bij mij moeten komen, *monsieur*,” riep hij zwakjes. „Ik ben niet sterk genoeg om op handen en voeten te kruipen.”

„*Sapristi!*” prevelde *monsieur* Thurán. „Je wilt mij voor den gek houden.”

Clayton hoorde den Rus onder in den boot schuifelen. Eindelijk gromde hij wanhopig. „Ik kan niet kruipen,” jammerde de Rus.

„Het is te laat. Je hebt me voor den gek gehouden, Engelsche hond!”

„Dat heb ik niet, *monsieur*,” antwoordde Clayton. „Ik heb mijn best gedaan om op te staan, maar ik zal het nog eens probeeren en als u het ook probeert, kunnen we misschien ieder halverwege kruipen.

Weer spande Clayton zijn overblijvende krachten tot het uiterste in en hij hoorde Thurán blijkbaar hetzelfde doen. Ongeveer een uur later slaagde de Engelschman erin op zijn handen en knieën te komen, doch bij de eerste voorwaartsche beweging viel hij voorover. Een oogenblik later hoorde hij een zucht van verlichting van Thurán.

„Ik kom,” fluisterde de Rus.

Weer trachtte Clayton verder te strompelen om zijn lot tegemoet te gaan, maar weer viel hij voorover en, hoe hij zich ook inspande, òp komen kon hij niet meer. Bij de laatste poging viel hij op zijn rug en daar lag hij naar de sterren te staren, terwijl hij achter zich het moeilijke schuifelen en het zware ademen van den Rus hooren kon.

Zoo lag hij wel een uur te wachten op de verlossing uit zijn lijden. De Rus was nu heel dicht bij, maar de tusschenpoozen tusschen zijn pogingen om te naderen werden hoe langer hoe grooter.

Eindelijk wist hij, dat Thurán vlak naast hem was. Hij hoorde een gichellach; iets raakte zijn gezicht aan en hij verloor het bewustzijn.

HOOFDSTUK XIX

Denzelfden nacht, dat Tarzan van de Apen koning werd der Waziri's, lag de vrouw, die hij liefhad, tweehonderd mijl ten Westen van hem op den Atlantischen Oceaan te sterven in een kleine boot. Terwijl hij te midden van zijn naakte mede-wilden danste en het licht van het vuur op zijn zware, rollende spieren speelde, lag de vrouw, die hem liefhad, mager en uitgeteerd in de laatste coma, welke aan den dood door honger en dorst voorafgaat.

De week na zijn „troonsbestijging” escorteerde Tarzan de Manyema's, zooals hij hun vroeger beloofd had, naar de noordgrens der Waziri's. Voor hij ze gaan liet, deed hij hen plechtig beloven, dat zij in het vervolg niet meer tegen de Waziri's zouden optrekken, en het kostte thans niet veel moeite die belofte van hen te krijgen. Zij hadden voldoende ervaring van de taktiek van het nieuwe Waziri-opperhoofd om er niet aan te denken later nog eens binnen de grenzen van zijn gebied te komen.

Bijna onmiddellijk na zijn terugkomst in het dorp begon Tarzan voorbereidende maatregelen te nemen voor een expeditie om te zoeken naar de goudstad, die de oude Waziri hem beschreven had. Hij koos vijftig van de stoerste krijgers uit en wel alleen hen, die hem gaarne schenen te begeleiden op de moeilijke tocht en de gevaren in een vijandig land te deelen.

De fabelachtige rijkdom van de stad was bijna niet uit zijn gedachte geweest sinds den dag, dat Waziri hem de avonturen van de vorige expeditie, die toevallig bij de uitgestrekte ruïnes terechtgekomen was, verteld had. De verlokking, om op avontuur uit te gaan, was misschien een even groote factor om Tarzan den tocht te doen ondernemen als de verlokking van goud, maar de verlokking van het goud was er zeker ook, want hij had in de beschaafde wereld iets geleerd van de wonderen, die gewrocht kunnen worden door den bezitter van het gouden toovermetaal. Wat hij met een vermogen van goud in het hartje van het woeste Afrika doen kon, had hij nog niet overwogen – het zou voldoende zijn de macht te bezitten om wonderen te doen, ook al had hij nooit gelegenheid het te gebruiken.

Zoo vertrok dan op een prachtigen tropischen ochtend Waziri, het hoofd der Waziri's, aan het hoofd van vijftig lenige ebbenhoutkleurige krijgers om op avonturen en rijkdommen uit te gaan. Zij volgden den weg, zooals de oude Waziri dien aan Tarzan beschreven had. Dagen lang trokken zij voort: de eene rivier op; een waterscheiding over; een andere rivier af; totdat zij aan het einde van den vijf-en-twintigsten dag kampeerden op een berghelling,

van den top waarvan zij de wonderbare schattenstad hoopten te zullen zien.

Den volgenden ochtend vroeg beklommen zij de bijna loodrechte rotspunten, die de laatste, maar grootste natuurlijke hinderpaal tusschen hen en hun plaats van bestemming vormden. Het was bijna twaalf uur voor Tarzan, die aan het hoofd van de klimmende krijgers ging, over den top van den laatsten klip klauterde en op het kleine vlakke tafelland van den bergtop stond.

Aan beide kanten doemden machtige pieken op, duizenden voeten hooger dan de pas, waardoor zij de verboden vallei binnengingen. Achter hen strekte zich het beboschte dal uit, waardoor zij zoovele dagen gemarcheerd hadden en aan den tegenovergestelden kant de lage bergketen, die de grens van hun eigen land aangaf.

Maar vóór hem lag wat het meest zijn aandacht trok. Hier lag een troostelooze vallei – een smalle, hier en daar met struiken beplekte en met groote steenen bedekte vallei. En aan gene zijde van de vallei lag wat een machtige stad scheen te zijn met groote muren, torens, minaretten en koepels, die rood en geel in het zonlicht glansden. Tarzan was er echter nog te ver van af om de sporen van verval op te merken – hem leek het een wonderbaarlijke, grootsche, prachtige stad en zijn phantasie bevolkte haar breede straten en haar groote tempels met een dichte menigte gelukkige en druk bezig zijnde menschen.

Een uur rustte de kleine expeditie op den bergtop en dan leidde Tarzan haar naar de vallei. Er was geen pad, maar het dalen ging met minder moeite gepaard dan het klimmen. Eenmaal in het dal, vorderden zij snel, zoodat het nog licht was voor zij voor de hooge muren der oude stad bleven staan.

De buitenmuur was vijftig voet hoog, waar hij niet in puin gevallen was, maar nergens – zoover zij tenminste zien konden – was er meer dan tien of twintig voet van de bovenlaag verdwenen. Het was nog een formidabel verdedigingswerk. Verscheidene malen meende Tarzan zich achter de ingevallen gedeelten van den muur dingen te zien bewegen, alsof wezens van achter het bolwerk van het oude steenen gevaarte naar hen keken. En dikwijls had hij de gewaarwording alsof ongeziene oogen op hem rustten, maar geen enkele maal kon hij zekerheid krijgen dat het meer dan phantasie was.

Dien avond kampeerden zij buiten de stad. Een keer, tegen middernacht, werden zij wakker door een vreeselijken schreeuw van achter den grooten muur. Eerst klonk hij heel hoog, maar langzamerhand werd hij zwakker om ten slotte te eindigen in een reeks griezige weeklachten. Hij had een vreemde uitwerking op de negers en verlamde hen bijna van schrik en angst; en het duurde wel een uur voor het kamp weer tot rust gekomen was om te gaan slapen. 's Ochtends was de uitwerking ervan nog zichtbaar in de vreesachtige blikken, welke de Waziri's steeds weer

wierpen op het massieve bouwwerk, dat boven hen opdoemde.

Tarzan had al zijn overredingskracht noodig om te beletten, dat de negers het avontuur op stel en sprong opgaven en door het dal terug vluchtten naar de klippen, die zij den vorigen dag beklommen hadden. Maar ten slotte stemden zij er door bevelen en de bedreiging, dat hij alleen de stad zou binnengaan, in toe hem te vergezellen.

Een kwartier liepen zij langs den muur, vóór zij een toegang ontdekten. Toen kwamen zij bij een smalle opening, die niet meer dan twintig inches breed was. Daarin rees voor hen een door eeuwenlang gebruik uitgesleten trap op om bij een scherpen bocht in de gang te verdwijnen.

In dien nauwen ingang moest Tarzan schuins loopen, daar hij er anders zijn breede schouders niet in krijgen kon. Achter hem kwamen zijn zwarte krijgers. Bij de bocht in de opening eindigde de trap en werd de weg gelijk; maar hij kronkelde en draaide als een slang, tot hij bij een scherpen hoek plotseling uitkwam op een smalle binnenplaats, aan de andere zijde waarvan een binnenmuur, die even hoog was als de eerste, oprees. Op dezen binnenmuur stonden afwisselend ronde torens en spitse monolithen. Hier en daar toonde hij sporen van verval, maar over het geheel verkeerde hij in een veel beteren staat dan de buitenmuur.

Een tweede nauwe gang liep door dien muur en aan het einde daarvan bevonden Tarzan en de zijnen zich op een breede laan, aan de overzijde waarvan invallende gebouwen van uitgehouwen graniet donker en terugstootend opdoemden. Op de débris van die gebouwen waren boomen gegroeid en in en uit de holle en slaande ramen kropen klimplanten en ranken. Het gebouw vlak daartegenover scheen minder begroeid en in veel beteren staat te verkeerren. Het was een massief, door een reusachtige koepel bekroond steenen gevaarte. Aan beide zijden van den grooten ingang stonden rijen dikke pilaren, alle bekroond, door een grooten, grotesken, uit monolithen gehouwen vogel.

Terwijl de aapmensch en zijn makkers in verschillende graden van verbazing naar die oude stad midden in het woeste Afrika stonden te staren, merkten verscheidenen beweging op binnen in het gebouw, waarnaar zij keken. Vage, donkere vormen schenen zich in het halfdonker van het inwendige te bewegen. Iets tastbaars, waar het oog houvast aan had, was er echter niet – alleen een griezelige aanwijzing van leven, waar het scheen, dat er geen leven moest zijn, want levende dingen schenen niet op hun plaats in deze spookachtige, doode stad van het langdoode verleden.

Tarzan herinnerde zich, dat hij in de bibliotheek te Parijs iets gelezen had van een verloren ras van blanken, dat volgens de legenden der inboorlingen in het hart van Afrika leefde en woonde. Hij vroeg zich af of hij nu niet keek naar de bouwvallen van een beschaving, die dit vreemde volk te midden van de woeste omgeving van zijn vreemde en woeste woonplaats had doen

ontstaan. Zou het mogelijk zijn, dat zelfs nu nog een overblijfsel van dat verloren ras deze in puin gevallen *grandeur*, welke hun voorvaderen eens gesticht hadden, bewoonden? Weer meende hij een sluipende beweging in den grootschen tempel voor zich te zien.

„Kom,” zeide hij tegen zijn Waziri, „laten we gaan kijken wat er achter deze in puin gevallen muren ligt.”

Zijn krijgers toonden weinig lust hem te volgen, maar toen zij zagen, dat hij moedig het dreigende portaal binnenging, volgden zij hem toch in een opeengedrongen groep, die de verpersoonlijking van zenuwachtigen angst scheen. Een gil, zooals zij dien den afgelopen nacht gehoord hadden, zou voldoende geweest zijn om hen als krankzinnigen te doen vluchten naar de smalle opening, die door de groote muren naar de buitenwereld liep.

Toen Tarzan het gebouw binnenging, voelde hij duidelijk, dat vele oogen op hem rustten. In de donkerte van een gang dichtbij hoorde hij geritsel en hij had er een eed op durven doen, dat hij een hand zich zag wegtrekken uit een schuinsche vensteropening, die boven hem uitkwam op de koepelvormige rotonde, waarin hij zich bevond.

De vloer van de kamer was van hard, de muur van zacht graniet, waarin vreemden menschen- en dierengestalten waren uitgehouwen. Hier en daar waren reliefplaten van geel metaal in het metselwerk der muren aangebracht.

Toen hij dichter bij een van die platen kwam, zag hij, dat zij van goud was en dat er vele hiërogllyphen in gegrift waren. Na dit eerste vertrek volgden er nog andere en daarachter vertakte het gebouw zich in reusachtige vleugels. Tarzan liep verscheidene van die vertrekken door en vond er vele bewijzen van den fabelachtigen rijkdom der oorspronkelijke bewoners. In een kamer stonden zeven pilaren van zuiver goud en van een ander was de vloer zelfs uit dat kostbare metaal gemaakt. En terwijl hij zijn ontdekkingstocht voortzette, volgden zijn negers hem van dichtbij. Vreemde gedaanten zweefden aan beide kanten van en vóór en achter hen, maar toch nooit zoo dicht bij, dat iemand gezegd zou kunnen hebben, dat zij niet alleen waren.

De spanning begon echter te groot te worden voor de zenuwen der Waziri's. Zij smeekten Tarzan naar het zonlicht terug te keeren. Zij zeiden, dat er niets goeds uit zulk een expeditie kon voortkomen, want dat de puinhoopen bewoond werden door de geesten der dooden, die er vroeger verblijf in gehouden hadden.

„Zij loeren op ons, o koning,” fluisterde Busuli. „Zij wachten tot zij ons in de uiterste schuilhoeken van hun vesting gelokt hebben, en dan zullen zij ons aanvallen en met hun tanden in stukken scheuren. Zoo doen geesten. De oom van mijn moeder, die een groot heksenmeester is, heeft me er dikwijls van verteld.”

Tarzan lachte. „Gaat terug naar het zonlicht, mijne kinderen,” zeide hij. „Ik kom weer bij jullie, als ik deze oude ruïne van onderen tot boven doorzocht en het goud gevonden of ontdekt

heb, dat het er niet is. In ieder geval kunnen wij de platen uit de muren nemen, want de pilaren zullen wel te zwaar zijn om te hanteeren, maar er moeten groote voorraadkamers zijn gevuld met goud – goud, dat we makkelijk op onze ruggen kunnen meenemen. Gaat nu maar de frische lucht in, waar je makkelijker kunt adem halen.”

Enkele krijgers liepen dadelijk weg om hun koning te gehoorzamen, maar Busuli en verscheidene anderen aarzelden hem te verlaten – aarzelden tusschen liefde en trouw voor hun koning en bijgeloovige vrees voor het onbekende. En dan, geheel onverwachts, gebeurde datgene wat de quaestie, zonder dat zij verder besproken behoefde te worden, besliste. Uit de stilte van den vervallen tempel klonk, vlak bij hun ooren, dezelfde afschuwelijke schreeuw, dien zij den vorigen nacht gehoord hadden, en met gillen van angst vluchtten de negers door de ledige gangen van het eeuwenoude gebouw.

Achter hen stond Tarzan van de Apen met een grimmigen glimlach op zijn lippen – wachtend op den vijand, waarvan hij zeker wist, dat hij hem zou overvallen. Maar weer heerschte er stilte, uitgezonderd het zachte geritsel van bloote voeten, die zich dichtbij heimelijk bewogen.

Toen ging Tarzan verder den tempel in. Van afdeeling tot afdeeling ging hij, totdat hij er in een kwam, waarin zich nog een ruwe, gegrendelde deur bevond, en toen hij daar zijn schouders tegen zette om haar open te stooten, klonk weer die waarschuwendende schreeuw. Het was duidelijk, dat men hem waarschuwde die bijzondere afdeeling niet te ontheiligen, of kon het zijn, dat daarin het geheim tot de schatkamers lag?

In ieder geval was het feit alleen, dat de vreemde, onzichtbare bewakers van deze spookachtige plaats reden hadden om niet te willen, dat hij die kamers betrad, voldoende voor Tarzan om het juist wel te doen, en ofschoon de schreeuw telkens weer herhaald werd, bleef hij met zijn schouders tegen de deur duwen, totdat ze onder zijn reusachtige kracht bezweek en op haar krakende houten scharnieren openvloog.

Daarbinnen was alles zwart als een graf. Er was geen enkel raam om ook maar den geringsten lichtstraal door te laten. Met de punt van zijn speer voor zich uit tastend op den grond, betrad Tarzan de Stygische duisternis. Plotseling werd de deur achter hem gesloten en tegelijkertijd grepen uit alle richting van de duisternis handen hem beet.

De aapmensch vocht met al de woeste woede van zelfbehoud, die nog gesteund werd door zijn Herculische kracht. Maar ofschoon hij voelde, dat zijn slagen goed terecht kwamen en zijn tanden wegzonken in zacht vleesch, schenen steeds weer twee nieuwe handen de plaats in te nemen van die, welke hij van zich had afgeschud. Eindelijk trokken zij hem op den grond en langzaam, zeer langzaam aan werden zij hem door hun numerieke

meerderheid meester. En dan bonden zij hem vast – zijn handen op zijn rug en zijn voeten in de hoogte.

Hij had geen enkel geluid gehoord dan het zware ademhalen van zijn tegenstanders. Hij wist niet, wat voor soort wezens hem gevangen genomen hadden, maar dat het menselijke wezens waren, bleek wel uit het feit, dat zij hem gebonden hadden.

Nu lichtten zij hem van den grond en brachten hem door de donkere kamer een andere deur uit op een binnenplaats van den tempel. Hier zag hij degenen, die hem gebonden hadden. Er waren er zeker een honderd – kleine, dikke mannen met groote baarden, die hun gezichten bedekten en op hun behaarde borsten vielen.

Het dikke verwarde hoofdhaar groeide laag over hun naar achteren springende wenkbrauwen en hing ver op hun schouders en ruggen. Hun kromme beenen waren kort en zwaar, hun armen lang en gespierd. Om hun lendenen droegen zij luipaarden- en leeuwenhuiden, terwijl groote halsbanden van de klauwen dierzelfde dieren tot op hun borst hingen. Massieve banden van zuiver goud versierden hun armen en beenen. Als wapens hadden zij zware knodsen, terwijl in hun gordels, waarmede hun kleedingstukken vastgehouden werden, lange messen staken.

Maar den grootsten indruk op hun gevangene maakte hun blanke huid – noch in hun kleur noch in hun gelaatstrekken was iets van het negertype te bespeuren. Toch hadden zij met hun terugspringende voorhoofden, hun boosaardige, kleine, dicht bij elkaar geplaatste oogen en hun gele tanden een allesbehalve innemend uiterlijk.

Gedurende het gevecht in het donkere vertrek en terwijl zij hem naar de binnenplaats gesleept hadden, was er geen woord gezegd, maar nu begonnen verscheidene hunner een brommend, éénlettergrepig gesprek in een taal, die de aap-mensch niet kende; dan liepen zij op hun korte beenen naar een ander gedeelte van den tempel en lieten hem op den harden grond liggen.

Terwijl Tarzan op zijn rug lag, zag hij, dat de tempel de binnenplaats geheel omgaf en dat zijn hooge muren aan alle kanten hoog boven hem oprezen. Vlak boven hem was een klein stukje blauwe lucht zichtbaar en in één richting kon hij door een vensteropening gebladerte zien, maar of dat buiten of binnen den tempel was, wist hij niet. Om de binnenplaats waren van onder tot boven aan den tempel reeksen open galerijen en nu en dan ving de gevangene blikken op uit schitterende oogen, die van onder massa's neervallend haar straalden en van boven af op hem neer keken.

De aapmensch beproefde zacht de sterkte van de touwen, waarmede hij gebonden was, en hoewel hij het niet zeker wist, leek het toch, dat zij niet sterk genoeg zouden zijn om, wanneer hij zich zou willen vrijmaken, de spanning van zijn reusachtige spieren te weerstaan; maar vóór de duisternis ingevallen was of hij voelde dat hij niet meer bespied werd, durfde hij de krachtproef niet wagen.

Hij had reeds verscheidene uren op de binnenplaats gelegen vóór de eerste zonnestrallen er op doordrongen; bijna gelijktijdig hoorde hij het klipklappen van bloote voeten in de gangen om hem heen en een oogenblik later zag hij hoe de galerijen boven zich vulden met een bende wezens, terwijl een twintigtal weer op de binnenplaats kwamen.

Een oogenblik waren aller blikken gericht op de middagzon en dan hieven de menschen op de galerijen en die op de binnenplaats het refrein van een lied aan. Weldra begonnen degenen, die om Tarzan stonden, op de maat daarvan te dansen. Zij kwamen langzamerhand steeds dichterbij hem en geleken in hun manier van dansen op een aantal logge, schuifelende beren; maar tot dusverre keken zij nog niet naar hem, maar hielden zij hun kleine oogen op de zon gericht.

Een minuut of tien duurde dat eentonige zingen en dansen; dan wendden zij zich plotseling allen tegelijk met opgeheven knods naar hun slachtoffer, stieten een afschuwelijk gehuil uit en vlogen op hem aan, terwijl zij hun gezichten tot de meest duivelsche uitdrukkingen vertrokken.

Op hetzelfde oogenblik sprong een vrouw midden in de bloeddorstige horde en joeg hen met een knods, die gelijk was aan de hunne, behalve dat hij van goud was, terug.

HOOFDSTUK XX.

Een oogenblik dacht Tarzan, dat door een vreemden gril van het noodlot een wonder hem gered had, maar toen hij het gemak beseftte waarmede het meisje met haar ééne hand twintig gorilla-achtige mannen verjaagd had, en hij een oogenblik later zag, hoe zij hun dans weer hervatten, terwijl zij hen op een eentonigen dreun toesprak, kwam hij tot de conclusie, dat het slechts een deel was van de ceremonie, waarvan hij het middelpunt vormde.

Na enkele oogenblikken haalde het meisje een mes uit haar zak, boog zich over Tarzan heen en sneed de touwen, waarmede zijn beenen gebonden waren, los. Dan gaf zij, terwijl de mannen met dansen ophielden en dichterbij kwamen, hem een teeken op te staan. Vervolgens sloeg zij het touw, dat om zijn beenen gezeten had, om zijn nek en leidde hem over de binnenplaats, terwijl de mannen in rijen van twee volgden.

Door kronkelende gangen bracht zij hem al verder en verder den tempel in, tot zij bij een groot vertrek kwamen, in het midden waarvan een altaar stond. Thans begreep Tarzan de vreemde plechtigheid, die aan zijn binnenleiden in het heilige der heiligen voorafgegaan was.

Hij was in de handen van nakomelingen der oude zoonanbidders gevallen. Zijn schijnbare redding door een ondergeschikte van de hoogepriesteres der zon was slechts een deel van de heidensche plechtigheid – de zon, die door de opening boven in de binnenplaats op hem neergekeken had, had hem opgeëischt en de priesteres was uit het binnenste gedeelte van den tempel gekomen om hem uit de bezoedelde handen van oningewijden te redden – om hem te redden als een menschenoffer voor hun vlammende godheid.

En wanneer hij zich had willen vergewissen of zijn vermoeden wel juist was, dan had hij slechts zijn blikken te richten op de bruinachtig-roode vlekken, die het steenen altaar en den grond eromheen bedekten, of op de menschedels, die uit talloze nissen in den hoogen muur grijnsden.

De priesteres bracht het slachtoffer naar de altaartreden. Weer vulden de galerijen zich met kijkers, terwijl uit een deurgewelf aan de oostzijde van de kamer een stoet vrouwen langzaam het vertrek binnenschreed. Zij droegen, evenals de mannen slechts huden van wilde dieren, die om haar middel vastgehouden werden door leeren gordels of gouden banden. Haar haar was echter in tegenstelling met dat der mannen opgenomen door gouden hoofdtooisels, samengesteld uit ronde en ovale stukken goud welke zoo handig samengehouden werden, dat zij een metalen hoofdbedekking vormden, vanwaaraf aan beide kanten van het hoofd lange strengen ovale stukken afhingen tot het middel.

De vrouwen waren symmetrischer geproportionneerd dan de mannen, terwijl de vorm van haar hoofden en haar grootte, zachte, zwarte oogen op een veel grootere intelligentie en menselijkheid wezen dan haar heeren en meesters bezaten.

Iedere priesteres droeg twee gouden nappen en terwijl zij een rij vormden aan de eene zijde van het altaar, vormden de mannen, nadat zij eerst een nap van de vrouwen genomen hadden, er een aan de andere zijde. Vervolgens werd het eentonige lied weer aangeheven en dan kwam uit een donkere gang aan gene zijde van het altaar uit de holachtige diepten onder de kamer nog een vrouw.

De hoogepriesteres, dacht Tarzan. Het was een jonge vrouw met een vrij intelligent en knap gezicht. Haar versierselen waren dezelfde als haar ondergeschikten droegen, maar veel fijner bewerkt en bezet met diamanten. Haar bloote armen en beenen waren bijna verborgen onder de massieve, bejuweelde sieraden, welke ze bedekten, terwijl haar luipaardenhuid vastgehouden werd door een nauwsluitenden gordel van gouden ringen, die in vreemde teekeningen met ontelbare kleine diamanten bezet waren. In dien gordel droeg zij een lang, met juweelen ingelegd mes en in haar hand een dunnen staf in plaats van een knods.

Toen zij aan de andere zijde van het altaar gekomen was, bleef zij staan en hield het zingen op. De priesters en priesteressen knielden voor haar, terwijl zij haar staf boven hen hield en een

lang en eentonig gebed uitsprak. Haar stem was zacht en muzikaal. Tarzan kon zich bijna niet voorstellen, dat de bezitster daarvan een oogenblik later door de fanatieke extase van geloofsijver veranderd zou worden in een wildoogige en bloeddorstige beulin, die met druipend mes het eerst het roode warme bloed van haar slachtoffer drinken zou uit den kleinen gouden nap, die op het altaar stond.

Toen zij haar gebed uitgesproken had, liet zij voor de eerste maal haar blik op Tarzan rusten. Met alle blijken van groote nieuwsgierigheid nam zij hem van het hoofd tot de voeten op. Dan sprak zij hem toe en bleef dan staan in een houding, alsof zij een antwoord verwachtte.

„Ik versta uw taal niet,” antwoordde Tarzan. „Kunnen wij niet in een andere taal spreken?” Maar zij begreep hem niet, hoewel hij Fransch, Engelsch, Arabisch, Wazirisch en, als laatste toevlucht, de bastaardtaal der Westkust probeerde.

Zij schudde haar hoofd en het was alsof er iets als ergernis in haar stem klonk, toen zij den priesters beval met de riten verder te gaan. Dezen gaven daarop een herhaling van hun absurden dans, welke ten slotte een einde nam op bevel van de priesteres, die al dien tijd strak naar Tarzan had staan kijken.

Op een teeken van haar vlogen de priesters op den aap-mensch aan, lichtten hem van den grond en legden hem met zijn rug op het altaar, zoodat zijn hoofd over den eenen en zijn beenen over den anderen rand hingen. Dan vormden zij en de priesteressen twee rijen en hielden haar kleine gouden nappen gereed om, nadat het offermes zijn werk gedaan had, een deel van het bloed van het slachtoffer te bemachtigen.

In de rij der priesters ontstond een woordenwisseling wie de eerste plaats zou hebben. Een dikke opgeblazen bruut met de verfijnde intelligentie van een gorilla op zijn beestengezicht trachtte een kleinen man op zij te duwen, maar deze deed een beroep op de hoogepriesteres, die op kouden, beslissenden toon den grootsten man het einde van de rij aanwees. Tarzan kon hem hooren brommen en grommen, toen hij langzaam naar de hem aangewezen plaats liep.

Dan begon de priesteres, die boven hem stond, iets op te zeggen wat Tarzan voor een aanroeping hield, terwijl zij langzaam haar dun, scherp mes ophief. De aap-mensch dacht, dat het eeuwen duurde voor die opwaartsche beweging ophield en het mes hoog boven zijn onbeschermd borst stil hield.

Dan kwam het naar beneden, in den beginne langzaam, maar geleidelijk sneller. Tarzan kon nog steeds aan het einde der rij het grommen van den bestrafte priester hooren. De stem van den man verhief zich al luider en luider. Een priesteres, die dicht bij hem stond, sprak hem op scherp-verwijtenden toon toe. Het mes was nu vlak bij Tarzan's borst, maar het bleef een oogenblik stil, toen de hoogepriesteres opkeek om een vertoornden blik te werpen op dengene, die deze heiligschennende stoornis veroorzaakte.

Dan plotseling een geweldige beroering in het achterste gedeelte der rij en Tarzan kon nog juist bijtijds zijn hoofd omdraaien om te zien, dat de dikke opgeblazen priester naar de priesteres, die tegenover hem stond, sprong en met één enkelen slag van zijn zware knods haar hersens insloeg. En dan gebeurde dat, waarvan Tarzan vroeger honderden malen onder de wilde bewoners van zijn eigen woesten jungle getuige geweest was. Hij had hetzelfde zien gebeuren met Kerchak en Tublat en Terkoz; met een twintigtal krachtige mannetjesapen van zijn groep; met Tantor, den olifant, er waren maar heel weinig mannetjes in het bosch, die er niet door bevangen werden. De priester werd krankzinnig en maakte met zijn zware knods amok onder zijn kameraden.

Zijn gegil was vreeselijk, terwijl hij in alle richtingen vloog en met zijn reusachtig wapen verschrikkelijke slagen toebracht of zijn gele tanden in het zachte vleesch van een ongelukkig slachtoffer boorde. En al dien tijd stond de priesteres met opgeheven mes boven Tarzan en keek met blikken vol afschuw naar het krankzinnige wezen, dat dood en vernietiging onder de haren verspreidde.

Nu was het vertrek ledig behalve de dooden en de stervenden op den grond, het slachtoffer op het altaar, de hoogepriesteres en de amokmaker. Toen de blikken van den laatste op de vrouw vielen, begonnen zij van nieuwen moordlust te flikkeren. Langzaam kroop hij naar haar toe en dan sprak hij tegen haar; doch ditmaal hoorden Tarzan's verbaasde ooren een taal, die hij verstaan kon; de laatste, waarover hij gedacht zou hebben haar te gebruiken om met menselijke wezens te praten – het keelgeluid van de groep groote anthropoïden – zijn eigen moedertaal. En de vrouw antwoordde den man in dezelfde taal.

Hij dreigde – zij trachtte met hem te redeneeren, want zij begreep heel goed, dat haar gezag over hem weg was. De bruit was nu vlak bij hem – kroop om het einde van het altaar met klauwachtige handen naar haar toe.

Tarzan rukte aan de touwen, welke zijn armen op zijn rug gebonden hadden. De vrouw zag het niet – zij had haar prooi vergeten in den schrik over het gevaar, dat haar zelf dreigde. Toen de bruit langs Tarzan sprong om zijn slachtoffer te grijpen, gaf de aap-mensch één bovenmenschelijken ruk aan de touwen, die hem vasthielden. Die poging deed hem van het altaar op den steenen grond rollen aan den anderen kant van het altaar dan waar de priesteres stond; maar toen hij opsprong, vielen de touwen van zijn bevrijde armen en tezeldertijd zag hij, dat hij alleen in het heilige der heilige was – de hoogepriesteres en de amokmaker waren verdwenen.

En toen kwam een gesmoorde gil uit de grotachtige opening van het donkere hol aan gene zijde van het altaar, waardoor de priesteres in den tempel gekomen was. Zonder zelfs een gedachte aan zijn eigen veiligheid of aan de mogelijkheid aan ontsnappen, welke deze vlugge opeenvolging van toevallige omstandigheden

hem gaf, beantwoordde Tarzan van de Apen den roep om hulp van de vrouw, die zich in gevaar bevond. Met een lenigen sprong was hij bij den gapenden ingang naar de onderaardsche kamer en een oogenblik later vloog hij de eeuwenoude trap af, die leidde, hij wist niet waarheen.

In het zwakke licht, dat van boven door enkele spleten drong zag hij een groot, laag gewelf, vanwaar verscheidene gangen in een inktachtige duisternis leidden, maar hij behoefde zich geen onbekenden weg te tasten, want voor hem lagen zij, naar wie hij zocht – het krankzinnige wezen had het jonge meisje op den grond geworpen en gorilla-achtige vingers klemden zich aan haar keel vast, terwijl zij worstelde om aan de woede van zijn greep te ontsnappen.

Toen Tarzan's zware hand op zijn schouders viel, liet de priester zijn slachtoffer los en keerde zich tegen haar redder. Met door schuim bevelkte lippen en ontbloote tand vocht de krankzinnige zoonaanbidder met de tienvoudige kracht van den amokmaker. In zijn moordlust was de bruto plotseling tot een vorigen toestand teruggekeerd, een beest geworden, dat niet meer dacht aan de dolk, die in zijn gordel stak, doch alleen maar aan de natuurlijke wapenen, waarmede zijn dierlijk prototype gevochten had.

Maar al wist hij zijn tanden en handen goed te gebruiken, tegenover zich vond hij iemand, die nog beter bedreven was in de school van oervechten, waartoe hij teruggekeerd was, want Tarzan van de Apen vloog op hem af en als twee mannetjesapen aan elkaar rukkend en trekkend, vielen zij op den grond, terwijl de priesteres, dicht tegen den muur gedrukt, met groote, door angst wijde oogen stond te kijken naar de grommende dieren aan haar voeten.

Eindelijk zag zij hoe de vreemdeling zijn ééne machtige hand om de keel van zijn tegenstander kreeg, het hoofd van den krankzinnige ver achterover trok en den eenen slag na den anderen op het opgeheven gelaat deed neerkomen. Een oogenblik later wierp hij het beweginglooze ding van zich, stond op en schudde zich als een groote leeuw. Hij zette zijn voet op het lijk en wierp zijn hoofd in zijn nek, om den overwinningskreet van zijn troep uit te stooten, maar toen zijn blik viel op de opening boven zich, die naar den tempel van menschelijke offers leidde, bedacht hij zich.

Het jonge meisje, dat tijdens het gevecht der beide mannen half verlamd van schrik geweest was, begon thans te denken aan haar waarschijnlijk lot, nu zij, ofschoon bevrijd uit de klauwen van een krankzinnige, gevallen was in de handen van een, dien zij een oogenblik tevoren had willen doden. Zij keek om zich heen om te zien, waarheen zij ontsnappen kon. De zwarte opening van een gang was vlak bij haar, maar toen zij daarheen wilde ijlen, vielen de blikken van den aap-mensch op haar. Met een vluggen sprong was hij naast haar en legde zijn hand op haar arm.

„Wacht!” zeide Tarzan van de Apen in de taal van Kerchak's groep.

Het jonge meisje keek hem verbaasd aan.

„Wie zijt gij,” fluisterde zij, „dat gij de taal der eerste menschen spreekt.”

„Ik ben Tarzan van de Apen,” antwoordde hij in het taaleigen der anthropoïden.

„Wat wilt gij van mij?” ging zij voort. „Waarom hebt gij mij van Tha gered?”

„Kon ik dan een vrouw zoo maar laten vermoorden?” luidde de wedervraag.

„Maar wat zijt gij van plan nu met mij te doen?”

„Niets,” antwoordde hij, „maar gij kunt iets voor mij doen – gij kunt mij uit deze plek redden.” Hij offerde het denkbeeld zonder te vermoeden, dat zij erop in zou gaan. Hij had een gevoel, dat de offerplechtigheid voortgezet zou worden van af het punt, waarop zij afgebroken was, wanneer de hoogepriesteres haar zin kreeg, maar tevens wist hij zeker, dat zij in Tarzan van de Apen, wanneer hij ongebonden was en een lang mes had, een minder handelbaar slachtoffer vinden zouden dan in een ongewapenden en gebonden Tarzan.

Het meisje keek hem langen tijd aan vóór zij sprak.

„Gij zijt een wonderbaar man,” zeide zij eindelijk. „Gij zijt een man, zooals ik dien, vanaf het oogenblik, dat ik een klein meisje was, steeds in mijn droomen gezien heb. Ge zijt een man, zooals ik mij voorstel, dat de voorvaderen van mijn volk geweest zijn – het groote ras, dat deze machtige stad in een woestenis gebouwd heeft om aan de ingewanden der aarde de fabelachtige rijkdommen te ontrukken, waarvoor zij hun verweg gelegen beschaving opofferden.

„Ik kan niet begrijpen waarom gij mij in de eerste plaats te hulp kwaamt, ik kan niet begrijpen, waarom gij, nu gij mij in uw macht hebt, u niet wilt wreken op mij, die het doodvonnis over u uitgesproken, u eigenhandig bijna gedood heb.”

„Ik vermoed,” antwoordde de aapmensch, „dat gij slechts deedt wat uw godsdienst u voorschreef. Ik kan dat *u* niet kwalijk nemen, wat ik ook verder over uw geloof denken mag. Maar wie zijt gij – bij welk volk ben ik gekomen?”

„Ik ben La, de hoogepriesteres van den Tempel der Zon in de stad Opar. Wij zijn nakomelingen van een volk, dat meer dan tienduizend jaar geleden in deze woeste streken goud zoeken kwam. Hun steden strekten zich uit van een groote zee onder de opkomende zon tot een groote zee, waarin de zon ondergaat om haar vlammen voorhoofd af te koelen. Zij waren heel rijk en heel machtig, maar zij woonden slechts enkele maanden in hun prachtige paleizen hier; het verdere gedeelte van het jaar brachten zij door in hun geboorteland, ver, ver naar het Noorden.

„Vele schepen voeren heen en weer tusschen deze nieuwe wereld en de oude. Gedurende het regenseizoen bleven slechts weinige

inwoners hier, alleen zij, die het toezicht hielden op de slaven, die in de mijnen werkten, en de kooplieden, die hun voorraden moesten aanvullen, en de soldaten, die de steden en de mijnen bewaakten,

„Bij een dier gelegenheden had de groote ramp plaats. Toen de tijd kwam, dat de talrijke duizenden moesten terugkeeren, kwam er niemand. Weken wachtte het volk. Dan zonden zij een groot galjoen uit om te vernemen waarom er niemand uit het moederland kwam, maar ofschoon zij vele maanden rondzeilden, waren zij niet in staat eenig spoor te vinden van het machtige land, dat gedurende tallooze eeuwen hun oude beschaving gehad had – het was verzwolgen door de zee.

„Van af dat oogenblik dagteekent het verval van mijn volk. Ontmoedigd en ongelukkig werden zij weldra een prooi van de zwarte horden van het Noorden en de zwarte horden van het Zuiden. Een voor een werden de steden verlaten of ingenomen. De laatste overblijvenden werden ten slotte genoodzaakt een toevlucht te zoeken in deze sterke bergvesting. Langzaam zijn wij achteruit gegaan in macht, in beschaving, in intellect, in aantal, tot we nu niet meer zijn dan een kleine groep wilde apen.

„In werkelijkheid leven de apen bij ons, hebben zij al lang bij ons geleefd. Wij noemen hen de eerste menschen – wij spreken hun taal even goed als de onze; slechts bij het ritueel in den Tempel trachten wij onze moedertaal in eere te houden. Doch ook die zal spoedig vergeten zijn en wij zullen alleen de taal der apen spreken; weldra zullen wij niet meer uit ons midden wegbannen degenen, die zich een vrouw onder de apen kiezen, en dus zullen wij afdalen tot de beesten zelf, waarvan eeuwen geleden onze voorvaderen afstammen.”

„Maar waarom zijt gij menselijker dan de anderen?” vroeg Tarzan.

„Om de een of andere reden zijn de vrouwen niet zoo gauw verwilderd als de mannen. Misschien kwam het omdat alleen de lagere typen van mannen hier ten tijde van de groote catastrophie achterbleven, terwijl de tempels met de edelste dochters van het ras gevuld waren. Mijn ras is zuiverder gebleven, omdat mijn voorouders eeuwen lang hoogepriesteressen waren – het heilige ambt gaat over van moeder op dochter. Onze echtgenooten worden uit de edelsten van het land voor ons gekozen. De geestelijk en lichamelijk meest volmaakte man wordt uitverkoren om de echtgenoot der hoogepriesteres te zijn.”

„Te oordeelen naar wat ik hierboven van hen zag,” zeide Tarzan met een grijns, „zal de keuze niet veel moeilijkheden opleveren.”

Het meisje keek hem een oogenblik schalks aan.

„Gij moet niet zulke heiligschennende dingen zeggen,” zeide zij. „Het zijn heilige mannen – het zijn priesters.”

„Zijn er dus anderen, die mooier zijn?”

„De anderen zijn allen leelijker dan de priesters,” antwoordde zij.

Tarzan rilde bij de gedachte aan haar lot, want zelfs in het

zwakke licht van het gewelf kwam hij onder den indruk van haar schoonheid.

„Maar hoe staat het met mij zelf!” vroeg hij plotseling. „Zijt gij van plan mij mijn vrijheid terug te geven?”

„Gij zijt door de Vlamme Godheid als haar offer uitverkoren,” antwoordde zij plechtig. „Zelfs ik heb de macht niet u te redden – als zij u weer vonden. Gij hebt uw leven gewaagd om het mijne te redden. Ik mag niet minder voor u doen. Het zal niet makkelijk zijn – er zullen misschien dagen mede gemoeid wezen; maar ten slotte zal ik u toch wel buiten de muren krijgen. Kom, zij zullen mij dadelijk wel hier komen zoeken; en als zij ons samen vonden, zouden wij beiden verloren zijn – zij zouden mij dooden, als zij dachten, dat ik mijn god ontrouw was.”

„Dat gevaar moogt gij niet op u nemen,” zeide hij vlug. „Ik zal naar den tempel teruggaan en als ik mij een weg naar de vrijheid banen kan, zal er geen verdenking op u kunnen rusten.”

Maar dat wilde zij niet en ten slotte haalde zij hem over haar te volgen: zij waren reeds te lang in het gewelf gebleven, dan dat zij haar niet verdenken zouden, ook al keerde zij naar den tempel terug.

„Ik zal u verstoppen en dan alleen teruggaan,” zeide zij, „en zeggen, dat ik lang bewusteloos gebleven ben, nadat gij Tha gedood hebt, en dat ik niet weet, waarheen gij ontsnapt zijt.”

Zij leidde hem door kronkelende, donkere gangen, tot zij in een kleine kamer kwamen, waarin het licht viel door een gat, waar één steen in den muur weggenomen was.

„Dit is de Kamer der Dooden,” zeide zij. „Niemand zal eraan denken u hier te komen zoeken. Zij zouden het niet durven. Als het donker is, kom ik terug. Dan zal ik wel een plan tot ontvluchting gereed hebben.”

Weg was zij en Tarzan van de Apen bleef alleen in de Kamer der Dooden onder de reeds lang doode stad Opar.

HOOFDSTUK XXI.

Clayton droomde, dat hij volop water dronk, zuiver, verrukkelijk, frisch water. Met een schrik kreeg hij zijn bewustzijn terug, om te bemerken, dat hij doornat was door stroomen regen, die op zijn lichaam en zijn naar boven gekeerd gelaat vielen. Een zware tropische stortbui sloeg op hem neer. Hij opende zijn mond en dronk. Thans was hij zoo herleefd en had hij weer zooveel kracht gekregen, dat hij in staat was zich op zijn handen op te richten. Over zijn beenen heen lag *monsieur* Thuran, enkele voeten verder

Jane Porter als een jammerlijk klein hoopje onder in de boot – zij lag volkomen stil. Clayton wist, dat zij dood was.

Na talloze pogingen slaagde hij erin zich van Thuran's lichaam te bevrijden en met hernieuwde kracht kroop hij naar het jonge meisje. Hij lichtte haar hoofd op van de ruwe planken der boot. Misschien zou er zelfs nu nog leven in dat arme, uitgeteerde lichaam zijn. Hij kon nog niet alle hoop opgeven en dus nam hij een door den regen doorweekten doek en perste het kostelijke vocht tusschen haar gezwollen lippen.

In den beginne was er geen teeken van terugkomend leven, maar ten slotte werden zijn pogingen beloond door een zwakke trilling van de half-gesloten oogleden. Hij streelde de magere handen en perste nog een paar druppels in de uitgedroogde keel. Het jonge meisje sloeg haar oogen open en keek hem een langen tijd aan, voor zij zich herinneren kon waar zij was.

„Water?” fluisterde zij. „Zijn wij gered?”

„Het regent,” legde hij uit. „We kunnen tenminste drinken. Ons beiden heeft de regen weer doen herleven.”

„En monsieur Thuran?” vroeg zij. „Heeft hij je niet gedood? Leeft hij nog?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Clayton. „Als hij leeft en de regen hem weer tot bewustzijn brengt –” Hier zweeg hij; hij herinnerde zich eerst te laat, dat hij de verschrikkingen, welke het jonge meisje reeds had moeten doormaken, niet nog grooter maken mocht.

Maar zij raadde, wat hij had willen zeggen.

„Waar is hij?” vroeg zij.

Clayton knikte met zijn hoofd in de richting, waar de Rus lag. Een tijd lang spraken zij geen van beiden.

„Ik zal probeeren, of ik hem weer tot bewustzijn brengen kan,” zeide Clayton eindelijk.

„Neen,” fluisterde zij, terwijl zij haar hand uitstak om het hem te beletten. „Doe dat niet – hij zal je dooden, wanneer dat water hem weer kracht gegeven heeft. Als hij stervende is, laat hem dan sterven. Laat mij niet alleen in de boot met dat beest.”

Clayton aarzelde. Zijn eer eischte, dat hij probeeren moest Thuran tot bewustzijn te brengen, en bovendien bestond de mogelijkheid, dat Thuran niet meer te helpen was. Terwijl hij dien innerlijken strijd zat uit te vechten, sloeg hij zijn oogen op van het lichaam van den man; toen hij over het dolboord gekeken had, stond hij met een zet van vreugde op.

„Land, Jane!” schreeuwde hij bijna, „Goddank, land!”

Het jonge meisje keek ook en daar zag zij, geen honderd yards verder, een gele kust en iets verder het weelderige gebladerte van een tropischen jungle.

„Nu kan je hem weer tot bewustzijn brengen,” zeide Jane Porter, want ook zij voelde haar geweten, dat haar verweet, dat zij Clayton belet had hun lotgenoot te helpen.

Er verliep meer dan een half uur vóór de Rus voldoende besef had om zijn oogen open te slaan, en zelfs daarna duurde het nog lang voor zij hem aan het verstand brengen konden, hoeveel geluk zij hadden. Inmiddels schuurde de boot zacht over den zanderigen bodem.

Door het verfrisschende water, dat hij gedronken had, en de nieuwe hoop, die hij gekregen had, vond Clayton de kracht om door het ondiepe water naar de kust te loopen met een touw, dat hij aan den rand van de boot vastgemaakt had. Dat bevestigde hij aan een boompje, dat boven op een hooge bank groeide, want het was vloed en hij was bang, dat de eb de boot weer naar zee terug zou voeren, te meer daar het waarschijnlijk zijn krachten te boven gaan zou Jane Porter de eerste uren aan land te krijgen.

Vervolgens slaagde hij erin naar den dichtbijgelegen jungle te kruipen, waar hij tropische vruchten in overvloed meende te zien. Zijn vroegere ervaringen in den jungle van Tarzan van de Apen hadden hem geleerd wat eetbaar was en na een uur keerde hij met een armvol voedsel naar het strand terug.

De regen had opgehouden en de heete zon brandde thans zoo onbarmhartig op Jane Porter, dat zij erop aandrang onmiddellijk een poging aan te wenden om aan land te komen. Nog verder versterkt door het voedsel, dat Clayton medegebracht had, waren zij alle drie in staat om in de schaduw te komen van den kleinen boom, waaraan hun boot vastgebonden was. Uitgeput als zij waren, wierpen zij zich op den grond en sliepen tot het donker.

Een maand lang leefden zij betrekkelijk veilig op de kust. Toen hun krachten terugkwamen, bouwden de twee mannen een ruwe schuilplaats in de takken van een boom, hoog genoeg van den grond af om hen te beveiligen tegen de grootste roofdieren. Overdag plukten zij vruchten en vingden zij kleine knaagdieren; 's nachts lagen zij in hun brooze schuilplaats, terwijl wilde bewoners van den jungle de donkere uren afschuwelijk maakten.

Zij sliepen op bedden van junglegrassen en als dekking had Jane Porter alleen een oude ulster van Clayton, hetzelfde kleedingstuk, dat hij op dien gedenkwaardigen tocht naar de Wisconsin'sche bosschen gedragen had. Clayton had een dunnen scheidsmuur van takken gebouwd, om hun schuilplaats in twee vertrekken te scheiden – een voor het meisje en een voor *monsieur* Thuran en hem zelf.

Van den beginne af had de Rus zijn ware karakter geopenbaard – zelfzucht, onbeschaafdheid, arrogantie, lafheid en wellust. Tweemaal hadden hij en Clayton ruzie gehad door Thuran's onhebbelijk optreden tegenover het jonge meisje. Clayton durfde haar geen oogenblik met hem alleen te laten. Het leven van den Engelschman en zijn *fiancée* was één voortdurende nachtmerrie van verschrikkingen en toch bleef de hoop op redding steeds levendig in hen.

Jane Porter's gedachten keerden dikwijls tot haar vroegere avonturen op deze woeste kust terug. O, als de onoverwinlijke boschgod van dat doode verleden nu maar bij haar was. Dan zou zij nooit meer bang behoeven te zijn voor rondzwerfende roofdieren of voor dien beestachtigen Rus. Zij moest of zij wilde of niet de weinige bescherming, welke Clayton haar verleende, vergelijken bij die, welke zij had kunnen verwachten, wanneer Tarzan van de Apen getuige was van *monsieur* Thurans dreigende houding. Eens, toen Clayton uit het kleine beekje water was gaan halen en Thurans ruw tegen haar gesproken had, gaf zij uiting aan haar gedachten.

„Het is maar goed voor u, *monsieur* Thurans,” zeide zij, „dat de arme *monsieur* Tarzan, die overboord gevallen is van het schip, dat miss Strong en u naar Kaapstad gebracht heeft, thans niet hier is.”

„Hebt u dat zwijn gekend?” vroeg Thurans honend.

„Ik heb den man gekend,” antwoordde zij. De eenige echte man, geloof ik, dien ik ooit gekend heb.”

Er klonk iets in haar toon, dat den Rus ertoe bracht haar een dieper gevoel voor zijn vijand toe te schrijven dan vriendschap en hij greep die gelegenheid aan om zich verder te wreken op den man, dien hij dood waande, door zijn nagedachtenis voor het meisje te bezoedelen.

„Hij was erger dan een zwijn,” schreeuwde hij. „Hij was een schelm en een lafaard. Om de rechtvaardige wraak van den echtgenoot van een vrouw, die hij gekrenkt had, te ontgaan, legde hij een valschen eed af, waardoor hij alle schuld op haar trachtte te werpen. Toen hem dat niet gelukte, vluchtte hij uit Frankrijk, om haar echtgenoot niet op het veld van eer te ontmoeten. Daarom was hij aan boord van het schip, dat miss Strong en mij naar Kaapstad bracht. Ik weet waarover ik spreek, want de vrouw in quaestie is mijn zuster. En ik weet nog iets meer, dat ik nooit aan een ander verteld heb – uw dappere *monsieur* Tarzan is overboord gesprongen uit vrees, omdat ik hem herkend had en ik erop aandrong, dat hij mij den volgenden dag genoegdoening zou geven – wij zouden met messen in mijn hut hebben kunnen duelleeren.”

Jane Porter lachte. „U denkt toch niet, dat iemand, die *monsieur* Tarzan en u gekend heeft, zoo'n onmogelijk verhaal gelooft?”

„Waarom reisde hij dan onder een aangenomen naam?”

„Ik geloof u niet,” riep zij uit, maar toch was het zaad van argwaan gezaaid, want zij wist, dat Hazel Strong haar boschgod slechts gekend had als John Caldwell uit Londen.

Een kleine vijf mijl ten Noorden van hun ruwe schuilplaats lag, zonder dat zij er het flauwste vermoeden van hadden en praktisch even ver alsof zij er door duizenden mijlen ondoordringbaren jungle van gescheiden waren, de kleine hut van Tarzan van de Apen, terwijl verder op de kust, enkele mijlen verder dan

de hut, in ruwe, maar goed gebouwde schuilplaatsen een klein gezelschap van achttien zielen woonde – de inzittenden van de drie booten der *Lady Alice*, waarvan Clayton's boot afgedreven was.

Over een kalme zee waren zij in nog geen drie dagen naar het vasteland geroeid. De verschrikkingen van schipbreuk hadden zij niet gekend. Allen koesterden nog steeds hoop, dat de vierde boot opgepikt was en de geheele kust spoedig afgezocht zou worden. Daar alle vuurwapenen en munitie van het jacht in Lord Tennington's boot gebracht waren, konden zij zich goed verdedigen en ook op groter wild jagen.

Professor Archimedes Q. Porter was hun eenige zorg. Ten volle overtuigd, dat zijn dochter door een voorbijkomend stoomschip opgepikt was, maakte hij zich niet in het minst ongerust over haar lot en gebruikte zijn groot verstand alleen maar voor de overweging van die belangrijke en abstracte wetenschappelijke problemen, welke hij als het eenige goede geestesvoedsel voor iemand van zijn beschaving beschouwde.

„Nooit,” zeide de uitgeputte Mr. Samuel T. Philander tegen Lord Tennington, „nooit is professor Porter zoo moeilijk of laat ik liever zeggen onmogelijk geweest. Vanochtend nog, toen ik een klein half uurtje mijn surveillance opgeven moest, was hij bij mijn terugkomst nergens te vinden. En waar denkt u, dat ik hem ten slotte ontdekt heb? Een halve mijl van de kust in een van de booten, die hij zoo hard roeide, als ging het om zijn leven. Ik begrijp nog niet hoe hij zoo ver van de kust gekomen is, want hij had maar één riem, waarmede hij in kringen rondroeide. Toen een van de matrozen mij in een andere boot naar hem toe geroeid had, was hij heel verontwaardigd, dat ik hem dadelijk mee terug wou nemen. ‚Wat, Mr. Philander,‘ zeide hij, ‚het verbaast mij ten zeerste, dat u, zelf ook een geletterd iemand, de vermetelheid hebt op deze wijze den vooruitgang der wetenschap te storen. Ik heb uit zekere astronomische verschijnselen, welke ik in de laatste tropische nachten zeer nauwkeurig waargenomen heb, een geheele nieuwe neveltheorie afgeleid, die ongetwijfeld de wetenschappelijke wereld in opschudding brengen zal. Ik wil daaromtrent een zeer goede monographie over Laplace's theorie, die, naar ik indertijd gehoord heb, in een particuliere verzameling te New-York City zijn moet, raadplegen. Uw bemoeizucht, Mr. Philander, zal een onherstelbaar uitstel veroorzaken, want ik was juist weggeroeid om dat stuk te gaan halen.‘ En slechts met de grootste moeite heb ik hem kunnen overhalen naar den wal terug te gaan, zonder dat ik tot geweld mijn toevlucht behoefde te nemen.”

Miss Strong en haar moeder bleven heel dapper ondanks haar voortdurenden angst voor de aanvallen van wilde dieren. En evenmin konden zij even geredelijk als de anderen aannemen, dat Jane, Clayton en monsieur Thuran door een stoomschip opgepikt waren.

Jane Porter's Esmeralda hilde aan één stuk door over het

wreede lot, dat haar van haar „arme kleine schat” gescheiden had.

Lord Tennington's natuurlijke goedhartigheid liet hem nooit in den steek. Hij was nog steeds de joviale gastheer, die het zijn gasten prettig en makkelijk trachtte te maken. Tegenover de mannen van zijn jacht bleef hij de rechtvaardige, maar vastberaden kapitein – er was in den jungle nooit eenige quaestie wie in alle vragen van belang en bij alle voorkomende gelegenheden, waarin een koel verstand en vlug begrip noodig was, de leiding nemen zou.

Clayton en *monsieur* Thuran liepen bijna naakt rond, zoo gescheurd en aan flarden gerukt waren hun kleeren door de doornstruiken in de vegetatie van den jungle, waardoor zij zich een weg moesten banen om voedsel, dat steeds moeilijker te vinden was, te zoeken.

Jane Porter nam natuurlijk aan die inspannende expedities geen deel, maar haar kleeding was toch in een droevigen, jammerlijken staat.

Clayton had, bij gebrek aan betere bezigheden, zorgvuldig de huid van ieder dier, dat zij gedood hadden, bewaard. Door ze over boomstammen te spannen en ze flink af te krabben was hij erin geslaagd ze in goeden staat te houden, en nu zijn kleeren dreigden zijn naaktheid niet langer te bedekken, begon hij daarvan een ruw kleedingstuk te maken, waarbij hij een scherp doorn als naald en taaie grashalmen en dierenpezen als garen gebruikte.

Het resultaat was een kleedingstuk zonder mouwen, dat bijna tot zijn knieën viel. Daar het van talrijke kleine huiden van verschillende soorten knaagdieren gemaakt was, zag hij er vrij wonderlijk mede uit, wat het, gevoegd bij den afschuwlijken stank, waarmede het doortrokken was, een alles behalve begeerlijke aanvulling voor een garderobe maakte. Maar de tijd kwam, dat hij, ter wille van het fatsoen, gedwongen werd het aan te trekken en zelfs hun ellendige toestand kon niet beletten, dat Jane Porter, toen zij hem zag, in een hartelijken lach uitbarstte.

Later achtte Thuran het ook noodzakelijk een dergelijk primitief kleedingstuk te vervaardigen, zoodat zij met hun bloote beenen en zwaar behaarde gezichten heel veel geleken op reïncarnaties van twee praehistorische voorvaderen van het menschelijk geslacht. En Thuran handelde ook als zoodanig.

Bijna twee maanden verlieden, toen de eerste groote ramp hen trof. Zij werd voorafgegaan door een avontuur, dat bijna een plotseling einde maakte aan het lijden van twee hunner.

Thuran, die een aanval van jungle-koorts had, lag in de schuilplaats tusschen de takken van den boom. Clayton was een paar honderd yards den jungle ingegaan, om voedsel te zoeken. Toen hij terugkwam, liep Jane Porter hem tegemoet. Achter hem sloop,

sluw en lenig, een oude, schurftige leeuw. De laatste drie dagen waren zijn spieren niet opgewassen geweest tegen de taak om zijn holle buik met voedsel te vullen. Maanden lang had hij minder en minder dikwijls gegeten en steeds verder en verder was hij van zijn leger afgedwaald om een makkelijker prooi te zoeken. Eindelijk had hij het zwakste en meest weerlooze schepsel der natuur gevonden – binnen enkele oogenblikken zou Numa zijn middagmaal hebben

Clayton, die zich den achter hem loerenden dood niet bewust was, ging over het open gedeelte Jane tegemoet. Toen hij een dertig meter van den rand van den jungle bij haar was, zag het jonge meisje over zijn schouder den bruingelen kop en de boosaardige gele oogen tusschen het hooge gras.

Zoozeer werd zij door den schrik bevangen, dat zij geen geluid geven kon, maar de star-verschrikte blik en de van angst wijdopengesperde oogen spraken even duidelijk voor Clayton als woorden. Een vlugge blik achter zich deed hem zien in welk een hopeloozen toestand zij verkeerden. De leeuw was nu nauwelijks dertig pas van hen af en zij waren even ver van hun schuilplaats verwijderd. De man was gewapend met een dikken stok – naar hij begreep tegenover een hongerigen leeuw een even weinig afdoend wapen als een kindergeweertje met een kurk.

Numa, razend van honger, had reeds lang de nutteloosheid van brullen en brommen, wanneer hij naar een prooi zocht, ingezien, maar nu hij het zachte vleesch als het ware reeds tusschen zijn nog krachtige klauwen voelde, opende hij zijn groote muil en gaf zijn lang-opgehoopte woede lucht in een oorverdoovend gebrul, dat de lucht deed trillen.

„Loop hard, Jane!” riep Clayton. „Vlug! Loop naar de schuilplaats!” Maar haar verlamde spieren weigerden den dienst en zwijgend en stijf stond zij met een spookachtig wit gezicht te staren naar den levenden dood, die op hen toe kroop.

Thuran, die bij het lawaai van het verschrikkelijke gebrul naar de opening van de schuilplaats gekomen was, schreeuwde, toen hij het tooneel, dat zich beneden hem afspeelde, zag, in het Russisch:

„Loop hard! Loop hard! Anders blijf ik alleen op deze vreeselijke plek achter!” Dan verloor hij zijn zelfbeheersching en barstte in tranen uit.

Een oogenblik leidde deze nieuwe stem de aandacht af van den leeuw, die staan bleef, om een onderzoekenden blik in de richting van den boom te werpen. Clayton kon de spanning niet langer verdragen. Hij keerde het dier zijn rug toe, verborg zijn hoofd in zijn armen en wachtte.

Het jonge meisje keek hem verbaasd aan. Waarom deed hij niet iets? Waarom, als hij sterven moest, niet sterven als een man – dapper? Waarom sloeg hij, ook al wist hij, dat het nutteloos zijn zou, niet met zijn stok naar het vreeselijke dier? Zou

Tarzan van de Apen zoo gehandeld hebben? Zou hij niet tot het einde toe, vechtend als een held, den dood tegemoet zijn gegaan?

Nu kromde de leeuw zich voor den sprong, die onder wreede, verscheurende, gele klauwen een eind maken zou aan hun jonge levens. Jane Porter viel biddend op haar knieën en deed haar oogen dicht, om het laatste afschuwelijk oogenblik buiten te sluiten. Thuran, uitgeput door zijn koorts, viel in zwijm.

Seconden werden tot minuten, lange minuten tot een eeuwigheid en nog sprong het dier niet. Clayton verloor door den langen doodsangst bijna zijn bewustzijn – zijn knieën knikten – nog één oogenblik en hij zou neervallen.

Jane Porter kon het niet langer uithouden. Zij sloeg haar oogen op. Droomde zij?

„William,” fluisterde zij, „kijk eens!”

Clayton was zich voldoende meester om zijn hoofd op te heffen en in de richting van den leeuw te kijken. Een uitroep van verbazing ontsnapte zijn lippen. Bijna vlak aan hun voeten lag het dier dood. Een zware oorlogsspeer stak uit zijn geelbruine huid. Deze was boven den rechterschouder den grooten rug binnengedrongen, was door het lichaam gegaan en had het woeste hart doorboord.

Jane Porter was opgestaan; toen Clayton zich weer tot haar wendde, wankelde zij van zwakheid. Hij sloeg zijn armen om haar heen om haar niet te laten vallen; dan drukte hij haar hoofd tegen zijn schouder en boog zich voorover om haar een kus te geven.

Zacht duwde het jonge meisje hem van zich af.

„Doe dat, als het je blijft, niet, William,” zeide zij, „Ik heb in die enkele korte oogenblikken duizenden jaren geleefd. Ik heb in het aangezicht van den dood geleerd, hoe ik leven moet. Ik wil je niet meer pijn doen dan noodig is; maar ik kan niet langer blijven leven in de onmogelijk positie, waarin ik getracht heb te leven uit een valsch gevoel van trouw aan een impulsieve belofte, die ik jou gedaan heb. De laatste seconden hebben mij geleerd, dat het schandelijk zijn zou nog langer te trachten mezelf en jou om den tuin te leiden of nog een oogenblik langer de mogelijkheid te laten blijven bestaan, dat ik ooit je vrouw worden zal, aangenomen dat we weer in de beschaafde wereld terugkomen.”

„Jane,” riep hij uit, „wat bedoel je? Wat heeft onze wonderdadige redding te maken met een verandering van jouw gevoelens ten opzichte van mij? Je bent wat van streek – morgen zal je je zelf weer zijn.”

„Ik ben op dit oogenblik meer me zelf dan ik in een jaar geweest ben,” antwoordde zij. „Wat daar zoeven gebeurd is, heeft weer het feit in mijn geheugen geroepen, dat de dapperste man, die ooit geleefd heeft, mij zijn liefde heeft geschonken. Voor het te laat was, besepte ik niet, dat ik deze beantwoordde, en derhalve

heb ik hem van mij gestooten. Nu is hij dood en ik zal nooit trouwen. Ik zou nooit met iemand, die minder dapper is, kunnen trouwen zonder steeds een gevoel van minachting voor de betrekkelijke lafheid van mijn echtgenoot te koesteren. Begrijp je me?"

„Ja,” antwoordde hij; hij boog zijn hoofd en een blos van schaamte bedekte zijn gezicht.

En den volgenden dag kwam de groote ramp.

HOOFDSTUK XXII.

Het was heelemaal donker voor La, de hoogepriesteres, met eten en drinken voor Tarzan in de Kamer der Dooden terugkwam. Zij had geen licht en tastte zich met haar handen langs de bouwvallige muren een weg tot zij de kamer bereikte. Door de spleet in de hoogte verlichtte een tropische maan heel, heel flauwtjes het vertrek.

Tarzan, die aan de andere zijde van de kamer in de donkerte ineengedoken zat, ging, toen hij naderende voetstappen hoorde en begreep, dat het de hoogepriesteres was, het jonge meisje tegemoet.

„Zij zijn woedend,” waren haar eerste woorden. „Nooit te voren is een menschenoffer aan het altaar ontsnapt. Reeds zijn er vijftig uitgetrokken om u te zoeken. Zij hebben den geheelen tempel doorzocht – behalve deze kamer.”

„Waarom zijn zij bang hier te komen?” vroeg hij.

„Dit is de Kamer der Dooden. Hier keeren de dooden terug om te aanbidden. Ziet gij dat oude altaar? Hier offeren de dooden de levenden – als zij hier een slachtoffer vinden. Dat is de reden waarom zij deze kamer mijden. Wanneer hier iemand binnenkomt, weet hij, dat de wachtende dooden hem zouden grijpen om hem te offeren.”

„Maar gij dan?”

„Ik ben de hoogepriesteres – ik alleen ben veilig voor de dooden. Ik breng hun nu en dan een menschenoffer van de bovenwereld. Ik alleen kan hier veilig binnentreden.”

„Waarom hebben zij mij dan niet gegrepen?” vroeg hij, spottend met haar grotesk geloof.

Een oogenblik keek zij hem schalks aan.

„Het is de plicht van een hoogepriesteres te leeren, te verklaren – overeenkomstig het geloof, dat anderen, wijzer dan zij, opgesteld hebben; maar er staat niet geschreven, dat zij gelooven moet. Hoe meer men van zijn godsdienst weet, des te minder gelooft men – en geen levend wezen weet meer van den mijne dan ik.”

„Dus dan is uw eenige vrees, wanneer u mij helpt ontsnappen, dat uw mede-stervelingen uw huichelarij zouden kunnen ontdekken.”

„Dat is alles – de dooden zijn dood; zij kunnen geen kwaad doen – en ook niet helpen. Wij hangen dus geheel van ons zelf af en hoe eerder wij handelen, des te beter. Het heeft mij nu al moeite genoeg gekost hun waakzaamheid om den tuin te leiden om u dit kleine beetje voedsel te brengen. Probeerden dit dagelijks te doen zou krankzinnigenwerk zijn. Kom, laten we zien hoever wij naar de vrijheid gaan kunnen, vóór ik terugkeeren moet.”

Zij leidde hem terug naar de kamer onder het altaarvertrek. Hier sloeg zij een der vele gangen in, die erop uitkwamen. In de donkerte kon Tarzan niet zien welke. Tien minuten lang slopen zij langzaam door een kronkelende gang, tot zij eindelijk bij een gesloten deur kwam. Hier hoorde hij haar met een sleutel scharrelen en dan het geluid van een metalen grendel, die langs metaal knarste. De deur opende zich op knarsende hengsels en zij gingen naar binnen.

„Hier zult u veilig zijn tot morgennacht,” zeide zij.

Dan ging zij weg, deed de deur dicht en sloot die achter zich.

Waar Tarzan stond, was het donker als in de Styx. Zelfs zijn geofende oogen konden niet door de zwarte duisternis dringen. Voorzichtig bewoog hij zich voort, tot zijn uitgestrekte hand een muur aanraakte, waarna hij heel langzaam zich een weg langs de vier muren van het vertrek tastte.

Dit leek een twintig vierkante voet groot. De vloer was hard, de muren van metselwerk, zooals hij dat boven ook gezien had. Kleine stukken graniet van verschillende vormen waren zonder kalk handig op elkaar gelegd, om deze oude fundamenten te bouwen.

Den eersten keer, dat Tarzan de muren langs ging, meende hij een vreemd verschijnsel te ontdekken voor een vertrek zonder ramen en met slechts één deur. Weer sloop hij voorzichtig langs de muren. Neen, hij kon zich niet vergissen! Hij bleef voor het midden van den muur tegenover de deur staan. Een oogenblik stond hij geheel bewegingloos, dan deed hij een paar stappen naar een kant. Weer keerde hij terug, om dan een paar stappen naar den anderen kant te doen.

Nogmaals liep hij dan het geheele vertrek rond, ieder stuk van den muur zorgvuldig betastend. Ten slotte bleef hij weer staan voor het gedeelte, dat zijn nieuwsgierigheid opgewekt had. Er was geen twijfel mogelijk! Een zeer duidelijke tocht van frissche lucht woei in de kamer door de spleten van het metselwerk op dit speciale punt en nergens anders.

Tarzan betastte verschillende stukken van het graniet, dat op die plek den muur vormde, en zijn zoeken werd ten slotte beloond door het vinden van een, dat makkelijk uit te lichten was. Daarna kon de aap-mensch ook verscheidene andere stukken eruit halen. Toen hij op die wijze een vrij groot gat gekregen had, stak hij er

zijn arm in, maar tot zijn verbazing voelde hij, voor zoover hij met zijn langen arm kon reiken, niets achter het metselwerk.

Het was een werk van slechts enkele minuten om genoeg van den muur weg te halen, dat hij zijn lichaam door de opening krijgen kon. Vlak voor zich meende hij een flauwen gloed te onderscheiden – nauwelijks iets meer dan een minder ondoordringbare duisternis. Behoedzaam bewoog hij zich voort op handen en knieën, totdat op ongeveer vijftien voet – wat de gemiddelde dikte van de fundamenteën was – de vloer plotseling met een steile daling eindigde. Zoo ver als hij reiken kon, voelde hij niets en evenmin kon hij den bodem van den zwarten afgrond, die voor hem gaapte, vinden, ofschoon hij, aan den rand van den vloer hangend, zijn lichaam tot in de volle lengte liet afzakken.

Ten slotte dacht hij eraan naar boven te kijken en toen zag hij boven zich door een ronde opening een klein rond stukje van den sterrenhemel. Langs de zijden van de schacht tastend ontdekte de aapmensch, dat het gedeelte van den muur, dat hij voelen kon, naar mate hij hooger kwam, convergeerde naar het midden van de schacht. Dit feit sloot iedere mogelijkheid buiten om in die richting te ontsnappen.

Terwijl hij zat na te denken over de natuur en het gebruik van deze vreemde gang en schacht, waarmede zij eindigde, kwam de maan boven de opening en wierp een zacht zilverachtig licht in de donkere plek. Onmiddellijk werd de bedoeling van die schacht nu duidelijk voor Tarzan, want ver beneden zich zag hij de glinsterende oppervlakte van water. Hij was bij een oude bron gekomen, maar wat was het doel en het nut van de verbinding tusschen de bron en den kerker, waarin hij verborgen was?

Toen de maan recht boven de opening stond, verlichtte zij het geheele binnenste, en toen zag Tarzan vlak tegenover zich een andere opening in den tegenoverliggenden muur. Hij vroeg zich af of dat niet de opening van een gang kon zijn, waardoor ontvluchting mogelijk was. Het zou in ieder geval de moeite waard zijn het te onderzoeken, en hij besloot zulks te doen.

Vlug keerde hij terug naar den muur, dien hij afgebroken had, om te kijken wat aan gene zijde ervan was, droeg de steenen in de opening en zette ze van dien kant af weer op hun plaats. De dikke stofflagen, die hij op de granietblokken gezien had, toen hij ze de eerste maal uit den muur verwijderde, hadden hem de zekerheid gegeven, dat, zelfs als de tegenwoordige bewoners deze geheime gang kenden, zij er toch in geen eeuwen gebruik van gemaakt hadden.

Toen de muur hersteld was, ging Tarzan naar de schacht terug, die op dat punt een vijftien voet breed was. Daarover te springen was kinderwerk voor den aapmensch en een oogenblik later was hij in een smallen tunnel, waarin hij zich heel behoedzaam voortbewoog uit vrees anders in een tweede dergelijke schacht, als hij daareven overgesprongen had, te zullen storten.

Hij had een honderd voet afgelegd, toen hij bij een trap kwam, die naar beneden in een Stygische duisternis leidde. Een twintig voet lager begon de horizontale grond van den tunnel weer en kort daarop werd zijn verder voortgaan gestuit door een zware houten deur, die aan den kant, waar Tarzan stond, door massief houten staven dichtgegrendeld was. Dit feit deed den aap-mensch vermoeden, dat hij vrij zeker in een gang was, die naar de buitenwereld leidde, want de staven, die verder gaan van de tegenovergestelde zijde af beletten, leidden tot die hypothese, tenzij zij slechts de toegang tot een gevangenis was.

Op de staven vond hij dikke stoflagen – een nieuwe aanwijzing, dat de gang in langen tijd niet gebruikt was. Toen hij de massieve slagboomen wegduwde, schreeuwden de groote scharnieren het uit als wilden zij tegen deze ongewone stoornis protesteeren. Een oogenblik bleef Tarzan stilstaan om te luisteren of dat ongewone nachtelijke geluid de bewoners van den tempel gewekt had; maar toen hij niets hoorde, ging hij verder.

Voorzichtig rondtastend, merkte hij, dat hij in een groote kamer was, langs de muren waarvan vele rijen metalen staven van een vreemden, doch gelijken vorm opgestapeld waren. Voor zijn tastende handen voelde zij aan als laarzenknechten. De staven waren heel zwaar en waren er niet reusachtig veel geweest, dan zou hij er geen oogenblik aan getwijfeld hebben of het was goud; maar de gedachte aan den fabelachtigen rijkdom, welken deze duizenden ponden metaal vertegenwoordigd zouden hebben, als zij werkelijk van goud waren, schonken hem de overtuiging, dat het een minder edel metaal moest zijn.

Aan het andere einde van het vertrek ontdekte hij een tweede gegrengelde deur en weer hernieuwden de houten staven aan den binnenkant de hoop, dat hij in een oude en vergeten gang was, die naar de vrijheid leidde. Aan den anderen kant van de deur liep de gang recht als een oorlogsspeer en weldra werd het den aap-mensch duidelijk, dat deze hem reeds aan gene zijde van de buitenmuren van den tempel gebracht had. Als hij nu maar wist in welke richting die gang hem bracht! Indien naar het Westen, dan moest hij ook aan gene zijde van den buitenmuur der stad zijn.

Met steeds grooter wordende hoop ging hij zoo vlug als hij durfde voort, totdat hij na een half uur bij een tweede trap kwam, die naar boven leidde. Beneden was die trap verhard, maar toen hij hooger kwam, voelde zijn bloote voeten plotseling een verandering in de substantie, waarop zij liepen. Het waren nu granieten treden. Ze met zijn handen betastend ontdekte de aap-mensch, dat zij waarschijnlijk uit de rots gehouwen waren, want er was nergens een spleet, die op een verbinding wees.

Over een honderd voet kronkelde de trap zich spiraalvormig, totdat bij een plotselinge bocht Tarzan in een nauwe kloof tusschen twee rotsmuren kwam. Boven hem schitterde de sterren-

hemel en vóór hem verving een steile helling de trap, die bij den voet daarvan eindigde. Dat pad vloog Tarzan op en het einde daarvan kwam uit op den ruwen top van een groot granietblok.

Een mijl van hem af lag de stad Opar, wier koepels en torens baadden in het zachte licht van de aequatoriale maan. Tarzan keek naar de staaf, die hij meegenomen had. Even onderzocht hij die bij het heldere maanlicht, dan hief hij zijn hoofd op om te kijken naar de oude gevaarten van instortende grootheid in de verte.

„Opar,” peinsde hij. „Opar, de betooverde stad van een dood en vergeten verleden. De stad van de schoonheden en van de dieren. Stad van verschrikkingen en dood; maar – stad van fabelachtige rijkdommen.” De staaf was van zuiver goud.

Het granietblok, waarop Tarzan stond, lag tusschen de stad en de ververwijderde klippen, die hij en zijn zwarte krijgers den vorigen ochtend beklommen hadden. De ruwe en steile helling afgaan was een buitengewoon moeilijk en gevaarlijk werk, zelfs voor den aap-mensch, maar ten slotte voelde hij den zachten bodem van de vallei onder zijn voeten en zonder een achterwaartschen blik op Opar te werpen, wendde hij zijn gelaat naar de klippen en liep met vluggen tred door het dal.

De zon kwam juist op, toen hij den top van den vlakken berg aan den westelijke grens van het dal bereikte. Ver beneden zich zag hij rook opstijgen boven de boomtoppen van het bosch aan den voet der heuvels.

„Menschen,” prevelde hij. „En vijftig zijn erop uitgegaan om mij te zoeken. Zouden zij het kunnen zijn?”

Vlug liep hij de klip af en dan door een smal dal naar het bosch in de richting van den rook. Zoodra hij bij het bosch was, sprong hij in de boomen. Voorzichtig ging hij nu verder, tot hij plotseling een ruwe *boma* voor zich zag, in het midden waarvan, gehurkt om hun kleine vuurtjes, zijn vijftig zwarte Waziri zaten. In hun eigen taal riep hij hun toe:

„Staat op, kinderen, en begroet uw koning!”

Met uitroepen van verbazing en vrees sprongen de krijgers op, nauwelijks wetend of zij moesten vluchten of niet. Dan liet Tarzan zich van een overhangenden tak tusschen hen in vallen. Toen zij beseften, dat het inderdaad hun koning was en geen gematerialiseerde geest, werden zij dol van blijdschap.

„Wij waren lafaards, Waziri,” riep Busuli. „We zijn weggelopen en hebben u aan uw lot overgelaten; maar toen onze angst over was, deden wij een eed, dat wij zouden teruggaan en u redden of ten minste wraak nemen op uw moordenaars. We maakten ons juist gereed nogmaals de hoogte te beklimmen en door de vallei naar de vreeselijke stad te gaan.

„Hebben jullie misschien vijftig verschrikkelijke mannen van de klippen af het bosch zien ingaan, kinderen?” vroeg Tarzan.

„Ja, Waziri,” antwoordde Busuli. „Zij zijn gisteravond langs ons gekomen, toen we weer naar u toe wilden gaan. Erg handig waren zij echter niet. Je hoorde ze een mijl, voordat je ze zag aankomen; en daar we niet anders te doen hadden, trokken we ons in het bosch terug en lieten ze voorbijgaan. Zij waggelden vlug voort op hun korte beenen en nu en dan liepen ze op handen en voeten, precies als Bolgani, de gorilla. Het waren werkelijk vijftig verschrikkelijke mannen, Waziri.”

Nadat Tarzan zijn avontuur verhaald en hun van het gele metaal, dat hij had gevonden, verteld had, verzette geen enkele zich, toen hij een plan ontvouwde om 's nachts terug te gaan en zooveel mogelijk van de groote schatten weg te nemen, zoodat bij het invallen van den avond vijftig zwarte krijgers over den drogen en stoffigen grond van het dal van Opar liepen naar het granietblok, dat voor de stad oprees.

Was het een moeilijk werk geweest het granietblok af te komen, Tarzan bemerkte al heel gauw, dat het zoo goed als onmogelijk zijn zou zijn vijftig krijgers op den top te krijgen. Ten slotte echter werd het toch volbracht door de Herculische pogingen van den aap-mensch. Tien speren werden aan elkaar vastgebonden en met het eene einde van die merkwaardige ketting aan zijn middel slaagde Tarzan er ten slotte in op den top te komen.

Toen hij daar eenmaal was, trok hij een van zijn zwarten op en op die wijze stonden allen veilig en wel op den top van het granietblok. Onmiddellijk leidde Tarzan ze naar de schatkamer, waar ieder twee staven, ongeveer tachtig pond wegend, toegewezen werden.

Tegen middernacht stonden zij allen weer aan den voet van het granietblok, maar door den zwaren last, die zij te dragen hadden, was het reeds ver in den ochtend voor zij op den top der klippen waren. Vandaar af ging de tocht maar heel langzaam, daar die vechtmenschen niet gewend waren aan zware lasten. Maar zij droegen die zonder te klagen en na dertig dagen betraden zij hun eigen land weer.

In plaats van toen in noordwestelijke richting naar het dorp te gaan, geleidde Tarzan hen bijna in westelijke richting, tot hij hun op den ochtend van den drie-en-dertigsten dag, zeide het kamp op te breken, naar hun eigen dorp terug te gaan en het goud achter te laten, waar zij het den vorigen nacht verborgen hadden.

„En gij, Waziri?”

„Ik zal nog een paar dagen hier blijven, kinderen,” antwoordde hij. „Gaan jullie nou naar je vrouwen en kinderen terug.”

Toen zij weg waren, nam Tarzan twee staven, sprong in een boom en liep een paar honderd yards boven het verwarde en ondoordringbare onderhout om plotseling bij een ronde open plek te komen, waaromheen de reuzen van het junglewoud als een leger bewakers oprezen. In het midden van het natuurlijke amfitheater was een kleine, platte verhooging van harde aarde

Vroeger was Tarzan honderden malen op die afgesloten plek geweest, welke zoo dicht omgeven was door doornstruiken en verwarde ranken en klimplanten, dat zelfs Sheeta, de luipaard, er zijn lenig lichaam niet door heen kon krijgen en Tantor met zijn reuzenkracht de slagboomen niet forceeren kon, welke de vergaderplaats van de groote apen beschermden tegen alle wilde dieren van den woesten jungle.

Vijftig maal legde Tarzan dien weg af voor hij al de staven binnen het amphitheater gebracht had. Dan haalde hij uit een gat van een ouden, door den bliksem gespleten boom dezelfde spade te voorschijn, waarmee hij professor Archimedes Q. Porter's kist opgegraven had, die hij daarna als een echte aap op dezelfde plek weer begraven had. Daarmede groef hij een groot gat, waarin hij het reusachtige vermogen legde, dat zijn zwarten uit de vergeten schatkamers van de stad Opar gedragen hadden.

Dien nacht sliep hij in het amphitheater en den volgenden dag ging hij op weg om zijn hut nog te bezoeken, vóór hij naar zijn Waziri's terugging. Toen hij de dingen vond zooals hij ze achtergelaten had, ging hij in den jungle jagen met het plan zijn buit naar de hut te brengen, waar hij dan lekker smullen en den nacht op een makkelijk bed doorbrengen kon.

Vijf mijlen zuidwaarts zwierf hij naar de oevers van een rivier, die ongeveer zes mijl van zijn hut in zee stroomde. Hij was ongeveer een half uur landinwaarts gegaan, toen hij plotseling menschen rook.

De wind woei uit de richting van den oceaan, dus wist Tarzan, dat zij werkelijk voor hem waren. Behalve menschen rook hij echter ook Numa. Menschen en een leeuw. „Ik moet mij haasten,” dacht Tarzan, want hij had geroken, dat het blanken waren. „Numa kan op jacht zijn.”

Toen hij door de boomen bij den rand van den jungle kwam, zag hij een vrouw neergeknield in gebed en voor haar stond een blanke man, die zijn gezicht in zijn armen verborgen hield. Achter den man naderde een oude leeuw langzaam zijn makkelijke prooi. Het gezicht van den man was van hem afgewend; de vrouw hield haar hoofd gebogen. Hij kon hun gelaatstrekken niet onderscheiden.

Reeds stond Numa op het punt om zijn sprong te doen. Er mocht geen seconde verloren gaan. Tarzan kon zelfs zijn boog niet van zijn schouder nemen om er een vergiftigde pijl op te leggen, om die in het lichaam van het bruingele dier te jagen. Hij was te ver weg om het beest nog tijdig met zijn mes te kunnen bereiken. Er was nog slechts één hoop. En bliksemsnel handelde de aap-mensch.

Een gespierde arm vloog achteruit – gedurende de kleinste fractie van een oogenblik zweefde een zware speer boven den schouder van den reus – en dan schoot de machtige arm uit en vloog het wapen tusschen de bladeren door om zich in het

hart van den springenden leeuw te boren. Zonder een geluid uit te stooten rolde het dier – dood – tot bij de voeten van hen, die hij tot zijn slachtoffers had willen maken.

Een oogenblik bewogen noch de man noch de vrouw zich. Dan sloeg de laatste haar oogen open om met verbazing het doode dier achter haar te zien. Toen het mooie gezicht zich ophief, kon Tarzan van de Apen een gil van ongeloovige verbazing bijna niet bedwingen. Was hij krankzinnig? Het kon niet de vrouw zijn, die hij liefhad. Maar toch was het niemand anders.

En de vrouw stond op en de man nam haar in zijn armen om haar te kussen en plotseling zag de aap-mensch een bloedroode mist voor zich en het oude litteeken op zijn voorhoofd brandde, zich vuurrood afteekenend tegen zijn bruine huid.

Er lag een verschrikkelijke uitdrukking op zijn gezicht, toen hij een vergiftigde pijl op zijn boog legde. Een gemeene gloed glansde in de grijze oogen, toen hij mikte op den rug van den niets vermoedenden man onder hem.

Een oogenblik keek hij naar de gladde pijl en trok hij het touw van de boog ver naar achteren, opdat de pijl het hart, waarvoor zij bestemd was, zou doorboren.

Maar hij schoot de doodsbood niet af. Langzaam zakte de punt van de pijl, het litteeken op het bruine voorhoofd verdween; het touw van de boog ontspande zich en met gebogen hoofd ging Tarzan van de Apen den jungle in naar het dorp der Waziri's.

HOOFDSTUK XXIII.

Verscheidene minuten stonden Jane Porter en William Cecil Clayton te kijken naar het lijk van het beest, welks prooi zij bijna geworden waren.

Het jonge meisje sprak na haar impulsieve bekentenis het eerst.

„Wie kan het geweest zijn?” fluisterde zij.

„God weet het!” was het antwoord van den man.

„Als het een vriend is, waarom laat hij zich dan niet zien?” ging het meisje voort. „Zouden we niet hard roepen en hem tenminste bedanken?”

Werktuigelijk deed Clayton wat zij vroeg, maar er volgde geen antwoord.

Jane Porter rilde. „De mysterieuze jungle,” prevelde zij. „De verschrikkelijke jungle. Hij maakt zelfs de bewijzen van vriendschap angstaanjagend.”

„We moesten liever naar onze schuilplaats teruggaan,” zeide Clayton. „Daar zal je tenminste iets veiliger zijn. Ik ben heelemaal geen bescherming,” voegde hij er bitter aan toe.

„Zeg dat niet, William,” haastte zij zich te zeggen, want zij betreurde het zeer, dat haar woorden hem zoo gewond hadden. „Je hebt gedaan wat je kon. Je bent edel en zelfopofferend en dapper geweest. Het is jouw schuld niet, dat je geen über-mensch bent. Er is slechts één man, die meer gedaan zou kunnen hebben dan jij. Mijn woorden waren in de opwinding van de reactie slecht gekozen – ik wilde je geen pijn doen. Het eenige, wat ik wilde, is, dat wij eens en vooral begrijpen, dat ik nooit met je trouwen kan – dat zulk een huwelijk slecht zou zijn.”

„Ik geloof, dat ik het begrijp,” antwoordde hij. „Laten we er niet verder over praten – tenminste niet voor we in de beschaafde wereld terug zijn.”

Den volgenden dag was Thuran erger. Bijna voortdurend ijelde hij. Zij konden niets doen om hem verlichting te geven, trouwens Clayton voelde zich daartoe niet bijzonder geroepen ook. Om het jonge meisje was hij bang voor den Rus – in den grond van zijn hart hoopte hij, dat de kerel sterven zou. De gedachte, dat hem iets zou overkomen, waardoor zij geheel aan de genade van dat beest overgeleverd zijn zou, maakte hem angstiger dan de waarschijnlijkheid, dat een bijna zekere dood haar wachtte, wanneer zij geheel alleen over blijven zou aan den rand van dit wreede woud.

De Engelschman had de zware speer uit het lichaam van den leeuw getrokken, zoodat hij, toen hij dien ochtend in het bosch ging jagen, zich veiliger voelde dan ooit nadat zij op de wilde kust geworpen waren. Het resultaat was dat hij zich verder van de schuilplaats verwijderde dan hij tot nog toe had durven doen.

Om het ijlen van den Rus zoo weinig mogelijk te hooren, was Jane Porter uit de schuilplaats naar den voet van den boom gegaan – verder wagen durfde zij zich niet. Hier naast den primitieven ladder, dien Clayton voor haar gemaakt had, zat zij uit te kijken naar de zee in de steeds weer terugkerende hoop, dat er een schip in zicht zou komen.

Zij zat met den rug naar den jungle en dus zag zij het gras niet van elkaar gaan en evenmin het woeste gezicht, dat daartusschen door keek. Kleine, met bloed doorloopen, dichtbij elkaar geplaatste oogen namen haar op en dwaalde nu en dan naar het open strand om te zien of er geen anderen waren dan zij.

Vervolgens kwam een ander hoofd te voorschijn en dan nog een en nog een. De Rus begon weer hardop te ijlen en de hoofden verdwenen weer stil en plotseling als zij gekomen waren. Doch spoedig werden zij weer uitgestoken, toen het jonge meisje zich volstrekt niet verschrikt toonde door het voortdurende gejammer van den man boven.

Een voor een doken groteske gedaanten uit den jungle op, om zacht naar de niets vermoedende vrouw te sluipen. Een zacht geritsel van het gras trok haar aandacht. Zij keerde zich om en bij het zien van die afschuwelijke wezens sprong zij met een gil van schrik op. Dan vlogen zij op haar af. Een van die wezens nam

haar in zijn lange, gorilla-achtige armen en droeg haar in den jungle. Een vuile poot werd voor haar mond gelegd om haar gillen te smoren. Na de wekenlange martelingen, die zij reeds doorstaan had, was de schok meer dan zij verdragen kon. Haar krachten begaven haar en zij verloor haar bewustzijn.

Toen zij weer bijkwam, bevond zij zich in het hartje van het oerwoud. Het was nacht. Een groot vuur brandde op de kleine open plek, waar zij lag. Daarom heen hurkten vijftig verschrikkelijke mannen. Hun hoofden en gezichten waren met verwarde haren bedekt. Hun lange armen rustten op de gebogen knieën van hun korte, kromme beenen. Zij knaagden, als dieren, aan vuil voedsel. Een pot kookte op den rand van het vuur en daaruit trok nu en dan een van die wezens met de punt van een stok een brok vleesch.

Toen zij bemerkten, dat hun gevangene weer tot bewustzijn gekomen was, werd haar door een vuile hand een stuk van dat walgelijke vleesch toegegooid. Het rolde tot vlak naast haar, doch zij sloot slechts haar oogen.

Vele dagen trokken zij door het dichte woud. Het jonge meisje, dat haar voeten open geloopt had en uitgeput was, werd half gesleept half geduwd door de lange, heete eindeloze dagen. Nu en dan, wanneer zij struikelde en viel, werd zij door dengene, die het dichtst bij haar liep, geslagen en getrapt. Lang voordat zij het doel van hun tocht bereikt hadden, waren haar schoenen kapot – de zoolen geheel versleten. Haar kleeren waren aan flarden gerukt en door de lappen heen scheen haar blanke en teere huid ruw en bloedend door de aanraking met de duizenden doorns en struiken, waardoor zij gesleept was.

De twee laatste dagen van den tocht was zij zóó uitgeput, dat geen trappen of andere mishandelingen haar meer konden doen opstaan. De natuur had het toppunt van uithoudingsvermogen bereikt en het jonge meisje was zelfs niet meer in staat zich op haar knieën op te richten.

Terwijl de beesten haar omgaven, dreigend praatten, haar aanzetten met hun stokken, haar sloegen en traptten met hun vuisten en voeten, lag zij met gesloten oogen te bidden om den genadigen dood, die, naar zij wist, alleen een einde aan haar lijden zou kunnen maken; maar hij kwam niet en dan beseften de vijftig verschrikkelijke mannen, dat hun slachtoffer niet langer in staat was om te loopen; dus lichtten zij haar op en droegen haar gedurende den verderen tocht.

Laat op een middag zag zij de muren van een machtige stad voor zich opdoemen, maar zóó zwak en ziek voelde zij zich, dat het haar niet de minste belangstelling inboezemde. Waarheen zij haar ook droegen, er kon slechts één einde zijn aan haar gevangenschap onder deze woeste half-dieren.

Eindelijk gingen zij door twee groote muren en kwamen binnen de vervallen stad. Zij droegen haar in een afbrokkelend gebouw,

waar zij dadelijk omringd werd door honderden van dezelfde wezens, als haar daarheen gebracht hadden, maar daaronder waren vrouwen, die er minder vreeselijk uitzagen. Bij het zien van haar kwam een heel flauwe hoop haar ellende verzachten. Maar deze duurde slechts heel kort, want de vrouwen toonden niet het minste medelijden met haar, ofschoon zij haar ook niet mishandelden.

Nadat zij tot volkomen bevrediging van de bewoners van het gebouw bekeken was, werd zij naar een donkere kamer in de gewelven gedragen en daar met een metalen schaal water en een andere met eten alleen gelaten.

Een week lang zag zij alleen een paar van de vrouwen, wier taak het was haar eten en drinken te brengen. Langzaam kwamen haar krachten terug – weldra zou zij in een geschikten staat zijn om als offer van de Vlamme Godheid te dienen. Gelukkig was het inderdaad, dat zij niet wist, welk lot haar te wachten stond.

Toen Tarzan van de Apen zich, na de speer, die Clayton en Jane Porter uit de klauwen van Numa gered had, geworpen te hebben, langzaam door den jungle bewoog, was zijn geest vervuld met al de smart, die een pas geopende hartewond veroorzaakt.

Hij was blij, dat hij zijn hand tijdig genoeg bedwongen had om dat wat het eerste wraakgevoel hem ingegeven had, niet te doen. Het had maar heel weinig gescheeld, of Clayton was door Tarzan's hand gevallen. In het korte oogenblik, dat verlopen was, nadat hij het meisje en den man herkend had, en het verslappen van de gespannen spieren, die de op het hart van den Engelschman gerichte pijl vasthielden, was Tarzan beheerscht door de vlugge en woeste opwellingen van het wilde jungleleven.

Hij had de vrouw, naar wie hij verlangde – zijn vrouw – zijn wijfje – in de armen van een ander gezien. Volgens de wreede junglewet, waaraan hij in dit andere leven gehoorzaamde, stond er maar één weg open voor hem; maar juist nog vóór het te laat was, hadden de zachtere gevoelens van zijn aangeboren ridderlijkheid de overhand gekregen op de vlamme vuren van zijn hartstocht en hem gered. Wel duizendmaal prees hij zich gelukkig, dat zij getriompheerd hadden vóór zijn vingers die pijl hadden losgelaten.

Toen hij overwoog naar de Waziri's terug te gaan, kreeg dat denkbeeld iets afstootends voor hem. Hij wilde geen menschelijk wezen meer zien. In ieder geval wilde hij een tijd lang door den jungle zwerven tot de scherpe rand van zijn smart wat afgestompt was. Evenals zijn mededieren leed hij liever in stilte en alleen.

Dien nacht sliep hij weer in het amphitheater der apen en verscheidene dagen ging hij vandaar uit op de jacht, om er tegen den avond terug te komen. Den middag van den derden dag ging hij er al vroeg heen. Pas had hij zich op het zachte gras

van de ronde open plek neergelegd, toen hij ver in het Zuiden een bekend geluid hoorde. Het was een troep groote apen, die door den jungle trokken – hij kon zich daarin niet vergissen. Verscheidene minuten bleef hij liggen luisteren. Zij kwamen in de richting van het amphitheater.

Tarzan stond op en rekte zich uit. Zijn scherpe ooren volgden iedere beweging van de naderende troep. Zij kwam met den wind mede en nu rook hij ook dat het apen waren: en hoewel het niet noodig geweest was, kreeg hij daardoor een nieuw bewijs, dat hij gelijk had gehad.

Toen zij dichterbij het amphitheater kwamen, verdween Tarzan van de Apen in de takken aan den anderen kant van de arena. Daar bleef hij op de apen liggen wachten. En lang wachten behoefde hij niet.

Daar kwam tusschen de lagere takken tegenover hem een woest, behaard gezicht te voorschijn. De wreede kleine oogen namen met één blik de open plek op en dan werd aan de achteraan komende apen gerapporteerd. Tarzan kon de woorden hooren. De verkenner zeide aan de overige leden van de troep, dat de kust veilig was en dat zij in het amphitheater konden komen.

Eerst betrad de leider het zachte grastapijt en dan volgden hem, één voor één, een kleine honderd anthropoïden. Er waren groote volwassen en verscheidene jonge dieren bij. Een paar nog zuigende jongen hielden zich vast aan de behaarde nekken van hun wilde moeders.

Tarzan herkende vele leden van de troep. Het was dezelfde, waarin hij als baby gekomen was. Verscheidene volwassen dieren waren in zijn jongensjaren kleine apen geweest. Hij had in hun korte jeugd met hen in dezen zelfden jungle gestoeid en gespeeld. Hij vroeg zich af of zij zich hem nog zouden herinneren – het geheugen van de meeste apen is niet sterk en twee jaar kan een eeuwigheid voor hen zijn.

Uit wat zij zeiden maakte hij op, dat zij gekomen waren om een nieuwen koning te kiezen – hun vorige leider was door een val uit een boom gestorven.

Tarzan liep naar het einde van een overhangenden tak, zoodat zij hem zouden kunnen zien. De scherpe oogen van een vrouwtje merkten hem het eerst op. Met een blaffend keelgeluid trok zij de aandacht van de anderen. Verscheidene groote mannetjes gingen rechtop staan om den indringer beter te kunnen zien. Met ontbloote tanden en opstaande nekharen gingen zij, een onheilspellend gebrom uitstootend, naar hem toe.

„Karnath, ik ben Tarzan van de Apen,” zeide de aap-mensch in het taaleigen van de troep. „Je herinnert je me toch nog wel? Samen hebben we, toen we nog kleine apen waren, Numa geplaagd en uit de veilige hooge takken stokken en noten naar hun gegooïd.”

Het dier, dat hij toegesproken had, bleef met een half-begrijpenden

blik staan; stomme verbazing teekende zich op zijn gezicht af.

„En Major,” ging Tarzan voort, „ken je je vroegeren koning niet meer? Kijk mij eens aan! Ben ik niet dezelfde Tarzan – machtig jager – onoverwinnelijk vechter – dien jullie zoo lang gekend hebt?”

Alle apen kwamen nu dichterbij, maar meer uit nieuwsgierigheid dan dreigend. Zij beraadslaagden fluisterend eenige oogenblikken.

„Wat wil je nu van ons?” vroeg Karnath.

„Vrede slechts,” antwoordde de aap-mensch.

Weer confereerden de apen. En eindelijk sprak Karnath:

„Kom dan in vrede, Tarzan van de Apen!”

En dus sprong Tarzan op het grasveld te midden van de woeste, leelijke horde – hij had den kring van de evolutie voltooid en was even als een dier onder de dieren teruggekeerd.

Er hadden geen begroetingen plaats, zooals die na een scheiding van twee jaar tusschen menschen plaats gehad zou hebben. De groote meerderheid der apen ging voort met de werkzaamheden, die de komst van den aapmensch onderbroken had, en schonk niet meer aandacht aan hem dan wanneer hij nooit van den troep weg geweest zou zijn.

Een paar jonge mannetjesapen, die niet oud genoeg geweest waren om zich hem te herinneren, kwamen hem besnuffelen, terwijl een zijn tanden zien liet en dreigend gromde – hij wilde Tarzan dadelijk op zijn plaats zetten. Wanneer Tarzan zich teruggetrokken zou hebben, zou het jonge dier waarschijnlijk voldaan geweest zijn; maar dan was daarna Tarzan's positie onder zijn mede-apen steeds onder die van den aap, voor wien hij geweken zou zijn, geweest.

Maar Tarzan van de Apen trok zich niet terug. Integendeel, hij zwaaide zijn reusachtige hand met al de kracht van zijn sterke spieren, greep den jongen aap bij zijn kop en slingerde hem halsoverkop over het grasveld. De aap was in een seconde weer bij hem en ditmaal werd het een handgemeen met scheurende vingers en rukkende tanden – of liever dat was de bedoeling geweest van den jongen mannetjesaap, maar nauwelijks lagen zij op den grond of de vingers van den aap-mensch hadden den strot van zijn tegenstander te pakken.

De jonge aap bood geen tegenstand meer, maar lag heel stil. Dan liet Tarzan hem los en stond op – hij wilde niet doden, doch alleen maar aan den jongen aap en aan de anderen, die er naar keken, laten zien, dat Tarzan van de Apen nog hun heer en meester was.

Het lesje miste zijn doel niet – de jonge apen bleven hem uit den weg, zooals jonge apen behooren te doen, wanneer zij in tegenwoordigheid van hun meerderen zijn, en de oude mannetjes deden geen pogingen om hem zijn gezag te betwisten. Nog verscheidene dagen bleven de vrouwtjesapen met jongen hem arg-

wanend behandelen en vielen, wanneer hij zich te dicht bij haar waagde, met open bekken en afschuwelijk gebrul op hem aan. Dan ging Tarzan ter zijde, want dat is ook een gewoonte der apen – alleen krankzinnige mannetjes zullen een moeder aanvallen. Maar na een poosje raakten zelfs zij aan hem gewend.

Hij ging, evenals in vroeger dagen, met hen op jacht en toen zij merkten, dat zijn hogere intelligentie hem naar de beste bronnen van voedsel bracht en dat zijn handige lasso hun smakelijk wild bezorgde, dat zij zelden of nooit proefden, begonnen zij weer tegen hem op te zien, zooals zij vroeger, toen hij hun koning geworden was, gedaan hadden. En zoo geschiedde het, dat zij, alvorens het amphitheater te verlaten om opnieuw hun zwerftochten te beginnen, hem weer als hun leider gekozen hadden.

De aap-mensch voelde zich volkomen tevreden met zijn nieuw lot. Hij was niet gelukkig – dat zou hij nooit meer kunnen worden, maar hij was tenminste zoo ver mogelijk verwijderd van alles wat hem aan zijn vroegere ellende herinneren kon. Reeds lang te voren had hij ieder plan om naar de beschaafde wereld terug te gaan, opgegeven, en thans had hij besloten ook niet meer naar zijn zwarte vrienden, de Waziri's, terug te keeren. Hij had het mensdomein voor eeuwig afgezworen. Hij was het leven begonnen als aap – als aap wilde hij sterven.

Hij kon echter niet uit zijn herinnering het feit verbannen, dat de vrouw, die hij liefhad, dicht bij de verzamelplaats der apen leefde; en evenmin kon hij den angst van zich afzetten, dat zij voortdurend in gevaar verkeerden. Dat zij slecht beschermd werd, had hij in het korte oogenblik, dat hij haar gezien had, heel goed leeren begrijpen. Hoe meer Tarzan er over dacht, des te luider sprak zijn geweten.

Ten slotte begon hij zichzelf te verafschuwen, dat door zijn eigen zelfzuchtig verdriet en zijn jaloezie Jane Porter niet zoo veilig was als zij zijn kon. Naarmate de dagen verliepen, verweet hij dat zich hoe langer hoe meer en hij had bijna het besluit genomen om naar de kust terug te gaan en over Jane Porter en Clayton te waken, toen hij iets hoorde, dat al zijn plannen veranderde en hem als een krankzinnige, die niet denkt aan gevaren of dood, naar het Oosten vliegen deed.

Voor Tarzan bij den troep teruggekeerd was, was een jonge mannetjes-aap, die geen wijfje in zijn eigen troep had kunnen vinden, als een dolende ridder door den jungle gaan zwerven, om uit een naburige troep een vrouwtje voor zich te winnen.

Hij kwam nu juist met zijn bruid terug en vertelde vlug zijn avonturen, alvorens die weer te vergeten. O.a. verhaalde hij van een groote groep vreemd uitzierende apen.

„Op één na waren het allemaal mannetjes met behaarde gezichten,” zeide hij, „en die ééne was een vrouwtje, nog blanker zelfs dan die vreemdeling,” en hij wees op Tarzan.

De aap-mensch was onmiddellijk één en al aandacht. Hij vroeg

zoo snel als de langzaam denkende anthropoïde antwoorden kon.

„Waren de mannetjes klein met kromme pooten?”

„Ja.”

„Dragen zij de huiden van Numa en Sheeta om hun lendenen en hadden zij stokken en messen?”

„Ja.”

„En hadden zij veel gele banden om hun armen en beenen?”

„Ja.”

„En dat wijfje – was zij klein en slank en heel blank?”

„Ja.”

„Behoorde zij tot de troep of leek het meer, dat zij een gevangene was?”

„Zij sleepten haar voort – nu eens bij een arm – dan weer bij het lange haar, dat op haar hoofd groeide, en altijd traptten en sloegen zij haar. O, maar het was heel grappig om te zien.”

„Lieve God!” prevelde Tarzan.

„Waar waren zij, toen je ze zag, en welken kant gingen zij uit?” vroeg de aap-mensch verder.

„Zij waren bij de tweede rivier aan dien kant,” en hij wees in zuidelijke richting. „Toen ik ze zag, gingen zij in oostelijke richting de rivier op.”

„Wanneer was dat?”

„Een halve maand geleden.”

Zonder verder een woord te zeggen, sprong de aap-mensch in de boomen en spoedde zich, als een van het lichaam bevrijde geest, oostwaarts in de richting van de vergeten stad Opar.

HOOFDSTUK XXIV.

Toen Clayton weer bij de schuilplaats kwam en Jane Porter niet vond, werd hij half waanzinnig van angst en verdriet. *Monsieur* Thuran was goed opgeknapt; de koorts had hem verlaten met die verbazende vlugheid, welke een van haar eigenaardige kenmerken is. De Rus lag, zwak en uitgeput, nog op zijn bed van gras in den boom.

Toen Clayton hem naar het meisje vroeg, scheen hij heel verbaasd te hooren, dat zij er niet was.

„Ik heb niets ongewoons gehoord,” zeide hij. „Maar ik ben ook een heelen tijd bewusteloos geweest.”

Als het niet zoo duidelijk te zien was geweest, dat de man zoo zwak was, zou Clayton zeker vermoed hebben, dat hij er meer van wist; maar hij zag heel goed, dat Thuran niet sterk genoeg was om zonder hulp van den ladder te komen. In zijn

tegenwoordigen toestand kon hij het meisje geen kwaad gedaan hebben.

Tot het invallen der duisternis zocht de Engelschman in den jungle naar een spoor van het jonge meisje of van dengene, die haar ontvoerd had. Maar hoewel het spoor, dat de vijftig verschrikkelijke mannen achtergelaten hadden, voor den domsten bewoner van den jungle even duidelijk geweest zou zijn als een stadsstraat voor een Engelschman, liep hij dat zeker wel twintigmaal over zonder de minste aanwijzing te zien, dat veel mannen slechts enkele uren geleden dien weg uitgegaan waren.

Onder het zoeken bleef Clayton hardop den naam van het meisje roepen, maar het eenige resultaat was, dat hij de aandacht van Numa, den leeuw, trok. Gelukkig zag de man het dier nog tijdig genoeg om zich een weg door het onderhout te banen en in de takken van een boom te klimmen voor het beest dicht genoeg was om hem te grijpen. Dit belette hem den verderen namiddag nog meer te zoeken, want de leeuw bleef tot het donker bij den boom heen en weer loopen.

Zelfs toen het dier weg was, durfde Clayton niet in de vreeselijke donkerte beneden hem afdalen en dus bracht hij een verschrikkelijken en angstigen nacht in den boom door. Den volgenden ochtend keerde hij, alle hoop om Jane Porter te kunnen helpen opgevend, naar het strand terug.

In de week, die volgde, kwam *monsieur* Thuran weer vlug op krachten; hij lag in den boom, terwijl Clayton voor hen beiden op jacht ging. Als het niet hoog noodig was, spraken de mannen niet. Clayton had nu de afdeeling, welke vroeger voor Jane Porter gereserveerd was, en zag den Rus alleen, wanneer hij hem eten of drinken bracht of hem een anderen dienst, dien gewone menscheijkheid eischte, bewees.

Toen Thuran weer in staat was op voedsel uit te gaan, kreeg Clayton koorts. Dagen lang lag hij te ijlen, maar geen enkele maal kwam de Rus bij hem. Voedsel zou de Engelschman toch niet gebruikt hebben, maar zijn snakken naar water werd langzamerhand een marteling. Tusschen de koortsaanvallen in slaagde hij erin, hoe zwak hij ook was, éénmaal per dag bij de beek te komen en een klein kannetje, dat in de boot geweest was, met water te vullen.

Thuran sloeg hem bij die gelegenheden met een uitdrukking van boosaardig plezier gade – hij scheen werkelijk te genieten van het lijden van den man, die, hoeveel minachting hij ook voor hem voelde, zoo goed als hij kon voor hem gezorgd had, toen hij datzelfde lijden doormaakte.

Eindelijk werd Clayton zoo zwak, dat hij niet meer in staat was uit den boom te komen. Een dag lang snakte hij naar water zonder den Rus er om te vragen, maar ten slotte kon hij het niet langer uithouden en vroeg hij Thuran wat water voor hem te halen.

De Rus kwam met een schotel water bij den ingang van Clayton's vertrek staan. Een gemeene grijns vertrok zijn gelaat.

„Hier is water,” zeide hij. „Maar laat ik je er eerst even aan herinneren, dat je mij in tegenwoordigheid van het meisje gemeen behandeld hebt – dat je haar voor je zelf gehouden hebt en dat je haar niet met mij hebt willen deelen –”

„Houd op!” viel Clayton hem in de rede. „Houd op! Wat een ploert moet je zijn om het karakter van een edele vrouw, die we dood wanen, zoo te belasteren! Lieve God, ik ben idioot geweest je te laten leven – jij bent niet waard te leven, zelfs niet in dit land!”

„Hier is je water!” zeide de Rus. „Alles, wat je krijgt!” En hij bracht de schaal aan zijn lippen en dronk; wat over bleef gooide hij op den grond. Dan keerde hij zich om en liet den zieke alleen.

Clayton ging op zijn andere zijde liggen, verborg zijn gezicht in zijn armen en gaf den verderen strijd op.

Den volgenden dag besloot Thuran langs de kust naar het Noorden te trekken, want hij wist, dat hij dan eenmaal bij beschaafde menschen moest komen – in ieder geval zou hij het nergens slechter kunnen hebben dan hier en bovendien werkte het ijlen van den Engelschman op zijn zenuwen.

Dan nam hij Clayton's speer weg en begon zijn tocht. Voor hij wegging, zou hij den zieken man gedood hebben, als hij zich niet bijtijds bedacht had, dat bij hem daarmee een dienst bewees.

Dienzelfden dag kwam hij bij een kleine hut aan het strand en hij werd met nieuwe hoop vervuld, toen hij dit bewijs van een nabije beschaving zag, want hij dacht, dat het een voorpost van een nederzetting was. Had hij geweten aan wie die hut toebehoorde en dat de eigenaar slechts enkele mijlen landinwaarts was, dan zou Nikolas Rokoff de plek ontvlucht zijn, als heerschte er de pest. Maar hij wist het niet en dus bleef hij er een paar dagen om te genieten van de veiligheid en de betrekkelijke gemakken der hut. Dan zette hij zijn reis verder voort.

In Lord Tennington's kamp werden voorbereidende maatregelen genomen om een blijvend kwartier te bouwen en dan een expeditie van een paar man uit te zenden om te probeeren hulp te krijgen.

Toen de dagen verliepen zonder de zoo vurig verlangde redding te brengen, begon de hoop, dat Jane Porter, Clayton en *monsieur* Thuran gered waren, te verflauwen. Niemand sprak er meer over met professor Porter en deze was zoo verdiept in zijn wetenschappelijk gedroom, dat hij niet eens merkte, dat de tijd verstreek.

Een enkele maal zeide hij, dat zij ongetwijfeld binnen enkele dagen een stoomboot het anker zouden zien uitgooien en dat zij dan weer gelukkig vereenigd zouden zijn. Eenmaal had hij het over een trein en sprak hij het vermoeden uit, dat die door sneeuwstormen opgehouden werd.

„Als ik dien besten ouden kerel niet zoo goed kende,” zeide Tennington eens tegen Miss Strong, „dan zou ik zeker gelooven, dat hij niet goed bij zijn hoofd was.”

„Als het niet zoo tragisch was, zou het belachelijk zijn,” antwoordde het meisje somber. „Ik heb hem mijn heele leven gekend en weet hoe hij Jane aanbidt; maar anderen moeten denken, dat hij totaal onverschillig is voor haar lot. Maar hij gaat zoo in de abstracte dingen op, dat hij een zoo uiterlijk ding als den dood niet begrijpen kan, tenzij hij er de bewijzen van voor zich ziet.”

„U kunt nooit raden wat ik gisteren met hem medegemaakt heb,” ging Tennington voort. „Ik kwam alleen terug van de jacht, toen ik hem vlug langs het wildspoor zag loopen, dat ik ook volgde. Zijn handen had hij onder de panden van zijn lange, zwarte jas en zijn hooge hoed stond stijf op zijn hoofd, terwijl hij met naar den grond geslagen oogen waarschijnlijk een plotselingen dood tegemoet ging, als ik hem niet tegengekomen was.”

„Waar ter wereld gaat u naar toe, professor?” vroeg ik hem. „Ik ga naar de stad, Lord Tennington,” antwoordde hij in vollen ernst, „om mij bij den postdirecteur te beklagen over de schandelijke bezorging op het platteland. Ik heb in geen week een mail gezien. En er moeten verscheidene brieven van Jane voor mij zijn. De zaak moet dadelijk in Washington gerapporteerd worden.”

„En u moogt het gelooven of niet,” ging Tennington voort, „maar het heeft me groote moeite gekost den ouden man aan het verstand te brengen, dat er geen bestellingen waren en geen stad, en dat hij niet op hetzelfde vasteland, en niet op hetzelfde halfroond als Washington was. Toen hij het besepte, begon hij zich ongerust te maken over zijn dochter – ik geloof, dat hij nu voor het eerst iets van onzen toestand of van het feit, dat zijn dochter mogelijk niet gered is, begint te begrijpen.”

„Ik vind het verschrikkelijk erover te denken,” zeide het meisje, „en toch zijn mijn gedachten steeds bij hen, die wij nu zoo missen.”

„Laten we het beste hopen,” antwoordde Tennington. „U hebt zelf ons zoo'n prachtig voorbeeld gegeven van dapperheid, want uw verlies is toch in zekeren zin het grootst geweest.”

„Ja,” antwoordde zij, „als Jane mijn zuster geweest was, had ik niet meer van haar hebben kunnen houden.”

Tennington liet zijn verbazing niet blijken. Dat had hij heelemaal niet bedoeld. Hij had na de schipbreuk van de *Lady Alice* veel met de knappe dochter uit Maryland omgegaan en in den laatsten tijd was hij tot het besef gekomen, dat hij veel meer van haar was gaan houden dan goed zou blijken te zijn voor zijn zielsrust, want hij herinnerde zich voortdurend *monsieur* Thuran's vertrouwelijke mededeeling, dat hij en Miss Strong verloofd waren. Hij vroeg zich af, of Thuran eigenlijk wel de waarheid gesproken had. Van den kant van het jonge meisje had hij nooit iets anders dan gewone vriendschap gezien.

„En het verlies van *monsieur* Thuran, als zij tenminste verloren

zijn, zou voor u ook een zware slag wezen,” waagde hij te zeggen.

Zij keek vlug naar hem op. „*Monsieur* Thuran is een heele goede vriend van ons geworden,” zeide zij. „Ik mocht hem heel graag, ofschoon ik hem pas kort geleden heb leeren kennen.”

„Maar bent u dan niet verloofd met hem?”

„Lieve hemel, neen!” riep zij uit. „Op die manier heb ik niet van hem gehouden.”

Er was iets, dat Lord Tennington aan Hazel Strong wilde zeggen – hij wilde het dolgraag zeggen en het dadelijk zeggen, maar de woorden bleven hem in de keel steken. Een paar maal begon bij stamelend, schraapte zijn keel, werd rood in zijn gezicht en zeide ten slotte, dat hij hoopte, dat de hutten vóór het regenseizoen klaar zouden zijn.

Maar hoewel hij het niet wist, had hij toch aan het meisje gezegd, wat hij wilde zeggen, en het maakte haar gelukkig – gelukkiger dan zij ooit vroeger in haar leven geweest was.

Op dat oogenblik werd hun gesprek gestoord door het zien van een vreemde gedaante, die uit den jungle ten zuiden van het kamp te voorschijn kwam. Tennington en het jonge meisje zagen haar tegelijk. De Engelschman greep zijn revolver, maar toen het halfnaakte, gebaarde wezen zijn naam riep en hard naar hen toe kwam loopen, liet hij zijn hand zakken en ging hem tegemoet.

Niemand zou in het vuile, uitgemergelde, door een kleedingstuk van kleine vellen bedekte wezen den onberispelijken *monsieur* Thuran, dien zij het laatst aan boord van de *Lady Alice* gezien hadden, herkend hebben.

Voor de overigen zijn aanwezigheid hoorden, vroegen Tennington en miss Strong hem naar de andere inzittenden van de vermiste boot.

„Zij zijn allemaal dood,” antwoordde Thuran. „De drie matrozen stierven vóór we aan land waren. Miss Porter is, terwijl ik in ijlkoorts lag, door een wild dier medegenomen naar den jungle. Clayton is een paar dagen geleden aan dezelfde koorts bezweken. En te denken, dat wij al dien tijd maar een paar mijlen – nauwelijks een dag loopens – van elkaar gescheiden waren. Het is vreeselijk!”

Hoe lang zij in het donkere gewelf onder den tempel in de stad Opar lag, wist Jane Porter zelf niet. Een tijd lang had zij ijlkoorts, maar toen die voorbij waren, begon zij langzaam haar krachten terug te krijgen. Iederen dag gaf de vrouw, die haar eten bracht, haar een teeken op te staan, maar vele dagen kon het jonge meisje slechts haar hoofd schudden als bewijs, dat zij te zwak was.

Maar langzamerhand kon zij zich staande houden en dan een paar stappen doen, waarbij zij zich met haar hand aan den muur vasthield. Haar bewaaksters sloegen haar nu met meer belangstelling gade. De dag naderde en het slachtoffer werd sterker.

Eindelijk was de dag er en een jonge vrouw, die Jane Porter tot dusverre niet gezien had, kwam met verscheidene anderen in haar kerker. Daar werd een soort plechtigheid uitgevoerd – dat die een godsdienstig karakter droeg zag het jonge meisje onmiddellijk en zij putte daar nieuwe hoop uit en was blij, dat zij terechtgekomen was tusschen menschen, op wie de godsdienst zijn beschavenden invloed had uitgeoefend. Zij zouden haar menscheijk behandelen – daar was zij nu zeker van.

En toen zij haar door lange, donkere gangen en een harde trap op uit haar kerker naar een hellichte binnenplaats leidden, ging zij gewillig mede – ja zelfs blij – want behoorden zij niet tot de dienaren Gods? Natuurlijk zou hun interpretatie van het Opperwezen van de hare kunnen verschillen, maar dat zij een God hadden, was bewijs genoeg, dat zij goed en liefderijk waren.

Doch toen zij het steenen altaar in het midden van de binnenplaats zag en de donkerbruine vlekken erop, begon zij zich af te vragen of zij wel goed gezien had. En toen zij haar enkels bonden en haar polsen op haar rug vastmaakten, werd haar twijfel vrees. Een oogenblik later, toen zij opgelicht en op het altaar gelegd werd, gaf zij alle hoop op en sidderde zij van angst.

Gedurende den grotesken dans van de priesters lag zij als verlamd van schrik en zij behoefde volstrekt het dunne mes niet in de handen van de hoogepriesteres te zien om te weten, dat haar doodvonnis geveld was.

Toen de hand begon te dalen sloot Jane Porter haar oogen en zond een zwijgend gebed op naar den Schepper, tegenover Wiens aangezicht zij weldra staan zou – dan konden haar zenuwen de spanning niet langer uithouden en viel zij in onmacht.

Dag en nacht snelde Tarzan van de Apen door het oerwoud naar de vervallen stad Opar, waarin hij wist, dat de vrouw, die hij liefhad, een gevangene of een doode was.

In één dag en één nacht legde hij den afstand af, waarvoor de vijftig verschrikkelijke mannen meer dan een halve week noodig gehad hadden, want Tarzan ging hoog boven de verwarde hinderpalen, die snel voortgaan op den grond onmogelijk maken.

Het verhaal, dat de jonge mannetjesaap hem gedaan had, bewees hem duidelijk, dat de gevangene Jane Porter geweest was want er was in den geheelen jungle geen andere blanke „zij”. De „apen” had hij uit de ruwe beschrijving van den aap herkend als de groteske parodieën op de menschheid, die de ruïnen van Opar bewonen. En het lot van het jonge meisje kon hij zich even goed voorstellen als was hij er getuige van geweest.

Maar eindelijk kwam hij na wat den ongeduldigen aap-mensch eeuwen toescheen, op den top van de klippen en zag hij de verschrikkelijke ruïnen van Opar voor zich liggen. Met snellen pas ging hij door het droge, stoffige dal naar het doel van zijn tocht,

Zou hij nog op tijd zijn om haar te redden? Hij hoopte het tegen alle redelijke hoop in. In ieder geval zou hij zich kunnen wreken en hij dacht, dat hij bij die wraakneming in staat zou zijn om de geheele bevolking van die verschrikkelijke stad uit te roeien. Het was bijna twaalf uur, toen hij bij het groote granietblok kwam, op den top waarvan de geheime gang naar de gewelven onder de stad uitkwam. Als een kat klom hij de sterke helling van het granieten kopje op. Een oogenblik later liep hij door de donkerte van den langen rechten tunnel, die naar het schatgewelf leidde, tot hij eindelijk bij de schacht kwam, aan de overzijde waarvan de kerker met den kapotten muur lag.

Toen hij even op den rand bleef staan, drong een zacht geluid door de opening boven hem tot hem door. Zijn scherpe ooren vingen het op en vertaalden het – het was de doodsdans, die aan een offerande vooraf gaat, en het dreun-refrein van de hoogepriesteres. Hij kon zelfs de stem der vrouw herkennen.

Was het mogelijk dat deze ceremonie het begin was van dat, waarvoor hij zich zoo gehaast had, om het te beletten? Een rilling doorhuiverde hem. Als een opgejaagde hinde sprong hij over den afgrond naar de voortzetting van de gang aan gene zijde. Als een bezetene rukte hij de stukken uit den muur – met zijn reuzenspielen forceerde hij den doorgang voor zijn lichaam naar den kerker, dien hij met één sprong door was, om zich dan tegen de oude deur te werpen. Maar hier bleef hij staan. De sterke grendels aan de andere zijde waren zelfs tegen zijn spieren bestand. Hij had slechts een oogenblik noodig om zich te overtuigen van de nutteloosheid der pogingen om die hinderpaal te overwinnen. Er was nog slechts één andere weg en die leidde door de lange tunnels naar het granietblok, een mijl aan gene zijde van de stadsmuren en dan weer terug door het open veld, zooals hij de eerste maal met zijn Waziri's in de stad gekomen was.

Maar hij begreep eveneens, dat hij dan te laat zou komen om het jonge meisje nog te redden, als zij het tenminste inderdaad was, die daarboven op het offeraltaar lag. Maar er was geen andere weg en dus keerde hij zich om en liep vlug terug. Bij de bron hoorde hij weer de eentonige dreunstem van de hoogepriesteres, en toen hij naar boven keek, scheen de opening, twintig voet boven hem zóó dicht bij, dat hij de neiging in zich voelde opkomen den sprong te wagen om op die wijze de binnenplaats, die zoo dichtbij lag, te bereiken.

Als hij maar één eind van zijn lasso aan een vooruit bekend punt aan den top van die verleidelijke opening kon vast krijgen! Even dacht hij na. Hij zou het probeeren. Teruggaande naar den ingevallen muur, nam hij een van de groote, platte steenen, waaruit deze samengesteld was. Vlug maakte hij een eind van zijn lasso vast aan het stuk graniet, keerde dan terug naar de schacht, legde het andere einde van den lasso naast zich op den grond, nam den zwaren steen in beide handen, zwaaide dien een paar

maal rond om den afstand en de richting te kunnen bepalen, liet hem dan met een flauwen hoek los, zoodat hij in plaats van recht terug in de schacht te vallen, over den rand heen vloog op de binnenplaats van de andere zijde.

Tarzan trok een oogenblik aan het slappe einde van den lasso tot hij voelde, dat de steen hield, en liet zich dan boven den zwarten afgrond slingeren. Op het oogenblik, dat zijn volle gewicht aan het touw kwam te hangen, voelde hij, dat het meegaf. In een afschuwelijke spanning, wachtte het, terwijl het met zachte rukken duim voor duim zakte. De steen werd aan den buitenkant van het metselwerk, dat het bovenste gedeelte van de schacht omgaf, omhoog getrokken – zou de steen zich aan den rand zelf aan iets vastgrijpen of zou zijn gewicht hem erover heen kunnen trekken, om boven op hem neer te vallen, als hij in de onbekende diepten naar beneden tuimelde?

HOOFDSTUK XXV.

Een kort oogenblik voelde Tarzan het glippen van het touw, waaraan hij hing, en hoorde hij het schuren van den steen tegen het metselwerk.

Dan bleef plotseling het touw stil hangen – de steen was aan den rand zelf vast blijven zitten. Behendig klom de aap-mensch tegen den zwakken lasso op. In een oogwenk was zijn hoofd boven den rand van de schacht. De binnenplaats was ledig. De inwoners van Opar keken naar het brengen van de offerande. Tarzan kon de stem der hoogepriesteres bij het altaar hooren. Het dansen had opgehouden. Het mes moest nu bijna vallen; maar zelfs terwijl hij dat overdacht, vloog hij voort in de richting, vanwaaruit de stem van La klonk.

Het toeval leidde hem naar de deur zelf van het groote, daklooze vertrek. Tusschen hem en het altaar stond de lange rij priesters en priesteressen met hun gouden nappen te wachten op het warme bloed van hun slachtoffer.

La's hand daalde langzaam naar den boezem van het tengere meisje, dat achterover op het steenen altaar lag. Tarzan snikte bijna, toen hij de trekken van de vrouw, die hij liefhad, herkende. En dan werd het litteeken op zijn voorhoofd een vlamme band van scharlaken; een roode mist zweefde voor zijn oogen en met het vreeselijke gebrul van een krankzinnig geworden mannetjesaap, sprong hij als een groote leeuw tusschen de priesters.

Van den eerste den beste nam hij een knods; als een bezetene sloeg hij om zich heen, toen hij zich vlug een weg baande naar

het altaar. De hand van La was bij het eerste leven der stoornis niet verder gedaald. Toen zij zag wie het was, werd zij doodsbleek. Zij had nooit het geheim van de ontsnapping van den blanken vreemdeling uit den kerker, waarin zij hem opgesloten had, kunnen doorgronden. Zij had hem nooit uit Opar weg willen laten gaan, want zij had zijn reuzengestalte en zijn knap gezicht niet aanschouwd met de oogen van een priesteres, maar met die van een vrouw.

Haar helder verstand had haar een sprookje doen verzinnen van een wonderbaarlijke openbaring uit den mond der Vlamme Godheid zelve, waarbij haar bevolen werd dezen blanken vreemdeling te ontvangen als een boodschapper van hem aan zijn volk op aarde. Dit zou, zij wist het, het volk van Opar tevreden stellen. De man, daar was zij eveneens zeker van, zou liever blijven en haar echtgenoot worden dan terugkeeren naar het offer-altaar.

Maar toen zij haar plan aan hem wilde gaan mededeelen, was hij verdwenen, hoewel zij de deur, toen zij wegging, goed en stevig gesloten had. En nu was hij teruggekeerd en doodde hij haar priesters alsof het schapen waren. Een oogenblik vergat zij haar slachtoffer en voor zij haar zelfbeheersching terug had, stond de man met de vrouw, die op het altaar gelegen had, in zijn armen voor haar.

„Luister, La,” riep hij. „Gij hebt mij eens het leven gered en dus zal ik u geen kwaad doen; maar kom niet tusschenbeide of tracht niet mij te volgen, anders zal ik u ook moeten dooden.”

Terwijl hij dat zeide, liep hij langs haar naar den ingang der onderaardsche gewelven.

„Wie is zij?” vroeg de hoogepriesteres, wijzend op de bewustelooze vrouw.

„Zij is de mijne,” antwoordde Tarzan van de Apen.

Een oogenblik stond het jonge meisje uit Opar met groote oogen voor zich uit te staren. Dan kwam er een uitdrukking van wanhoop in haar oogen – tranen welden erin op en met een gesmoorden kreet viel zij op den kouden grond, juist toen een troep verschrikkelijke mannen langs haar vloog om zich op den aapmensch te storten.

Maar Tarzan van de Apen was er niet, toen zij hem wilden grijpen. Met een lenigen sprong was hij verdwenen in de gangen, die naar de gewelven beneden leidde, en toen zijn vervolgers behoedzamer na hem kwamen, vonden zij de kamer leeg, maar zij lachten tegen elkaar, want zij wisten, dat er geen andere uitgang uit de gewelven was dan die, waardoor hij erin gegaan was. Als hij eruit kwam, moest hij dezen weg uit komen, en zij zouden boven op hem wachten.

En op die wijze kwam Tarzan van de Apen met de bewustelooze Jane Porter in zijn armen, zonder vervolgd te worden, door de gewelven van Opar onder den tempel van den Vlamme God. Maar toen de mannen de zaak nog eens verder bespraken,

herinnerden zij zich, dat diezelfde man een vorige maal ook in die gewelven verdwenen was en dat hij, hoewel zij den ingang bewaakt hadden, er niet uitgekomen was; en toch was hij vandaag van buiten op hen aangevallen. Zij zouden weer vijftig man het dal inzenden om den ontwijder van hun tempel gevangen te nemen.

Toen Tarzan de schacht aan gene zijde van den gebroken muur bereikt had, voelde hij zich zoo zeker van den goeden uitslag van zijn vlucht, dat hij eerst de steenen op hun plaats zette, want hij wilde liever niet, dat de inwoners van Opar den vergeten tunnel zouden vinden en daardoor in de schatkamer komen. Hij was van plan nogmaals naar Opar terug te gaan en dan een nog grooter vermogen mede te nemen dan hij reeds in het amphitheater der apen begraven had.

En terwijl hij door de gang in de schatkamer en den langen, rechten tunnel, die naar den hoogen, verborgen uitgang aan gene zijde van de stad leidde, liep, was Jane Porter nog steeds bewusteloos.

Op den top van het groote granietblok bleef hij staan, om een achterwaartschen blik naar de stad te werpen. In de vlakte zag hij een troep van die leelijke mannen uit Opar. Een oogenblik aarzelde hij. Zou hij naar beneden klimmen en hard naar de ver verwijderde klippen loopen of zou hij zich hier tot den nacht verbergen? Maar dan bracht een blik op het bleeke gelaat van het meisje hem tot een besluit. Hij mocht de kans niet loopen, dat zij weer gevangen genomen werd.

Met Jane Porter de steile helling van het granietblok af te gaan was geen makkelijk werk, maar door haar met zijn lasso over zijn schouders vast te binden, slaagde hij erin veilig beneden te komen voor de Opariërs bij de groote rots kwamen. Toen hij de helling afging aan den kant, die van de stad afgekeerd was, zagen de mannen er niets van en evenmin vermoedden zij, dat hij zoo dicht bij hen was.

Door het kopje tusschen hem en hun vervolgers in te houden, kon Tarzan van de Apen bijna een mijl afleggen voor de mannen uit Opar om den granieten schildwacht heen kwamen en den vluchteling voor zich zagen. Onder het aanheffen van een luid geschreeuw vlogen zij hem na, vast overtuigd, dat zij hem, die nog zoo'n zwaren last te dragen had, gauw zouden inhalen; maar zij onderschatten de kracht van den aap-mensch en overschatten de snelheid van hun eigen korte kromme beenen.

Door matig hard te loopen hield Tarzan tusschen hen en zichzelf den afstand gelijk. Nu en dan keek hij naar het gezicht, dat zoo dicht bij het zijne was. Zonder het zwakke kloppen van het hart, dat hij tegen het zijne gedrukt hield, zou hij niet geweten hebben, dat zij leefde, zoo bleek en weggetrokken was haar arm, moe gezichtje.

En zoo kwamen zij bij den platten bergtop en de grensklippen.

Den laatsten mijl had Tarzan zoo hard als een hinde geloopt, opdat hij voldoende tijd zou hebben de klippen af te gaan voordat de Opariërs den top bereiken en rotsblokken op hen neergooien konden. Op die wijze was hij reeds een halve mijl van den berg af, voordat de woeste kleine mannen hijgend den top bereikten.

Met kreten van woede en teleurstelling zwaaiden zij hun knodsen en dansten als bezetenen op en neer. Maar ditmaal zetten zij hun vervolging niet buiten de grens van hun eigen land voort. Blijkbaar zagen zij het nuttelooze van een vervolging in, want toen Tarzan bij het bosch was, dat de grensklippen omgaf, keerden zij weer naar Opar terug.

Vlak aan den boschrand, waar hij de toppen der klippen nog in het oog kon houden, legde Tarzan zijn last op het gras en ging dan in het nabijzijnde riviertje water halen, waarmede hij haar gezicht en haar handen wuschte; maar zelfs dit bracht haar niet tot bewustzijn terug. Doodelijk ongerust nam hij het jonge meisje weer in zijn armen en spoedde zich voort naar het Westen.

Laat in den middag kreeg Jane Porter haar bewustzijn terug. Zij sloeg niet dadelijk haar oogen open – zij trachtte zich de laatste tooneelen, waarvan zij getuige geweest was, voor den geest terug te roepen. O, nu herinnerde zij zich het: het altaar, de vreeselijke priesteres, het neerdalende mes. Zij rilde, want zij dacht, dat dit òf de dood was òf dat het mes zich in haar hart geboord had en zij het korte delirium had, dat aan den dood voorafgaat.

En toen zij ten slotte moed genoeg verzameld had om haar oogen op te slaan, versterkte wat zij zag haar vrees, want zij zag, dat zij in de armen van haar dooden geliefde door een bladerenparadijs gedragen werd. „Als dat de dood is,” prevelde zij, „Goddank, dat ik dan dood ben!”

„Heb je iets gezegd, Jane?” riep Tarzan. „Ben je weer bij je bewustzijn?”

„Ja, Tarzan van de Apen,” antwoordde zij en voor het eerst na maanden verhelderde een glimlach van vrede en geluk haar gezicht.

„Goddank,” riep de aap-mensch, terwijl hij op het zachte gras van een open plek naast de rivier sprong. „Ik was dus op tijd.”

„Op tijd? Wat bedoel je?” vroeg zij.

„Op tijd om je van den dood op het altaar te redden, lieveling,” antwoordde hij. „Herinner je het je niet?”

„Mij van den dood redden?” vroeg zij verbaasd. „Zijn wij dan niet beiden dood, mijn Tarzan?”

Hij had haar nu op het gras gezet met haar rug tegen den stam van een hoogen boom. Op haar vraag ging hij wat achteruit staan om haar gezicht beter te kunnen zien.

„Dood!” herhaalde hij en dan begon hij te lachen. „Dat ben je niet, Jane; en als je naar Opar gaan en hun, die daar wonen, het

vragen wilt, zullen zij je zeggen, dat ik een paar uur geleden niet dood was. Neen, lieveling, wij zijn allebei zoo levend als een visch.”

„Maar zoowel Hazel als *monsieur* Thuran hebben me verteld, dat je vele mijlen van het land in zee gevallen bent,” hield zij vol, als trachtte zij hem te overtuigen, dat hij werkelijk dood moest zijn. „En zij vertelden me ook, dat het onmogelijk was, dat je opgepikt kon zijn.”

„Hoe kan ik je overtuigen, dat ik geen geest ben?” vroeg hij lachend. „Zeker, die lieve *monsieur* Thuran heeft mij bij verrassing overboord gegooid, maar ik ben niet verdronken – dat zal ik je later allemaal wel vertellen – en ik sta hier voor je als precies dezelfde wildeman, dien je vroeger gekend hebt, Jane.”

Het meisje stond langzaam op en ging naar hem toe.

„Zelfs nu nog kan ik het niet gelooven,” prevelde zij, „zulk een geluk kan niet waar zijn na al de afschuwelijke dingen, die ik de laatste maanden na de schipbreuk van de *Lady Alice* doorgemaakt heb.”

Zij kwam vlak bij hem staan en legde haar zachte bevende hand op zijn arm.

„Ik moet droomen en dadelijk zal ik wakker worden om dat afschuwelijke mes naar mijn hart te zien dalen – geef mij één zoen, lieveling, vóór ik mijn droom voor eeuwig verlies.”

Tarzan van de Apen liet het zich niet voor de tweede maal vragen. Hij nam het meisje, dat hij liefhad, in zijn sterke armen en kustte haar niet één, maar wel honderd malen, tot zij naar adem hijgde; maar toch sloeg zij, toen hij ophield, haar armen om zijn hals en drukte zijn lippen weer op de hare.

„Leef ik en ben ik een werkelijkheid of ben ik slechts een droom,” vroeg hij.

„Als je niet leeft, mijn man,” antwoordde zij, „dan bid ik, dat ik zoo mag sterven voor ik ontwaak tot de werkelijkheid van mijn laatste wakende oogenblikken.”

Een oogenblik zwegen zij en keken elkaar in de oogen alsof zij de werkelijkheid van het wonderbare geluk, dat tot hen gekomen was, nog betwijfelden. Het verleden met al zijn afschuwelijke teleurstellingen en verschrikkingen was vergeten – de toekomst behoorde hun niet toe; maar het heden – dat was van hen; niemand kon het hun afnemen. Het meisje verbrak het eerst het zwijgen.

„Waar gaan we heen, liefste?” vroeg zij. „Wat gaan we doen?”

„Waar wil jij het liefste heen?” was zijn wedervraag. „Wat wil je het liefste doen?”

„Gaan waarheen jij gaat, mijn man; doen wat jij het beste vindt,” antwoordde zij.

„Maar Clayton?” vroeg hij. Een oogenblik had hij vergeten, dat er op aarde nog anderen bestonden dan zij tweeën. „Wij hebben je man vergeten.”

„Ik ben niet getrouwd, Tarzan van de Apen,” riep zij uit, „en

niet verloofd ook. Den dag vóór die afschuwlijke wezens mij gevangen namen, heb ik met Mr. Clayton gesproken over mijn liefde voor jou en hij begreep toen, dat ik de belofte, die ik gedaan had, niet houden kon. Het was nadat wij op wonderbaarlijke wijze van een leeuw gered waren.” Zij hield plotseling op en keek hem met een vragenden blik in haar oogen aan. „Tarzan van de Apen,” riep zij uit, „heb jij dat gedaan? Het kan geen ander geweest zijn.”

Hij sloeg zijn oogen neer, want hij schaamde zich.

„Hoe heb je weg kunnen gaan?” vroeg zij verwijtend.

„Vraag dat niet, Jane,” smeekte hij. „Vraag dat niet! Je weet niet hoe ik geleden heb, eerst door bittere ijverzucht, dan uit toorn tegen het lot, dat ik niet verdiend had. Daarna ben ik naar de apen gegaan, Jane, met de vaste bedoeling nooit meer een menschelijk wezen te zien.” Hij vertelde haar dan zijn leven sinds hij naar den jungle teruggekeerd was – hoe hij plotseling van een beschaafden Parijzenaar een wilde Waziri-krijger en van een Waziri-krijger weer de aap geworden was, zooals hij was opgevoed.

Zij deed hem vele vragen en eindelijk, vol angst, over de dingen, die *monsieur* Thuran haar verteld had – over de vrouw in Parijs. Hij vertelde haar alles van zijn leven in de beschaafde wereld, waarbij hij niets oversloeg, want hij schaamde zich nergens voor, daar zijn hart haar altijd trouw gebleven was. Toen hij klaar was, bleef hij haar aankijken, alsof hij op haar oordeel en zijn vonnis wachtte.

„Ik wist, dat hij loog,” zeide zij. „Wat een vreeselijk wezen is hij toch!”

„Dus je bent niet boos op me?” vroeg hij.

„Is Olga de Coude heel mooi?” was haar schijnbaar onlogisch, maar echt vrouwelijk antwoord.

En Tarzan lachte en kuste haar weer. „Niet half zoo mooi als jij, lieveling,” zeide hij.

Zij gaf een zucht van verlichting en liet haar hoofd tegen zijn schouder rusten. Hij wist, dat zij hem vergiffenis geschonken had.

Dien avond bouwde Tarzan een gezellig priëeltje voor haar hoog tusschen de takken van een reuzenboom en daar sliep het jonge meisje, terwijl in een gaffel de aap-mensch rustte, zelfs in zijn slaap gereed haar te beschermen.

Zij hadden vele dagen noodig om den langen weg naar de kust af te leggen. Waar het mogelijk was, wandelden zij hand in hand onder de welvende takken van het machtige bosch zooals in het verre verleden hun eerste voorouders gewandeld hadden. Wanneer het onderhout te dicht was, nam hij haar in zijn groote armen en droeg haar door de boomen. Alle dagen waren te kort voor hun groot geluk. Zonder hun verlangen om Clayton te helpen zouden zij het heerlijke genot van die reis tot in het oneindige gerekt hebben.

Den dag voor zij de kust bereikten, snoof Tarzan den geur van menschen – den geur van negers – op. Hij zeide het tegen het meisje en waarschuwde haar stil te zijn. „Er zijn maar weinig vrienden in den jungle,” merkte hij droogjes op.

Na een half uur zagen zij een klein troepje krijgers, die in westelijke richting gingen. Toen zij dichterbij kwamen, gaf Tarzan een gil van blijdschap – het waren zijn eigen Waziri's. Busuli was erbij en anderen, die met hem naar Opar geweest waren. Toen zij hem zagen, dansten en schreeuwden zij van pret. Wekenlang hadden zij hem gezocht, zeiden zij tegen hem.

De zwarten toonden de grootste verbazing over de aanwezigheid van het blanke meisje en toen zij hoorden, dat zij zijn vrouw zou worden, wedijverden zij met elkander om haar met eerbewijzen te overstelpen. Met de gelukkige Waziri's om hen heen springend en dansend kwamen zij bij de ruwe schuilplaats bij de kust.

Er was geen teeken van leven, en er kwam geen antwoord op hun roepen. Tarzan klom vlug naar de kleine boomhut, om een oogenblik later met een ledige schaal weer te voorschijn te komen. Hij wierp die Busuli toe en beval water te gaan halen; dan gaf hij Jane Porter een wenk om naar boven te komen.

Samen bogen zij zich over het uitgemergelde ding, dat eenmaal een Engelsch edelman geweest was. Tranen kwamen in de oogen van het jonge meisje, toen zij de ingevallen wangen en holle oogen, de lijdenstrekken op het eens zoo jonge en knappe gezicht zag.

„Hij leeft nog,” zeide Tarzan. „Wij zullen alles voor hem doen wat in ons vermogen is, maar ik ben bang, dat we te laat zijn.”

Toen Busuli het water gebracht had, perste Tarzan een paar druppels tusschen de uitgedroogde, opgezwollen lippen. Hij maakte het warme voorhoofd nat en bevochtigde de arme ledematen.

Dan sloeg Clayton zijn oogen op. Een flauw glimlachje speelde over zijn gelaat, toen hij het gezicht van het jonge meisje zag. Bij het zien van Tarzan veranderde die glimlach in een uitdrukking van verbazing.

„Het is in orde, oude jongen,” zeide de aap-mensch. „We hebben je nog bijtijds gevonden. Alles zal rech kom en voor je het zelf weet, ben je weer op den been.”

De Engelschman schudde zijn hoofd. „Het is te laat,” fluisterde hij. „Maar het is niets. Ik sterf veel liever.”

„Waar is *monsieur* Thurán?” vroeg het jonge meisje.

„Die is, toen ik zoo erg de koorts had, weg gegaan. Het is een duivel. Toen ik hem om wat water vroeg, dat ik zelf niet kon gaan halen, omdat ik er te zwak voor was, dronk hij het, waar ik bij lag, gooide de rest weg en lachte mij in mijn gezicht uit.” Bij de gedachte daaraan kwam er weer leven in hem. Hij richtte zich op één elleboog op. „Ja,” schreeuwde hij bijna. „Ik wil leven. Ik wil lang genoeg leven om dat beest te doodden.” Maar die krachtsinspanning maakte hem nog zwakker en hij viel terug in het rottende gras, dat, met zijn ouden ulster, Jane Porter's bed geweest was.

„Maak je maar niet druk over *monsieur* Thuran,” zeide Tarzan, terwijl hij kalmeerend zijn hand op Clayton's voorhoofd legde. „Die is van mij nog niet af, wees daar maar niet bang voor.”

Een tijd lang lag Clayton heel stil. Verscheidene malen moest Tarzan zijn ooren vlak bij de ingevallen borst brengen om het zwakke kloppen van het uitgeputte hart te kunnen hooren. Tegen den avond richtte hij zich weer even op.

„Jane,” fluisterde hij. Het meisje boog zich naar hem toe om zijn woorden te kunnen hooren. „Ik heb jou – en hem,” hij knikte in de richting van den aap-mensch, „onrecht aangedaan”. „Ik had je zoo lief – het is een armzalig excuus, maar ik kon je niet opgeven. Ik vraag niet om vergiffenis. Ik wil echter nu doen, wat ik al meer dan een jaar geleden had moeten doen.” Hij voelde in den zak van den ulster naar iets, dat hij daar tusschen zijn koortsaanvallen ontdekt had. Hij vond het – een verfrommeld stuk papier. Hij gaf het aan het jonge meisje en toen zij het aannam, viel zijn arm slap over zijn borst, zakte zijn hoofd achterover en bleef dan met een kleinen zucht stil liggen. Dan trok Tarzan van de Apen een gedeelte van den ulster over het opgeheven gelaat.

Een oogenblik bleven zij op hun knieën liggen, de lippen van het jonge meisje bewogen zich in een stil gebed, en toen zij eindelijk ieder aan een kant van hem, die nu rust gekregen had, stonden, kwamen er tranen in de oogen van den aap-mensch, want door den smart, dien zijn eigen hart geleden had, had hij medelijden leeren krijgen met het lijden van anderen.

Door haar eigen tranen heen las het jonge meisje de tijding op het stukje verschoten geel papier, en terwijl zij las, werden haar oogen steeds grooter. Tweemaal las zij die verbazingwekkende woorden vóór zij er de beteekenis van begrijpen kon.

„Vingerafdrukken bewijzen, dat je Greystoke bent. Gelukgewenscht. D'Arnot.”

Zij gaf het papier aan Tarzan. „En heeft hij dat al dien tijd geweten en het toch niet gezegd?” vroeg zij.

„Ik wist het het eerst, Jane,” antwoordde Tarzan. „Ik wist heelemaal niet, dat hij het wist. Ik moet dat telegram dien avond in de wachtkamer hebben laten vallen. Daar heb ik het gekregen.”

„En daarna heb je ons toch verteld, dat je moeder een apin was en dat je je vader nooit gekend hebt?” vroeg zij ongeloofig.

„Een titel en bezittingen beteekenden niets voor mij zonder jou, lieveling,” antwoordde hij. „En als ik die hem ontnomen had, zou ik daarmee de vrouw, die ik liefheb, beroofd hebben – begrijp je me, Jane?” Het was alsof hij probeerde een verontschuldiging voor een fout te vinden.

Zij strekte over het lichaam van de doode haar armen naar hem uit en nam zijn handen in de hare.

„En ik zou zoo'n liefde van mij afgeworpen hebben!” zeide zij.

HOOFDSTUK XXVI.

Den volgenden dag aanvaardden zij den korten tocht naar Tarzan's hut. Vier Waziri's droegen het lijk van den Engelschman. De aap-mensch had n.l. het plan geopperd, dat Clayton naast den vorigen Lord Greystoke aan den rand van den jungle tegen de hut aan, die de oudere man gebouwd had, begraven zou worden.

Jane Porter was blij dat het zoo gebeuren zou, en in het diepst van haar hart verbaasde zij zich over het fijngevoelige karakter van dezen wonderlijken man, die, ofschoon door en onder de dieren opgevoed, de echte ridderlijkheid en fijngevoeligheid bezat, welke men alleen in de meest beschaafde kringen denkt te vinden.

Zij hadden ongeveer drie mijl afgelegd van de vijf, welke hen van Tarzan's eigen strand scheiden, toen de Waziri's, die voorop liepen, plotseling bleven staan en verbaasd wezen naar een vreemde gedaante, die langs de kust naar hen toe kwam. Het was een man met een hoogen hoed op, die langzaam met gebogen hoofd en met zijn handen onder de panden van zijn lange zwarte jas langzaam voortliep.

Bij het zien van hem gaf Jane Porter een gillette van blijdschap en verbazing en vloog hem tegemoet. Bij het hooren van haar stem keek de oude man op en toen hij zag, wie naar hem toe kwam, gaf hij ook een gil van vreugde. Terwijl professor Archimedes Q. Porter zijn dochter in zijn armen sloot, stroomden de tranen over zijn gerimpeld, oud gezicht en het duurde verscheidene minuten vóór hij zich voldoende beheerschen kon om te spreken.

Toen hij een oogenblik later Tarzan herkende, konden zij hem slechts met de grootste moeite overtuigen, dat zijn smart zijn geestvermogens niet in de war gebracht had, want met de andere leden van zijn gezelschap was hij er zóó zeker van geweest, dat de aap-mensch dood was, dat hij moeilijk gelooven kon Jane's „boschgod” levend voor zich te zien, De oude man was diep ontroerd door het bericht van Clayton's dood.

„Ik kan het niet begrijpen,” zeide hij, „*Monsieur* Thuran heeft ons verzekerd, dat Clayton al lang dood was.”

„Is Thuran bij u?” vroeg Tarzan.

„Ja, hij heeft ons pas kort geleden gevonden en ons naar uw hut gebracht. Wij waren maar iets noordelijker gekampeerd. Lieve hemel, wat zal hij blij zijn jullie beiden weer terug te zien.”

„En verbaasd,” voegde Tarzan eraan toe.

Weldra kwamen zij bij de open plek, waar de hut van den aap-mensch stond. Verscheidene menschen liepen er in en uit, en bijna de eerste, dien Tarzan zag, was D'Arnot.

„Paul!” riep hij uit. „Wat ter wereld doe jij hier? Of zijn we allemaal krankzinnig?”

Het was spoedig uitgelegd evenals vele andere schijnbaar vreemde dingen. D'Arnot's schip had langs de kust gepatrouilleerd en was op voorstel van den luitenant ter hoogte van de kleine, door land ingesloten haven voor anker gegaan, opdat zij de hut in den jungle, waarin verscheidene officieren en matrozen twee jaar geleden deelgenomen hadden aan zooveel opwindende avonturen, nog eens zouden kunnen zien. Toen zij aan land kwamen, hadden zij daar Lord Tennington en zijn gezelschap gevonden en er waren al maatregelen genomen, dat zij den volgenden ochtend aan boord zouden gaan, om naar de beschaafde wereld teruggebracht te worden.

Hazel Strong en haar moeder, Esmeralda en Mr. Samuel F. Philander waren bijna dol van geluk over Jane's veiligen terugkeer. Het scheen niets minder dan een wonder en allen waren het volkomen eens, dat alleen Tarzan tot zoo iets in staat zou kunnen zijn. Zij overstelpten den aap-mensch, die zich daarover niets op zijn gemak voelde, met lofuitingen en attenties, tot hij zich in het amphitheater der apen terug wenschte.

Allen stelden belang in zijn woeste Waziri's, die vele geschenken van de vrienden van hun koning kregen, maar, toen zij hoorden, dat hij weg zou gaan in den grooten kano, die een mijl van de kust voor anker lag, heel bedroefd werden.

Tot dusverre hadden de nieuw-aangekomenen niets van Lord Tennington of *monsieur* Thuran gezien. Zij waren vroeg op jacht gegaan en nog niet terug.

„Wat verbaasd zal de man, wiens naam volgens jou Rokoff is, zijn, als hij je ziet,” zeide Jane Porter tegen Tarzan.

„Die verbazing zal niet heel lang duren,” antwoordde de aap-mensch grimmig en er was iets in zijn toon, dat haar angstig naar hem deed opkijken. Wat zij in zijn oogen las, bevestigde blijkbaar haar angst, want zij legde haar hand op zijn arm en smeekte hem den Rus aan de wetten van Frankrijk over te laten.

„In het hart van den jungle,” zeide zij, „waar geen andere wet heerscht dan je eigen krachtige spieren, zou je het vonnis, dat hij verdient, over dien man kunnen vellen, maar met den sterken arm van een beschaafde regeering tot je beschikking zou het een moord zijn als je hem nu doodde. Zelfs je vrienden zouden aan je arrestatie medewerken en ik wil je nu niet meer verliezen, mijn Tarzan. Beloof me, dat je hem aan kapitein Dufranne zult uitleveren en laat de wet haar loop hebben, het beest is niet waard, dat we ons geluk voor hem op het spel zetten.”

Hij zag het redelijke van haar smeekbede in en beloofde het. Een half uur later kwamen Rokoff en Lord Tennington uit den jungle. Zij liepen naast elkaar. Tennington zag het eerst, dat er vreemdelingen waren: zwarte krijgers, die met de matrozen van den kruiser, en een lenigen, bruinen reus, die met luitenant D'Arnot en kapitein Dufranne praatte.

„Wie is dat?” zeide Tennington tegen Rokoff en toen de Rus zijn oogen opsloeg en den aap-mensch zag, deinsde hij terug en werd hij doodsbleek.

„*Sapristi!*” riep hij uit en voor Tennington begreep wat hij wilde, had hij zijn geweer aan zijn schouder gebracht, mikte hij op Tarzan en haalde zijn trekker over. Maar de Engelschman stond zoo dicht bij hem, dat zijn hand den loop juist nog van richting kon doen veranderen vóór de haan op de patroon kwam; en de kogel, die voor Tarzan's borst bestemd was, floot, zonder iets te raken, hoog boven zijn hoofd.

Voor de Rus weer kon vuren, was de aap-mensch op hem gesprongen en had het vuurwapen uit zijn hand gerukt. Kapitein Dufranne, luitenant D'Arnot en een twaalfstal matrozen waren op het hooren van het schot toegesneld. Tarzan leverde, zonder een woord te zeggen, den Rus aan hen over. Voor Rokoff er was, had hij de geheele zaak aan den Franschen commandant uitgelegd en de officier gaf onmiddellijk bevel hem in de boeien te slaan en aan boord van het schip te brengen.

Even voor de matrozen Rokoff naar de kleine boot brachten, vroeg Tarzan verlof hem te mogen fouilleeren en tot zijn groote blijdschap vond hij de gestolen papieren.

Het schot had Jane Porter en de anderen uit de hut gebracht en nadat de eerste opwinding over was, begroette zij den verbaasden Lord Tennington. Tarzan voegde zich, nadat hij Rokoff de papieren afgenomen had, bij hen en toen hij bij hen was, stelde Jane Porter hem aan Tennington voor:

„John Clayton, lord Greystoke, mylord,” zeide zij.

Ondanks de meest Herculische pogingen om hoffelijk te schijnen, kon de Engelschman zijn verbazing niet verbergen en het kostte den aap-mensch, Jane Porter en luitenant D'Arnot heel wat moeite om Lord Tennington te overtuigen, dat zij niet allemaal krankzinnig waren.

Tegen zonsondergang begroeven zij William Cecil Clayton naast de jungel-graven van zijn oom en zijn tante, de voormalige Lord en Lady Greystoke. Op Tarzan's verzoek werden drie salvo's afgegeven over de laatste rustplaats van een „dapper man, die dapper gestorven was”.

Professor Porter, die vroeger geestelijke geweest was, leidde den eenvoudigen dienst. Om het graf stond, met gebogen hoofden, een zoo vreemd gezelschap rouwdragenden als de zon nooit gezien had. Er waren Fransche zee-officieren en matrozen, twee Engelsche lords, Amerikanen en een twintig Waziri-krijgers.

Na de begrafenis vroeg Tarzan aan kapitein Dufranne het vertrek een paar dagen uit te stellen, omdat hij eerst zijn „bagage” wilde gaan halen, en de officier stond dat graag toe.

Laat op den volgende dag kwamen Tarzan en zijn Waziri's met het eerste gedeelte der „bagage” en toen de anderen de oude staven zuiver goud zagen, overstelpten zij den aap-mensch met

vragen; maar met een glimlach weigerde hij ook maar de kleinste inlichting omtrent de herkomst te geven. „Ik heb er minstens even veel duizenden achtergelaten als ik er meegebracht heb,” zeide hij, „en wanneer deze op zijn, ga ik ze misschien halen.”

Den volgenden dag kwam hij met de overige staven terug en toen deze aan boord gebracht waren, zeide kapitein Dufranne, dat hij zich als den commandant van een oud Spaansch galjoen voelde, dat terugkeerde uit de rijke steden der Azteken.

Den volgenden ochtend, toen zij aan boord van den kruiser gaan zouden, waagde Tarzan het Jane een voorstel te doen.

„Er wordt altijd vermoed, dat wilde dieren geen gevoel hebben,” zeide hij, „maar toch zou ik graag willen trouwen in de hut, waarin ik geboren ben, naast de graven van mijn vader en mijn moeder en omgeven door den woesten jungle, die altijd mijn woonplaats geweest is.”

„Zou het wettig zijn, lieveling?” vroeg zij. „Want als het dat is, dan weet ik geen enkele plek, waar ik liever met mijn boschgod zou willen trouwen, dan in de schaduw van zijn oerwoud.”

Toen zij er met de anderen over spraken, kregen zij de verzekering, dat het volkomen wettig en een schitterend einde van een wonderbaarlijken roman zou zijn. En dus verzamelde het geheele gezelschap zich in de kleine hut en bij de deur om getuige te zijn van de tweede plechtigheid, die de professor binnen drie dagen zou leiden.

D'Arnot zou bruidsjonker en Hazel Strong bruid/meisje zijn, toen Tennington alle plannen door een van zijn wonderlijke „ideeën” in de war stuurde.

„Als Mrs. Strong het goed vindt,” zeide hij, terwijl hij de hand van het bruid/meisje in de zijne nam, „zouden Hazel en ik het heel aardig vinden er een dubbele bruiloft van te maken.”

Den volgenden dag vertrokken zij en toen de kruiser weg stoomde, stonden een groote man, onberispelijk in wit flanel gekleed, en een bevallig meisje tegen de verschansing geleund te kijken naar de langzaam wijkende kust, waarop twintig naakte zwarte krijgers der Waziri's dansten, met hun speren boven hun woeste hoofden zwaaiden en een laatst vaarwel toeriepen aan hun vertrekkenden koning.

„Ik zou het niet prettig vinden te moeten denken, dat ik voor het laatst den jungle zie, liefste,” zeide hij, „als ik niet wist, dat ik voor eeuwig met jou naar een nieuwe wereld van geluk ga,” en zich bukkende, kuste Tarzan van de Apen zijn wijfje, op haar lippen.

EINDE.